

Māris Štrombergs – divkārtējs olimpiskais čempions!

BMX (divriteņu krosa) sacensībās Latviju pārstāvēja četri sportisti ar Pekinas Olimpisko spēļu čempionu Māri Štrombergu priekšgalā. Vai Māris spēš aizstāvēt augsto titulu un Latvijai atnesis visvērtīgāko godalgu, varbūt uz goda pjedestāla stāvēs vēl kāds no četrinieka? Tā pamatoti jautāja šī aizraujošā sporta veida cienītāji. Tiesības startēt Olimpiskajās spēlēs bija izcīnījuši arī Edžus Treimanis, Richards Veide un Sandra Aleksejeva – iepriekš visi augstu meistarību apliecinājuši Eiropas meistarsacīkstēs un nozīmīgās starptautiskās sacensībās.

Māra Štromberga zelta medaļmaizes cietā garoza

Visi 32 dalībnieki bija sadalīti četrās grupās pa astoņiem. Pēc pirmajiem trijiem braucieniem tikai divi no katra četrinieka kvalificējās pusfinālam. Ar lielām grūtībām pusfinālā iekļuva visi trīs latvieši. Štrombergs sāka ar otro vietu, otrā braucienā palika piektais, trešajā uzvarēja, nodrošinot otro vietu savā grupā. Otro vietu savā grupā izcīnīja arī Treimanis un Veide.

Ari pusfināls Štrombergam izvērtās grūts. Pirmajos divos braucienos viņam neizdevās starts, un finišā abos braucienos viņš palika ceturtajā vietā, bet pirms pēdējā brauciena uz trim no četrām vietām finālā pretendēja seši sportisti. Pēdējā braucienā Štrombergs labi startēja, pirmajā

virāžā bija trešajā vietā, bet turpinājumā pakāpās uz otro vietu. Konkurenti piedzīvoja kritienu, bet Štrombergs iekļuva finālā. Treimanis un Veide finālā neiekļuva, bet ieņēma attiecīgi devīto un trīspadsmito vietu kopvērtējumā.

Dāmu konkurencē Sandra Aleksejeva neiekļuva finālā, viņai kopvērtējumā 14. vieta.

Finālbraucienā Štrombergs labi startēja un uzreiz izvirzījās līderpozīcijā, bet turpinājumā pakāpeniski palielināja pārsvaru pār tuvākajiem sekotājiem. Viņam cieši uz pēdām mina šī gada pasaules čempions Sems Vilobijns no Austrālijas, taču Štrombergs trasi veica gandrīz ideāli un bez kļūdām, nosargājot pirmo vietu līdz pat finišam. Štrombergs finišēja pēc 37,576 sekundēm, otrā vietā palikušais Vilobijns atpalika par 0,353 sekundēm. **Līdz ar to Māris Štrombergs kļuva par pirmo Latvijas divkārtējo olimpisko čempionu pēc valsts neatkarības atjaunošanas.**

Štrombergs pirms četriem gadiem Pekinā kļuva par pirmo olimpisko čempionu BMX vēsturē un tagad atkārtoti uzvarēja olimpiskajās spēlēs, tādējādi joprojām paliekot vienīgais olimpiskais čempions BMX vēsturē.

Valsts prezidenta apsveikums

Valsts prezidents Andris Bērziņš nosūtīja apsveikuma vēstuli Londonas Olimpisko spēļu čempionam BMX sacensībās Mārim Štrombergam. Apsveikumā rakstīts:

Sveicu Jūs par izcīnīto zelta medaļu XXX vasaras Olimpiskajās spēlēs Londonā! Jūsu sasniegums Olimpiskajās spēlēs ir patiesi vēsturisks notikums Latvijas un visas pasaules mērogā, jo jau otro reizi,

kopš vasaras olimpiskajās spēlēs ir iekļauta BMX ritenbraukšana, Jūs esat divkārtējs olimpiskais čempions. Jūsu izcīnītā godalga starptautiski nostiprina Latvijas līderpozīciju BMX ritenbraukšanā. Paldies Jums un visai BMX ritenbraukšanas vienībai par aizraujošajiem mirklīem un pozitīvajām emocijām, ko Jūsu uzvara ir raisījusi ikvienam sporta līdzjutējam Latvijā!

Mārtiņš Pļaviņš/Jānis Šmēdiņš – bronzas medaļu laureāti

Plūdmales volejbola turnīra pusfinālā Mārtiņam Pļaviņam/Jānim Šmēdiņam bija jāspēlē ar titulētajiem brazīliešiem, pērnā gada pasaules čempioniem Emanuelu Rego un Alisonu Čeruti. Jau sākumā bija redzams, ka blokā grūti nosegt vairāk nekā divus metrus gaŗo Alisonu. Neizdevās uzņemt vairākas pretinieku serves, kas atvirzīja mūsējos no tikla, tādējādi apgrūtinot iespējas uzbrukt. Alisona gremdes arī bija rezultātīvas. Drīz vien rezultāts kļuva 11:6 brazīliešu labā, un pirmo setu viņi uzvarēja pārliecinoši – 21:15.

Otrā seta sākumā mūsējiem gādījās kļūdas servju uzņemšanā, un pretinieki atkal izvirzījās vadībā – 9:5. Ar lielām pūlēm izdevās panākt 10:10 un 19:19. Saspringtinātā seta galotnē gaŗais Alisons jau sāka „lūzt”, bet mūsējiem veiksmē bija pagriezumā muguru. Nozīmīga loma bija spēlētāju auguma atšķirībām. Pēdējos divus punktus guva brazīlieši, un līdz ar to viņiem tika uzvara visā spēlē – 2:0. Pēc spēles mūsu puīši sacīja – ja būtu izdevies tikt līdz trešajam setam, tad jau nu varbūt izdotos mainīt spēles gaitu.

Ciņā par bronzas medaļām Latvijas duetam pretī stājās Nīderlandes volejbolisti Ričards Šuils un Reiners Numerdors, ar kuriem bija spēlēts jau priekšsacīkstēs. Tad ar 2:0 uzvarēja latvieši.

Pēc zaudējuma brazīliešiem mūsu volejbolisti bija atguvušies un pielika treknu punktu lieliski aizvadītajam olimpiskajam turnīram.

Uzvara nāca ļoti grūtā ciņā. Pirmajā setā mūsējie netika galā ar augumā gaŗo Šūlu, un, lai gan izvirzījās vadībā – 17:15, tomēr galotnē nācās zaudēt – 19:21. Otrā setā no šķietami bezcerīgā rezultāta 3:8 mūsējie panāca 11:11. 39 gadus vecais Šūls jau pagura, un seta izšķirīgajā epizodā viņu izdevās nobloķēt –

uzvara ar 21:19. Trešajā setā nervu un izturības pārbaudē pārāki bija Latvijas volejbolisti. Visai spēlei raksturīgi, ka nīderlandieši sev labvēlīgu rezultātu centās panākt ar spēku, bet mūsējie – ar viltību. Kad rezultāts bija 14:10 mūsējo labā, nīderlandieši vienu punktu atguva, bet tas arī bija viss. **Viņu pēdējā serve lidoja tiklā – 15:11, mūsējo uzvara ar 2:1 un bronzas medaļas. Šim prieka brīdim kopā ar visiem Latvijas plūdmales volejbola cienītājiem uzgavilēja arī Ministru prezidents Valdis Dombrovskis, kas bija ieradies Londonas Olimpiskajās spēlēs.**

Mārtiņa Pļaviņa un Jāņa Šmēdiņa uzvaras prieks

Pēc spēles Jānis Šmēdiņš pastāstīja, ka iepriekšējā dienā skatījies Inetas Radēvičas liktenīgo vienu centimetra „minusu” tāllēkšanā un tāpēc ļoti nav gribējis palikt ceturtajā vietā. Abi ar Mārtiņu Pļaviņu sapratuši, ka ir vēl viena Latvijas cerība.

Valsts prezidenta apsveikums

Valsts prezidents Andris Bērziņš nosūtīja apsveikuma vēstuli Mārtiņam Pļaviņam un Jānim Šmēdiņam, kuri izcīnīja bronzas medaļas plūdmales volejbolā. Apsveikumā teikts:

Sveicu Jūs par izcīnīto bronzas medaļu XXX Vasaras Olimpiskajās spēlēs Londonā. Jūsu sasniegums Olimpiskajās spēlēs ir izcils paraugs tam, kā ar patiesu aizrautību un ticību saviem spēkiem iespējams sasniegt pasaules virsotnes. Jūsu izcīnītā godalga nes Latvijas vārdu pasaulē. Kopā ar visiem sporta līdzjutējiem Latvijā esmu lepns, ka Jūsu vārdi ir labāko trijniekā šajā sporta veidā pasaulē. Paldies Jums par pozitīvajām emocijām, ko Jūsu ciņasspārs ir raisījis visiem sporta līdzjutējiem Latvijā.

„Šis bija brīnišķīgas spēles”

Londonas Olimpisko spēļu no beiguma ceremonijā Starptautiskās Olimpiskās komitejas (SOK) prezidents Žaks Roge izteicās, ka jūtas priecīgs un pateicīgs.

„Londona apsolīja, ka šīs būš sportistu spēles. Tieši to mēs arī saņēmām. Olimpisko spēļu organizatori un pilsēta ir paveikuši lielisku darbu. Mēs nekad neizmirsīsim brīvprātīgo cilvēku smaidus un pretimnākšanu. Spēļu īpašo auru radīja sporta notikumu publika, kas katrā arēnā raisīja svētību”

izjūtu. Jūs pasaulei parādījāt labāko no britu sirsnības. Zinu, ka šī augstsirdīgā gaisotne turpināsies. Sportisti ir pelnījuši visas pasaules atzinību un apbrīnu. Jūs esat nopelnījuši tiesības saukt sevi par olimpiešiem. Šis bija prieka pilnas un brīnišķīgas spēles”, sacīja Roge.

Latvijas karogu Olimpiadas no beiguma ceremonijā nesa ceturtais vietas ieguvēja tāllēkšanā Ineta Radēviča.

Medaļu bilance

Medaļu kopvērtējumā uzvarēja ASV olimpieši, kuri kopumā izcīnīja 104 medaļas. No tām 46 ir zelta, bet sudrabs un bronza iegūts vienādā skaitā – pa 29. Otrajā vietā ierindojās Ķīna, kas izcīnīja 87 medaļas (38 zelta, 27 sudraba un 22 bronzas), trešajā vietā – Lielbritānija, kas ieguva 65 godalgas – 29 zelta, 17 sudraba un 19 bronzas.

Olimpisko medaļu vērtējumā Latvija ieņēma 49. vietu. Lietuvas kontā ir divas zelta, viena sudraba un divas bronzas medaļas, kopvērtējumā – 34. vieta. Igaunija ar vienu sudraba un vienu bronzas medaļu ir dalītā 63. vietā. Medaļas izcīnīja 83 valstu sportisti.

Latvian newspaper

LAIKSFrequency: WKLY EXC 1ST WK - MAY; LAST WK - JUN;
2nd WK - SEPT; LAST WK - DEC**Latviešu nedēļas laikraksts**Iznāk sestdienās, 48 reizes gadā
Redakcija Rīgā, Ausekļa ielā 14-2, Rīga, LV-1010, Latvija.
Tālr. +371 67326761, fax +371 67326784,
e-pasts - redakcija@laiks.us
mājaslapa - www.laiks.usKantoris ASV: 596 Middlesex Ave., Metuchen, NJ 08840, USA
Tālr. 732-549-0445, fax. 732-549-0466, e-pasts - LaiksDSR@aol.comAbonēšanas maksa ASV dolāros: 1 gadam US \$ 136.00;
6 mēn. US \$ 78.00; 3 mēn. US \$ 45.00.Neizlietotus manuskriptus un fotoattēlus redakcija neuzglabā.
Redakcijai ir tiesības iesūtītus materiālus izmantot arī saīsinātus.
Laikrakstā iespējams, ar autora vārdu vai iniciāļiem parakstītajos
rakstos izteiktās domas ar redakcijas viedokli par pašu jautājumu
var arī nesaskanēt.

Par reklāmas vai sludinājuma saturu atbild reklamdevējs.

Redaktore: Ligita KovtunaTālr.: +371 67326761, +371 29439423, fakss: + 371 67326784,
e-pasts: ligita@laiks.us
Rīgā, Ausekļa ielā 14-2, LV-1010**Redaktore ASV:** Astra MooraTālr./fakss: 818-980-4748, e-pasts: laiks@juno.com,
astere2000@aol.com (fotografijām)

6157 Carpenter Ave. North Hollywood CA 91606 USA

Kanadas ziņas: Mārtiņš Štauers: tālr.: 514-639-8722,
e-pasts: stauvers@yahoo.ca, 104-3000 Notre Dame Street,
Lachine, QC, H8S 2H1
Rūdolfs Norītis: tālr.: 416-425-4613, fakss: 416-425-4615,
5 Shady Golfway, Unit 1416 Don Mills, ON M3C 3A5**Reklāma laikrakstā Laiks un mājaslapā www.laiks.us**ASV - Tālr. 732-549-0445, fax. 732-549-0466,
e-pasts - LaiksDSR@aol.comRīgā - Ausekļa ielā 14-2, Rīga, LV-1010, Latvija.
Tālr. +371 67326761, fax +371 67326784,
e-pasts - redakcija@laiks.us**Aicinājums pavadīt atvaļinājumu
„Paradīzē” kopā ar putniem**Dziesmu svētkos Milvokos skatījāmieš Andras Berkoldas lugu *Hotel Paradiso* par iedomātu viesnīcu Rīgas jūrmalā. Vairāk kādam ir vēlēšanās atpūsties istā viesnīcā, kur nosaukums ir mazliet līdzīgs – *Birds and Paradise*. Tā pieder diviem latviešiem un atrodas Meksikas pilsētā Kernavakā (*Cuernavaca*), kas tulkojumā no spāņu valodas nozīmē „mūžīgais pavasaris”. *Bed and Breakfast* tipa viesnīcas īpašnieki ir Inese un Juris Laivinieki.

Apkārt viesnīcai, kas celta spāņu koloniālā stilā, uz četriem akriem plešas četri dažādi dārzi, īpašumam vienā malā ir upe un ūdenskritums. Katrā istabā ir divas ērtas lielas gultas, pievienojums tīmeklim, tālrādis, tālrunis (par vietējām sarunām nav jāmaksā); vannas istabienas noklātas ar tradicionālām meksikāņu stila flīzēm. No „Ķīnas istabas” paveras skaists skats uz diviem dārzkiem, no „Spāņu istabas” var vērot apakšējo dārzu. Pie viesnīcas ir peldbaseins un basketbola laukums, ko var lietot bez maksas.

Juris Laivinieks pastāstīja, ka dzimis Latvijā, beidzis Iliņojas universitātes tieslietu fakultāti, Čikāgā turpat 30 gadu strādājis par advokātu, bet Latviju un ASV par mājām neuzskata. Par mājām kļuvusi Meksika.

Inese Laivinieca uz Kernavaku pārcēlās 1995. gadā no Klivlandes, kur strādāja par preču sagādniecei lielam drēbju veikalam, vēlāk lielā bankā.

„Katrs cilvēks ir pats savas laimes kalējs. Esam apmierināti visādā zinā – nekā netrūkst, dzīvošana desmitreiz lētāka nekā Amerikā, augļi un dārzeņi maksā daudz mazāk nekā citur, un saulīte silda katru dienu,” raksta Juris Laivinieks.

Viesnīcas īpašnieki piedāvā klientus par papildsamaksu vest ekskursijās 200 jūdžu radiusā no Kernavakas, un apkaimē daudz interesanta, ko apskatīt – nacionālais parks, zooloģiskais dārzs, senas piramīdas, ezeri, alas, arhαιoloģisko izrakumu vietas, seno actreku apdzīvoto vietu drupas u. c. No viesnīcas līdz pilsētas centram ir apmēram trīs jūdzes.

Tagad gan no Amerikas klientu esot maz, jo meksikāņu narkomāni aizbaidījuši lielāko daļu ASV un citas pasaules valstu tūristu. Viņi gan parastos cilvēku un tūristus neaiztiekot, izrēķinās savā starpā. Iespējams, vairāk noziegumu notiek Čikāgā, Detroitā, Ņujorkā, kādā Kalifornijas lielpilsētā nekā Meksikas galvaspilsētā.

Pārnakšņošanas cenas viesnīcā ir mērenas – neatkarīgi no gada laika vienai personai \$65 dienaktī, divām – \$95; cenā ieskait

tās brokastis. Apmeklētāji var ņemt līdzi dzīvniekus, piemaksājot 15 dolāru dienaktī.

Inese un Juris Laivinieki mīl dzīvniekus, viņiem ir suns un kaķi, pagalmā redzami arī citi

Viesnīca Birds and Paradise

dzīvnieki. Dārzos staigā dažādi mājputni – pīles, zosis, pāvi, putnu mīļotājiem ir iespēja vērot mazus un lielus papagaiļus un tukānus ar milzīgajiem knābjiem. No tukāniem nav jābaidās, jo putnu barība ir augļi.

Inese un Juris Laivinieki ar viesiem var sazināties angļu, vācu, latviešu, lietuviešu, krievu un franču valodā.

Viesnīcas īpašnieku e-pasta adrese:

info@birdsandparadise.com

Tālr. (zvanot no ASV):

312-602-2641

Informācija:

www.birdsandparadise.com

Am

ABONĒJIET LAIKRAKSTU LAIKS"LAIKA" abonements ASV maksā: 3 mēnešiem US \$45,-
6 mēnešiem US \$78,-
1 gadam US \$136,-
Gaisa pasts 1 gadam ASV US \$225,-
6 mēnešiem US \$120,-

Ārpus ASV "LAIKS" tiek piesūtīts tikai pa gaisa pastu

Kanadā 1 gadam US \$235,-

pusgadam US \$125,-

Latvijā 1 gadam US \$235,-

pusgadam US \$125,-

Citur pasaulē 1 gadam US \$295,-

pusgadam US \$155,-

Abonentu bez maksas saņemams sešus "Jauno Laiks" pielikumus un gada beigās nākamā gada kalendāru.

"Jauno Laiks" 6 numurus var pasūtīt atsevišķi.

Maksa US \$25,-

Abonēšanas maksu var atsūtīt ar čeku vai naudas pārvedumu (rakstot čeku uz "Laiks – Latvian Newspaper Inc." vārda).

Lūdzam noteikti norādīt, no kurā laika vēlas laikrakstu abonēt.

Laikraksts Laiks 596 Middlesex Ave., Metuchen, NJ 08840, USA

Lūdzu piesūtīt man laikrakstu "LAIKS" no _____

līdz _____ uz _____ mēnešiem uz sekojošo adresi:

(Mr./Mrs./Ms.) _____

Tālrunis _____

E-pasts _____

Pievienoju čeku, Money Order par US \$ _____

abonementa uzsākšanai/pagarināšanai (nevēlamo svītrot)

Ja adrese mainīta, lūdzam uzdot arī agrāko adresi.

LŪDZAM IEGAUMĒT – abonementu uzsākšanas, pagarināšanas un adrešu maiņas veic 3–4 nedēļu laikā.**LAIKU** varat pasūtīt arī Rīgas redakcijāLietojiet www.laiks.us**Pasniegtas stipendijas medicīnas studentiem**

Foto: Maija Pozemkovska

Kopbildē pirmajā rindā no kreisās: stipendiāta Rolanda Prikūļa māte (Ronalds šobrīd stažējas Vācijā); LĀZA biedrs Ansis muižnieks; Edīte Lazovska ar mazmeitām Helēnu un Annu; stipendiāte Lelde Liepiņa; stipendiāte Marta Ieviņa.

Otrā rindā no kreisās: RSU Medicīnas fakultātes dekāns Ardis Platkājis; LĀB viceprezidents Vilnis Dzērve; LŪ Medicīnas fakultātes dekāne Ingrīda Rumba-Rozenfelde; LĀZA valdes loceklis Ēriks Niedrītis (Lazovska fonda vadītājs ASV); LĀZA biedrs Jānis Priedkalns; stipendiāts Dāvis Karnītis.

Latvijas Ārstu biedrībā 6. augustā plkst. 16.00 pasniedza profesora Lazovska stipendijas medicīnas studentiem.

Par šā gada profesora Ilmāra Lazovska Medicīnas fonda stipendiātiem kļuvi:

Marta Ieviņa – Latvijas Universitātes (LŪ) Medicīnas fakultātes 4. kursa studente; **Lelde Liepiņa** – Rīgas Stradiņa universitātes (RSU) Medicīnas fakultātes 3. kursa studente; **Dāvis Karnītis** – LU Medicīnas fakultātes 5. kursa students; **Ronalds Prikulis** – RSU Medicīnas fakultātes 5. kursa students.

Profesora Lazovska stipendijas (četras stipendijas, katra 500 ASV dolāru) tiek piešķirtas jau septīto reizi. Tās saņem labākie un centīgākie vecāko kursu medicīnas studenti. Līdz 2012. gadam stipendijas saņēmuši 27 studenti.

Godinot ārsta Ilmāra Lazovska (1931–2003) piemiņu, Latviešu Ārstu un zobārstu apvienība (LĀZA), kas apvieno latviešu izcelsmes mediķus ārpus Latvijas, drīz pēc profesora Lazovska nāves izveidoja Medicīnas fondu un vāca ziedojumus fonda sekmīgai darbībai.

Riga Ven Travel Inc.**Iepriecini Savu Sirsniņu
Ar Interesantu Ceļojumu
uz SPĀNIJU**

Zvaniet – INESEI ZAĶIS

32 South Penataquit Ave., Bay Shore, NY 11706-8815

Tālr.: 631-665-4455, 1-800-291-8311

Fax: 631-665-6164

E-pasts: RigaVen@aol.com

Komponista un mūziķa Arnolda Šturma 110. dzimšanas dienas atcere Dobeļē

Šisvasaras krāšņākajā plaukumā 27. jūlijā Dobeles mūzikas skolas koncertzālē novadnieki svinēja 1912. gada 22. jūlijā Dobeļē dzimušā, Ņujorkā mūžībā aizgājušā komponista, flautista un publicista Arnolda Šturma 100. dzimšanas dienu ar koncertu, atmiņu stāstījumiem un pakavēšanos pie viņa glāzes.

Mūzikālo pēcpusdienu ievadīja skolas direktores Māras Rozentāles un Dobeles novada domes priekšsēža Andra Spridzāna latviešu kultūras un mūzikas nozīmīgumam veltīta uzruna.

Komponista skaņdarbus dziedājām flautista prof. Imanta Sneibja, pianistu prof. Venta Zilberta, Māra un Vitas Švinku atskaņojumā. Mūziķi arī dalījās savās atmiņās par sadarbošanos un tikšanos ar Arnoldu Šturmu viņa trijos autorkoncertos, komponistam viesojoties Latvijā. Šturmu dzimtai piederīgais Māris Švinka programmu kuplināja ar komponistam tik nozīmīgo latviešu mūzikas patriarchy Jāzepa Vītola un Alfreda Kalniņa klavierdarbiem. Koncertu ievadīja komponista dzīvesbiedres Eleonoras Šturmas stāstījums.

Par spīti vasaras tveicei mūzikālā pēcpusdienu bija sasaukusi kopā krietnu pulciņu dobelnieku, kas jūsmīgi sumināja māksliniekus un citus atceres dalībniekus.

Bija arī iekārtota Arnolda Šturma piemiņai veltīta izstāde ar viņa kompozīciju nošu paraugiem, rokrakstiem, kon-

Arnolds Šturms savā dzīvoklī Ņujorkā 85. dzimšanas dienā 1997. gada 22. jūlijā

certprogrammām un bagātīgu fotografiju klāstu, sākot ar agrīniem uzņēmumiem no Dobeles Šturmu dzimtas albumiem

cauri visam dzīves gājumam Latvijā un Amerikā.

E. Š.

VAI VĒLATIES SLUDINĀJUMU KRĀSĀS?

Pastāstiet mums par sevi un savu nodarbošanos!

LAIKA lappusēs varat apsveikt savus draugus un kolēģus!

Laikraksts *Laiks* (pielikums *JAUNO LAIKS*) piedāvā jums iespēju ievietot KRĀSAINU sludinājumu

2012. gada 1. septembra numurā.

Visi krāsainie sludinājumi tiks ievietoti īpašā lappusē, un sludinājuma cena būs par 30% augstāka.

Laipni lūdzam KRĀSAINO,

pilnīgi gatavo („Camera Ready”) sludinājumu līdz **24. augustam** nosūtīt tieši uz Rīgas redakciju.

Par tehniskiem jautājumiem rakstīt Solvitai – redakcija@laiks.us
Vispār. info: Diāna Simmons Rudzīte: 596 Middlesex Ave., Metuchen, NJ 08840, USA, tālr.: 732-549-0445, e-pasts: LaiksDSR@aol.com.

„Pie Zelta ezera”

Šoruden ASV latviešu kultūras dzīvē atkal gaidāms jauks notikums – oktobrī paredzēta *mazā teātra sanfrancisko* jauna izrāde. Brigita un Laimonis Siliņi pēc 45 gadu jubilejas izrādes pērn nebūt neguļ uz lauriem. Par teātra galveno jeb nedefinēto moto drīzāk varētu uzskatīt nerimstošu garīgu kustību. Un kuŗš cits uzraudzīs radošās gaismas liesmas kvēli, ja ne ilggadējais *mazā teātra sanfrancisko* tēvs – režisors Laimonis Siliņš. Šoreiz viņš izvēlējis iestudēt Ernesta Tompsona (*Ernest Thompson*) lugu „Pie Zelta ezera” (*On Golden Pond*). Lugu no angļu valodas tulkojis Andrejs Zinbergs. Aizritējušā gadsimta 80. gados tā izrādīta Brodvejā, bet vislielāko ievēribu izpelnījās 1981. gada filmā *On Golden Pond*. Aktrise Džeina

Fonda (*Jane Fonda*) nopirka tiesības lugu izmantot filmas scenārijam un galveno lomu tēlot uzaičināja savu tēvu, izcilo Holivudas filmu veterānu Henriju Fondu (*Henry Fonda*). Džeina Fonda filmā tēloja viņa meitu, un var nojaust, ka šī filma viņai bijusi ļoti nozīmīga.

Henrijam Fondam, viņa partneri Katrīnai Hepburnai (*Katharine Hepburn*) un Ernestam Tompsonam tika piešķirts Oskars. Šī Henrijam Fondam filmā bija pēdējā loma. Tagad, lasot lugu pēc vairāk nekā 30 gadiem, šķiet, ka tā nav novecojusi. Idejas, ko autors licis paust lugas varoņiem, ir tikpat svaigas, atklājot dziļas un slēptas jūtas. Tomēr vislabāk par iemesliem, kāpēc izvēlēta tieši šī luga, var pastāstīt pats režisors Laimonis Siliņš.

„Šī luga *mazajam teātrim sanfrancisko* ir ļoti piemērota, jo tajā ar vieglu humoru attēlota divu vecu cilvēku pēdējais dzīves posms, un tādi veci cilvēki teātra ansambli ir Brigita Siliņa un es. Mūsu garajā aktieru mūžā uz skatuves esam izdzīvojuši daudzu precētu pāru dzīvi, bet ne viņu dzīves pēdējo posmu. Pirms 42 gadiem tepat uz Sanfrancisko latviešu nama skatuves izrādījām Jana Hartoga lugu „Debesgulta”. Tajā Agneses (Brigitas) un Mīkus (mana) dzīve iesākās kāzu naktī un beidzās ar skatu, kad māja, kuŗā aizvadīti visi laulības gadi, ir pārdota un tā jāatstāj. Toreiz daudzo gadu fiziskās pārvērtības mums bija jāpanāk ar grima un kostīmu palīdzību. Tagad lugā „Pie Zelta ezera” esam tuvu tajā attēloto personu gadiem, un abi it kā turpinām dzīvot „Debesgulta” pārtraukto dzīvi. Šoreiz ansambli papildinās Taira Zoldnere mūsu meitas lomā. Tairai šī jau būs trešā loma *mazajā teātrī sanfrancisko*. Viņas draugu Bilu tēlos mūsu teātra veterāns Andrejs Gulbis, Bila dēlu Bīliju – Niklāvs Žols. Pagājušā sezonā Niklāvs mūs iepriecināja ar mazu pavisam jauna zēna lomu. Šoreiz viņam būs iespēja savu talantu parādīt daudz nopietnākā lomā. Pastnieka lomā iejuties mūsu ilggadējais dekorators un vairāku lomu atveidotājs Armīns Staprāns. Šoreiz viņa pienākums būs uzburt interjeru mājai ezera krastā. Izrādi š. g. oktobrī vadīs Rūta Brūniņa Granda.”

B. Magone

GARĒZERA VASARAS VIDUSSKOLAS 2012. GADA ABSOLVENTI

Šeit ir viņi, pulcējušies vienkopus, ar smaidošām sejām, priecīgi pēc Gaŗezera vasaras vidusskolas (GVV) eksāmenu nokārtošanas, vairākās mācību vasarās lolotais un šovasar skaistākais zieds Gaŗezērā. Nesen vēl 4. klases audzēkņi, bet tagad jau 2012. gada GVV absolventi, kuŗus Gaŗezērā kopā save-

duši ceļi no ASV, Kanadas un Francijas. Ar ceļu stāju viņi ir gatavi turpmāk savā dzīvē nest latvisko zināšanu mantojumu, kas apgūts četrās GVV pavadītās, ar skaistu draudzības pavedienu caurastās un dzīvē neaizmirstamās vasarās.

Pirmajā rindā (no kreisās): Krista Zamura, Rūta Auziņa, Māra

Spalviņa, Marisa Ejupa, Maija Inveisa, Kŗista Viksniņa, Kŗista Baumgarte, Aurora Zemjāne un GVV direktore Sandra Kronīte-Sipola

Otrajā rindā (no kreisās): Ariāna Ūle, Brita Skrodele, Vija Veinberga, Tija Pūtele, Kristīne Circene, Astrīda Kreile, Ariāna Daukŗa un Alija Ozere

Trešajā rindā (no kreisās): Dāvids Heinze, Kārlis Abuls, Andrejs Ruperts, Arnolds Ruperts, Nikolajs Keizers, Kalvis Melbārdis, Kārlis Baumanis, Kaspars Mikelŗteins un Ādams Willems.

Teksts un foto: Dzidras Tropas

168 DAŽĀDAS NOTIS MŪZIĶU SAIMĒ

Aizvadīti 10. Starptautiskie Latviešu Jauno mūziķu meistarkursi Siguldā

Jubilejas meistarkursi notika laikā no 14. līdz 23. jūlijam Mākslu skolas *Baltais flīgelis* telpās. Pirms tiem 13. jūlijā Rīgas Latviešu biedrības Zelta zālē skanēja Vispasaules latviešu mākslinieku kamerģitāras koncerts „Saticšanās mūzikā”. Uzrunas teica RLB Mūzikas komisijas priekšsēdis Arvids Bomiks un komponiste Dace Aperāne. Koncertu ievadīja Pēteris Vaska „Mazā vasaras mūzikā” Andras Dārziņa pasākumā alta vijolei, pirmatskaņojums. Dzirdējam arī P. Vaska „Ainavu par putniem”. Atskaņoja vēl Harija Ores, Arnolda Šturma, Tālvilža Ķeniņa, Pēteris Plakida, Juŗa Kulakova un Selgas Mencenes darbus, kā arī 3 ārzemju kompo-

dažādām pasaules malām.

Nometnē piedalījās 98 dalībnieki (77 mūziķi un 21 mūziķi). Līdzīgu skaitli – 16 pārstāvēja JV LMūzikas akadēmija un J. Mediņa Rīgas mūzikas vidusskola, Rēzeknes mūzikas vidusskola ar 10. Sekoja Rīgas Pedagoģijas un izglītības vadības akadēmija, Liepājas, Daugavpils, Jūrmalas, Emīla Dārziņa, A. Kalniņa Cēsu, Jelgavas mūzikas vidusskolas, Rīgas doma koŗa skola, Igaunijas mūzikas un teātra akadēmija,

Štutgartes mūzikas augstskola, brīvmakslinieki, J. Mediņa Rīgas 1. un Jurjāna mūzikas skolas, Pārdaugavas mūzikas un mākslas skola, Ogres mūzikas skola, Siguldā Mākslu skola *Baltais flī-*

Pirms 10. nometnes jubilejas koncerta notika Līgita Ašmes grāmatas „Mūzikas nometņu stāsti” atvēršana, tās vāku rotā Anitas Miezes grafiskais zīmējums. Grāmatā veiksmīgi tverta aizvadīto nometņu gaisotne, kas iejūsminājusi visus nometņotājus. Pielikumā nr. 1 atrodam visu 13 nometņu docētāju, lektoru, organizētāju un dalībnieku vārdus; pielikumā nr. 2, lasām pāri par 150 dažādo organizāciju, sponsoru un atbalstītāju vārdus; un atzīmēti 16 informatīvie atbalstītāji. 3. pielikumā katras nometnes Latvijā motto temas. Šai nometnei tā bija „Jaunas dimensijas mūzikā”.

Klases kursanti apguva dažādas

jām kompozīciju konkursa laureātu diplomskandarus: Asijas Ahmetžanovas „Dzelzs rotu” soprānam, korim un klavierēm par mūzikāli saistošāko risinājumu; Madaras Pētersones „Klumsu. Šāpe. Smieklis” korim un elektronikai par labāko elektroakustiskās ieceres risinājumu; Evijas Skuķes „Es esmu...?!” altam un elektronikai par novatorisku koncepciju. Publikas balvu saņēma Armands Aleksandravičs par „Boolean logic” obojai un elektronikai. Še paziņoja arī Knuta Lesiņa jauno mūziķu balvas laureātus. Tie bija; 16 g. v. klarnetists Haralds Klips no J. Mediņa mūzikas vidusskolas un 16. g. v. pianists Kārlis Gunārs

notika 12 nodarbības, tās vadīja ievērojami latviešu un ārzemju komponisti – M. Bobaks, A. Dzenītis, E. Ešēvalds, D. Maronidis, S. Mence, J. Petraškēvičs, D. Šmite un M. Viļums, kā arī atskaņotājmākslinieki P. Berkolds un Z. Bobaka.

18. jūlijā pilns autobuss dalībnieku devās ekskursijā uz keramikas darbnīcu Siguldā, tad uz Minchauzena muīžu un Vidzemes jūrmalu. Skaistā diena jūrmalā dalībniekiem deva mazu atelpu.

Kursu noslēguma koncertā 22. jūlija pēcpusdienā koris un orķestris atskaņoja itin sarežģītus skaņdarbus. Tie iepriecināja klausītājus, zālē valdīja gandarijums pēc labi paveikta darba.

Ogres mūzikas meistarkursu dalībnieki, pārdarbi un organizatori

nistu skaņdarbus. Mūzicēja meistarklasu vadītāji Andra Dārziņa (Vācija), Jānis Lauris (Austrālija), Naidžels Smits (Francija), (Latvija), Gunārs Larsens (Šveice), Lauma Skride (Vācija) Rasma Lielmane (Meksika), Ventis Zilberts, Pēteris Plakidis, Dzin-tars Beitāns, Antra Bigača, Ilze Urbāne, Antra Viksne, Normunds Viksne (visi no Latvijas). Šādi ieskaņu koncerti pirms kursu sākuma RLB notika jau ceturto reizi. Koncertu noklausījās ap 200 klausītāju, kas neskopojās ar pateicības aplausiem. Koncertu atbalstīja Rīgas Domes Izglītības, kultūras un sporta departaments, Brigitas *Greenwood* mantojums, Latviskā Mantojuma fonds Bostonā, Ziemeļkalifornijas latviešu koncertapvienība un Klīvlānes latviešu koncertapvienība. Starpbrīdī un beigās bija reta iespēja tikt ar daudziem iepriekšējo kursu pasniedzējiem un dalībniekiem. To vidū bija pirmās administrātores Velga Bomika un Inta Blūma, komponists Jānis Porietis. Negaidīta bija tikšanās ar Eduardu Silkalnu un viņa kundzi un citiem kultūras darbiniekiem no

ģēlis, Ventspils mūzikas skola, *Artez Conservatorium*, Čičestras, Gracas, Karlsrūes mūzikas universitāte, Libekas mūzikas akadēmija un Lozonas mūzikas akadēmija. Bija 70 docētāji (33 dāmas un 37 kungi). 40 no tiem nāca no Latvijas, 12 no ASV, 11 no Vācijas, bet pa vienam no Austrālijas, Grieķijas, Francijas, Japānas, Lietuvas, Meksikas un Šveices, kopā no 10 valstīm. Vairāk kā jekad agrāk. Pavisam kopā kursu saimē bija 168 dažādas notis!

Nometnes atklāšanā uzrunas teica *Baltā flīģeļa* direktors Guntars Zvejnieks, meistarkursu direktors Normunds Viksne, Rīgas Pārdarbiņas un izglītības Vadības akadēmijas rektore Dace Marksa, nometnes direktore Ingrida Gutberga, kas oficiāli pasludināja meistarkursus par atklātiem, Latviešu Jaunatnes Dziesmu svētku padomes, kas arvien bijusi kursu rīkotāju saimē, ieskaitot 3 pirmās nometnes Mt. Orfordā Kvebekā, Kanadā, priekšnieks M. Štauers un meistarkursu mākslinieciskā vadītāja Dace Aperāne. Visas uzrunas lasāmas meistarkursu avīzes jubilejai veltītā 1. numurā.

mūzikas zināšanas un mākas. Mēģinājumu vietās gatavojās koncertiem, to pavisam kopā bija 16. Trīs nometnes dalībnieku koncerti ilga vairāk nekā 4 stundas.

Kursu laikā izveidojās flautu, čellu un kontrabasu un citu instrumentu ansambļi. Pārsteidzošu veikumu bija sasnieguši kor-dirigenti Jānis Baltiņš, Anita Kuprīsa un Krisīte Skare, saliedējot 33 koristu balsis. Dirģenta Normunda Dreģa vadītājā kamerorķestrī bija 29 dalībnieki, viņi iepriecināja ar komponistu D. Aperānes, P. Plakida, L. Arnes un A. Vecumnieka darbu atskaņojumiem. I. Arnes darbā alta saksofona solists bija Artis Šimanis, J. Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijas rektors.

Par tradīciju kļuvis *beztalantu* vakars, kurā tiek uzvesti dažādi momentā radīti priekšnesumi, šoreiz skaitā 15. Īpašs koncerts bija veltīts klarnetista Sigurda Circeņa piemiņai. Bērnu kameransambļu koncerta piedalījās Dobeles, Pārdaugavas, Engures un J. Mediņa 1. mūzikas skolas audzēkņu ansambļi.

Noslēguma koncertā dzirdē-

Tirzītis no E. Dārziņa mūzikas vidusskolas.

Meistarkursu laikā iznāca divi jubilejas nometnes avīzes numuri. Pirmais avīzes numurs kursu vēsturē iznāca 1996. gadā (2. nometnes noslēguma) laikā. Pēc tam sekojošās nometnēs/kursos iznākuši pa 2 numuriem. Kopā 17 laidieni. Visiem atbildīgais redaktors bijis Mārtiņš Štauers. Šoreiz viņam bija arī assistente – Eva Brempele. Tehniski avīzes izdošanu veica Ginta Virziņa reklāmas aģentūrā *Siguldas dizains*.

Katru rītu kursu pirmais cēliens bija veltīts lekcijām. Tās bija ļoti apmeklētās un klausītājiem netrūka jautājumu, kas visi saņēma atbildes. Tās deva prof. Boriss Avramecs, Ināra Jakubone, Roberts Kronlaks, Guntars Ķirsis, Kaspars Putniņš, Inese Lūsiņa, Inga Saksone un Edgars Raginskis. Katrs no viņiem apskatīja dažādas mūzikas dimensijas.

Veselas 15 lekcijas bija mūzikas pārdarbiņas, mūzikas pārdarbiņas meistarklases vadīja Aurika Gulbe un Gunta Melnbārde.

Komponistu meistarklases vadīja Gundega Šmite. Šajā ievirzē

Ārpus *Baltā flīģeļa* notika vēl trīs citi koncerti – divi Siguldā Jaunās pils dārzā. Tie bija domāti plašākai publikai, kurā, tāpat kā koncertos *Baltajā flīģelī*, varēja ierasties bez maksas. Trešais – Garīgās mūzikas koncerts – notika Siguldā ev. lut. baznīca pēc kārtējā dievkalpojuma. Tajā kursu koris, flautu un čellu ansambļi, solisti Mārcis Kuplais, čells, soliste Irēna Trubina, balss, un ērģeļu spēles meistars Tālvildis Deksnis sniedza kuplajai dievlūdēju saimei savu mūzikālo dāvanu.

Vēl jāpiezīmē, ka, pateicoties Latvijas Radio 3 *Klasika* un Igaunijas *Klasikaradio* sadarbībai, radies video par meistarkursiem „Jauniešu iesaistīšana profesionālajā mūzikā”. Tas skatāms <http://klasika.latvijasradio.lv/radioclassics> un raidījums noklausāms www.klasika.latvijasradio.lv arhīvā (5. augusta programmā, plkst. 17).

Līdz ar jubilejas kursu izskaņu uzsākti jau nākamo kursu gatavošanas darbi. Tie paredzēti 2014. gada jūlijā, Siguldā. Tiek mests arī skats tālākā nākotnē.

M. Štauers

Mūsu burvīgie studentīni

Šī vasara man ir bijusi ļoti interesanta un arī pārsteigumu pilna. Vispirms jau interesanta bija mana piedalīšanās ALAs kongresā, tur vairāki draugi solīja atkal satikties ar mani Rīgā. Dainis un Rita Martinsoni no Saginavas ir pirmie, ar ko tiekos 11. jūlijā.

Man par lielu prieku uz tikšanās Martinsoni ir uzaicinājuši arī piecus Vitolu fonda stipendiātus, kam stipendijas nākušas no Saginavas Latviešu kluba. Uzaicināta ir arī Vitolu fonda valdes priekšsēde Vita Diķe. Saginavieši Latvijas jauniešu atbalstīšanu ir sākuši jau 2005. gadā, trīs no tiem studijas ir jau beiguši un strādā Latvijai svarīgu darbu.

Pirmā, ar ko iepazīstos, ir Aiga Romāne, viņa paspējusi iegūt maģistra gradu datoru zinībās un centīgi strādā pie doktora studijām. Blakus studijām Aiga strādā starptautiska uzņēmuma „Tripple A” Latvijas filiālē. Iesakusi kā vienkārša programmētāja un isā laikā kļuvusi par projektu vadītāju. Viņa ir īsts Latvijas lepnums, nāk no Ludzas, un augstskolas diploms viņai ir bijis sarkanā krāsā, kas nozīmē to pašu ko citur pasaulē atzīmē *cum laude*.

Otra no saginaviešu meitenēm ir Liene Jēkabsone, viņa arī ar izcilību ir beigusi Jelgavas Lauksaimniecības universitāti, un tagad ir vides inženiere savā dzimtajā pilsētā Liepājā. Pati Liene saka, ka ir izskolota savam novadam, jo pēc 5 studiju gadiem Jelgavā ir atgriezies Liepājā. Tagad ar vīru, ģeodēzijas un ceļu būves inženieri, dzīvo Liepājas Kaņa ostas rajonā. Viņai tālākas studijas šobrīd neesot iespējamās. Tās nekas, varbūt drīz kļūs par mums visiem ļoti vajadzīgu māmiņu.

Trešais Saginavas Latviešu kluba stipendiāts ir Aigas brālis Dainis Romāns. Arī viņš ir datorīķis, jau ar maģistra gradu un strādā, izstrādājot programmatūras vairākām ārzemju firmām. Viņš kopā ar māsu un mammu tagad dzīvo Rīgā, turklāt mamma ir pārcēlusies pie viņiem, nevis otrādi.

Ilze Kristapsone ir no Dobeles, viņa ir 3. kursa studente Stradiņa universitātes fizioterapijas speciālitātē un tagad jau asistē diplomētā terapeutam. Viņai vēl gads jāmacās līdz bakalaura grada iegūšanai, tad turpinās mācības maģistra gradam. Arī viņas caurmēra atzīme mācībās ir man galvu reibinošos augstumsos.

Piektā Saginavas latviešu studente ir Agija Lāce, kas tikko beigusi pirmo kursu Latvijas Universitātes bioloģijas fakultātē. Šobrīd vēl nav izvēlējusies speciālitāti, staigā pa Latvijas ārēm, pēti kukaiņus un augus, pēti pļavas, mežus, jūru, zivis, upes un ezerus. Darījusi to Vecpiebalgā, bet tagad dzīvo Rīgā pie krustmātes, jo transports no dzimtās vietas līdz studijām Rīgā izmaksā dārgi. Viņa nekad nav šaubijusies, ka grib būt bioloģe.

Kad esam iepazīlušies, ķeramies pie uzkodām, ko sagādā-

jusi viesnīca „Radi un Draugi”. Dainis un Rita pastāsta par Saginavas Latviešu klubu, par to, kā viņi tiek pie līdzekļiem, un Vita pastāsta, kā 2005. gadā ar saginaviešiem iepazīšies, bet es aizeju mājās ar apziņu, ka esmu iesaistījies sadarbībā ar visskaistāko un manā ieskatā vislabāko organizāciju, kāda

tuvu 9 ballēm. Jau tagad meitene ir uzņēmusies privātskolotājas pienākumu un palīdz skolēniem, kam mācībās neiet tik labi, kā vajadzētu. Viņas pirmais privātskolnieks eksāmenu ir nolīcis ar teicamu rezultātu.

Ģirts Podiņš ir Strautnieku jaunākais students, tikko beidzis Rīgas Techniskās universitātes

par vidusskolas direktoru. Tādēļ viņš zina, cik izglītība ir svarīga.

Pēc iepazīšanās un „atskaitīšanās” Gundars abus jauniešus aizvīzina uz „Likteņdārzu”, un es no abiem studentīņiem tajā pašā vakarā saņemu viņu iespaidus par šodien piedzīvoto. Abi par visu dienu ir bijuši lielā

meni, viņu optimismu, viņu centienus atbalstīt citus, sirds dāsnumu, un, man liekas, pēc tikšanās ar viņiem es jutos īpaši bagāta. Ir cilvēki, kuŗi spēj noticēt sev un novērtēt spēkus, lai sasniegtu augstākos rezultātus, viņu paraugs sniedz iespēju tiekties pēc mērķa, sasniegt to – veidot nākotni. Vēlētos vēlreiz pateikties Strautnieku ģimenei par jauki pavadīto laiku un novēlēt viņiem veselību un turpmākus panākumus. Vitolu fondam novēlu pastāvēt un plaukt vēl daudzus gadus, un, lai pēc gadiem studenti, kuŗi veiksmīgi absolvēs augstskolu, būtu to cilvēku vidū, kas sniedz palīdzību jaunu studentu izaugsmei tāpat, kā šobrīd labvēļi to sniedz mums. Novēlu, lai neviens no mums nekad neaizmirstu, kas ir palīdzējis izglītības iegūšanā.”

Pirms es savu sajūsmu par stipendiātiem esmu paspējusi „ielikt datorā”, man piezvana Vita un pastāsta, ka Gundars par savējiem jauniešiem ir bijis tādā sajūsmā, ka pirms brauciena uz lidlauku abi ar Astrīdu vēl piestājuši Vitolu fonda birojā un nodibinājuši vēl vienu stipendiju. Gundars ir izvēlējies atbalstīt vienu no savas dzimtās puses – kādu Raunas jaunieci. Izrādās, ka Vita tādu ir atradusi jau pēc pāris stundām. Fantastiski! Bērns, kam šoreiz ir laimējies ir Solvita Sarkane, kas klusībā gaidīja brīnumu. Viņa tiešām ir no Raunas un, tāpat kā Gundars, dienās kļūs par skolotāju. Nezinu, vai tā bija sagādīšanās, vairāk liekas, ka to savu roku ir pielīcis Dieviņš, un tagad viens brīnišķīgs bērns no lielas latviskas ģimenes atkal ir ieguvis iespēju savu sapņu pildījumam. Viņa nāk no piecu bērnu ģimenes, kur jaunākais ir tikai četrus gadus vecs. Solvita ir apzinīga, godīga, mērķtiecīga, viņa vidusskolu ir beigusi ar caurmēra atzīmi 7,8.

Pēc tik interesantas astoņu jauniešu iepazīšanas, par kuŗiem varu tikai priecāties, vēl gribas pieminēt pašai savu studentīņu Ģirtu. Viņš tūlīt pēc saistību nokārtošanas ar Vitolu fondu devās uz māmiņas sagādāto vasaras brīvlaika darbu Norvēģijā. Ģirts savus 7 grūtos eksāmenus medicīnas studijās ir nokārtojis ar caurmēra atzīmi tuvu skaistajam ciparam 8, un par to es ar šo jaunieci lepojos. Bet beigu beigās nāku pie pārlicības – ja Gundaram un Astrīdai ir trīs studenti, tad man vajadzētu divus. Tāpēc steidzos uz banku un zvanu Vitai, lai meklē man vēl vienu studentīņu. Pēc šī lēmuma jutos kā olimpiskā čempione, un man gribētos, lai visi mani radi, draugi un pazīstamie justos tāpat. Sajūta tiešām ir fantastiska, jo vēl viens jauns un centīgs Latvijas jauniešs šogad varēs kļūt par mūsu burvīgo studentīņu. Tā ir mana dāvana Vitolu fondam desmit gadu jubilejā. Man gribētos būt miljonārei, jo Latvijā ir vēl ļoti daudz brīnišķīgu, centīgu jauniešu, kas stipendijas ir pelnījuši, bet nav vēl saņēmuši.

Astrīda

Dainis un Rita Martinsoni (priekšā) kopā ar Vitolu fonda pārstāvi Vitu Diķi (otrā no kreisās), raksta autori Astrīdu Jansoni (trešā no labās) un stpendiātiem Aigu, Lieni, Daini, Ilzi, Agiju

vien Latvijā sākusi darboties pēc neatkarības atjaunošanas, jo Latvijā es neko svarīgāku par jauno cilvēku augstāko izglītību nevaru iedomāties.

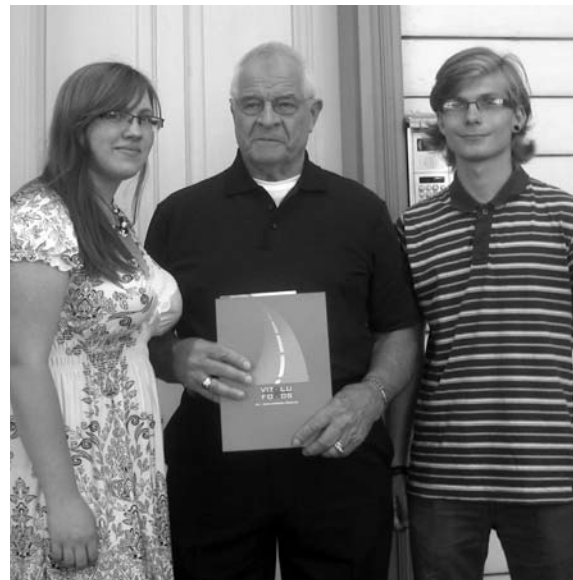
Vēl viena tikšanās ar Vitolu fonda stipendiātiem notiek tikai pāris nedēļu vēlāk, un fonda biroja telpās. Te tiekas Gundars Strautnieks ar diviem saviem

pirmo kursu Enerģētikas un informātikas fakultātē. Viņš ir no neliela ciemata Madonas tuvumā, beidzis Madonas ģimnazijas reālo klasi ar specializāciju dabas zinātnēs. Tagad ir nācis pie atziņas, ka elektronika viņu interesē vairāk, un cer, ka reiz varēs strādāt pie elektriskā automobiļa tehniskās uzlabošanas.

sajūsmā un par to Ģirts cita starpā man raksta: „*Likteņdārzs ir ļoti skaista vieta, kur satiekas pagātne, tagadne un nākotne. Latvijas simt gadu jubileja apriņķ 2018. gadā, līdz kuŗam ar Latvijas tautas atbalstu un kopīgiem spēkiem tur jārada kas patiešām maģisks. Brauciens no Rīgas līdz Likteņdārzam bija*

Astrīda ar savu stipendiātu Ģirtu

Gundars Strautnieks ar Kristīni un Ģirtu

stipendiātiem. Viņi abi tik tiešām ir Savējie šā vārda labākajā nozīmē, rakstāmi ar lielo burtu. Pirmā, ar ko parunājos, ir Kristīne Isaka, 4. kursa studente, kas izvēlējusies kļūt par matemātikas skolotāju, jo viņai ļoti patīk darboties ar bērniem un ļoti patīk arī matemātika. Viņa nāk no Dagdas novada un augstskolā atzīmes caurmērs ir

Pēc tam, kad jaunieši ar sevi ir mazliet iepazīstinājuši, Gundars Strautnieks pastāsta par savu dzīves gājumu Amerikā. Viņš savu izglītību ir guvis pēc dienesta ASV armijā, jo tai laikā Amerika savus veteranus atbalstīja izglītības iegūšanā ar tā saukto „Dži Ai Loan” (aizdevums bijušiem kaŗavīriem). Viņš to izmantoja un vēlāk kļu-

pilns pārdomu, kuŗas tika apspriestas ar Strautnieka kungu. Nonākot pašā Likteņdārzā, vēl vairāk nostiprinājās Gundara viedoklis, ka īstās mājas ir tikai vienas un tās ir Latvija. Šī diena bija brīnišķīga un iespaidiem piepildīta.”

Kristīne savā vēstulē man vairāk raksta par pašu tikšanos: „*Es apbrīnoju Strautnieku ģi-*

Ar lepnumu par Latviju Pasaules koŗu olimpiadas pēdējā dienā Sinsinati (Cincinnati, Ohio) 14. jūlijā

Astrida Stahnke

„Šis ir vienreizējs piedzīvojums! To nedrīkst palaist gaŗām... Vispār, kur tagad ir mūsu latvieši?” tā teica mana māsa Ruta, kuŗa dzīvo Sinsinati. Viņa arī stāstīja, cik skaisti dziedājis Latvijas koris *Sōla*, kas ieguva trīs zelta medaļas dažādās katēgorijās, bet *Latviešu Balsis* uzvarēja visaugstākajā katēgorijā. „Beidzot par Latviju zinās visa pasaule!” Ruta jūsmoja un vēl stāstīja par 90 balsu *baltu cilvēku* Āfrikas kori, kas uzvarēja, dziedot Ērika Ešenvalda kompozīciju.

Un tā, Rutas pārliecināti, mēs ar vīru piektdienas rītā kāpām mašīnā un taisnā ceļā no Dziesmu svētkiem Milvokos devāmies uz Sinsinati, kur divos pēcpusdienā greznajā simfonijas zālē noklausījāmies laureātu koncertu.

Starp citiem īpaši izcēlās bērnu koŗi no Japānas, Ķīnas, Korejas un *melno cilvēku* Amerikas *Gospel* koris. Kaut gan katrs koris sniedza savu vislabāko, mūsu uzmanību, protams, visvairāk piesaistīja *Latviešu Balsis*, kas bija ieguvušas augstāko vietu sieviešu kamerkoŗu katēgorijā. Tā kā nebija drukātas programmas, nezīnu teikt, ko jaunietes dziedāja; varu tikai paust savas izjūtas un neizsakāmo lepnumu, kad mūsu septiņas skaistules pārņēma skatuvi ar savām dziesmām, skaistajiem tērpiem, stāju un vienreizīgo skanējumu – spēcīgu, drošu, it kā uzburtu no seno dainu melodijām. Tā kā neesmu mūzikas speciāliste, nebūtu prātīgi turpināt analīzi, bet vēlos izteikt to, ka skaņas bija burvīgas, ka publika klausījās ar vislielāko uzmanību, un visi kā viens beigās cēlās kājās un spārīgi aplaudēja. Un – ak, cik mums, nedaudzajiem klātesošajiem latviešiem, patīkami bija dzirdēt vārdus *Latvija* un *Rīga*!

Tas nenotiek katru dienu. Mēs, kuŗa bērnu paaudze, kuŗus pēc Otrā pasaules kuŗa kuģi ievēda Amerikas ostās kā pusaudžus un kas lēnām sākām izprast un iejusties šajā lielajā zemē, kur nu ir mūsu mājas, vēl arvien apzināmies, vai arī kāds mums atgādina, ka esam ārzemnieki. Negaidīti un diezgan bieži mums kāds prasīja un vēl arvien prasa, kas mēs esam un no kuŗienes nākam. Un kad devām/dodam savas „akcentētās” atbildes, jautātāju uzmanības laiks ir par īsu, lai mūs uzklausītu un patiešām uzziņātu, kur un kas ir Latvija un kāpēc mēs to atstājām. Tādēļ dzirdēt *Rīga* un *Latvija* no skaļruniem tikpat skaidri kā citu valstu un pilsētu vārdus bija patiešām brīnišķīgi.

Prieks un labā sajūta turpinājās arēnā, noslēguma ceremonijā. To atklāja *Brendan Keefe* un *Tanya O'Rouke* koŗu koordinētāji, kas atzinās, ka, domājot un plānojot dziesmu olimpiādu, viņiem nebija pat jausmas, kā šādu pasākumu Vidusamerikas pilsēta uzņems, kā ļaudis atsauksies un vai būs koŗi, kas

gribēs uz šejieni braukt, izdot naudu, un dziedāt. Tāpēc organizētāji bija priecīgi, ka viss izdevās daudz labāk, nekā bija cerējuši. Piedalījās 365 koŗi no visas pasaules; tika atrasti atbalstītāji. Telpas papildu koncertiem atvēra baznīcas, skolas u. c. vietas. Pilsētas transporta sistēma gādāja par pārbraucieniem, un ap 1000 iedzīvotāju visas desmit dienas – no 4. līdz 14. jūlijam darbojās brīvprātīgi, bez atlīdzības.

Lielajā konvenciju namā, pilsētas centrā, novietoja, atspirdzināja, ēdināja simtiem koristu, starp tiem arī daudz bērnu. Brīvprātīgie pūlējās, lai visi, arī

Latvijas, lai piektdien, 13. jūlija vakarā, savās mājās sveiktu latviešu viesus un delegātus. Bet jau ilgi pirms svētkiem daudz priekšdarbu veica Sinsinati latvieši, arī mana māsa un citi, un olimpiadas laikā centās palīdzēt Latvijas delegācijai un koristiem kur un kā vien spēja. Galvenais pienākums bija iekārtot konvencijas centrā “latviešu stūrīti” tā, lai neviens tam nepaietu gaŗām neievērojis, jo 2014. gadā, kad Rīga tiks godāta par Eiropas kultūras galvaspilsētu, pasaules koŗu olimpiāda notiks mūsu galvaspilsētā. Laimīgā kārtā par pievilcīgām reklāmām ar interneta palīdzību visu gadu

neikli, jūras krastos, Mežaparka estrādē, Doma laukumā, Vecrīgas ielās.

Sestdien, 14. jūlija vakarā, lielajā arēnā notika noslēguma ceremonija. Tur atkal dzirdējām laureātu – *Latviešu Balsis*. Arēna nebija pārpilna kā hokeja spēlēs, bet pilna ar mūzikas draugiem, kas kopumā radīja it kā elektrizētu, bet brīvu gaisotni. Tikko svētku orķestris sāka spēlēt pazīstamo *Fanfare*, publika aplaudēja un jūsmīgākie bērni un jaunieši cēlās kājās. Sekoja koŗu prezentācija. Lielos koŗu gaisotnes kāda vietējā zēnu koŗa mazie dziedātāji. Valstu

nejūsmo, tagad redzot skaisto sarkanbaltsarkano koŗu blakus citiem koŗiem lielā arēnā, noliktu visas pasaules apskatei! Kā lai nekļēdzu tā, lai visi dzird – arī tie, kas labu nevēlēja: *redzi, mēs esam brīvi! Mēs piederam brīvo tautu saimei!*

Dzied Amerikas valsts himnu. Gaismas stari krīt uz strīpām un zvaigznēm, un atkal kamols aiztur elpu, jo es tāpat mīlu šo zemi, kas atvēra savas durvis mums un deva mūsu vecākiem iespēju atsākt jaunas dzīves un ļāva mums uzaugt brīvībā, dzīvot labklājībā.

Himnai sekoja *Mark Mallory*, Sinsinati pilsētas galvas, uzruna, tad *Gunter Titsch*, *Interkultur* prezidents no Vācijas, paziņoja, ka nākamā svētku vieta būs Rīga, Latvija. Uz paaugstinājuma uzkāpa Latvijas kultūras ministre Žanete Jaunzeme Grende un iezvanīja Miera zvanu, tad Rīgas galva Nils Ušakovs saņēma dziesmu koŗu. Kori dziedāja *My Song...*

Otrā daļā klausījāmies speciāli sagatavotu koncertu, kas radīja Sinsinati kā mūzikas pilsētu. Bez izcilajām *Latvian Voices*, dzirdējām Āfrikas *Sanctus*, *Jazz Halle-lujah*, duetu no *La Traviata* (Sinsinati ir slavena ar savu operas skolu); dziedāja populāra *Idina Menzel* un *Grammy* balvotais *Marvin Winans*; spēlēja *Cincinnati Pops Orchestra* un dziedāja pazīstamu dziesmu popūriju *May Festival Chorus*. Ar *We Are the World* un *See you in Riga!* beidzās pasaules koŗu olimpiādas un svinības.

Ļaudis izklist sakarsušajā pilsētā. Kaut kur vēl turpināsies izpriecās un atvadas, bet mēs ar mūsu, saviem vīriem un ceļabiedriem turpinām baudīt tās izjūtas, caur kuŗām Latvija uz brīdi staroja pasaules redzes un apziņas lokā. Kādā ielu krustojumā satiekam Nilu Ušakovu, Romānu Vanagu un Mārtiņu Klišanu. Ar Mārtiņu esam pazīstami no Rīgas *Ave Sol* un Doma zēnu koŗa koncertiem, ko mazā *St. Louis* latviešu grupa rīkoja astoņdesmitajos un deviņdesmitajos gados. Starp citām atmiņām atgādināju viesiem, ka toreiz mums bija daudz jāskaidrojām kārtējais *no kuŗienes esam*, utt. un jālabo amerikāņu reportieri, lai viņi nesauktu latviešus par sovjetiem un nejauc latviešus „skanu” ar krievu, kā to *St. Louis* avīzē mūzikas kritiķis bija „zinīgi” izanalizējis.

„Bet tagad gan visi zinās,” ieminas Vanaga kungs.

„Cerēsim,” atbildu, neizrādot šaubas, jo Amerika ir liela, un nekad *viss nav visi*, un lietas notiek un pāriet ātrāk nekā mūsu smaidi vai gaisa temperatūra. Tāpēc šovakar, šajā momentā, priecāsimies, smaidīsim un izbaidīsim kalngala reibinošo augstieni!

Paziņām no „tiem laikiem” sveicienus nodevuši, sniedzam atvadām rokas mūsu draugiem ar cerību atkal tikties dziesmu vai citos svētkos Latvijā. Un pārgājuši ielu krustojumam, dodamies katrs uz savu pusi.

Koŗu olimpiadas nobeiguma ceremonijā uz skatuves arī nodibinājuma Rīga 2014. vadītāja Diāna Čivle (otrā no labās) un Rīgas pilsētas galva Nils Ušakovs (trešais no labās) dzied Latvijas valsts himnu

mazie viesi, negarlaikotos un būtu laimīgi. Dziedātājus veda iepirkties, rādīt pilsētas ievērojamās vietas, ieskaitot slaveno *Kings Island* izpriecu parku, ko apmeklēja arī mūsu latviešu dalībnieki.

Jāpatur prātā, ka 4. jūlijs ir Amerikas Neatkarības diena un ka šai dienā un ap šo laiku notiek festivāli, beisbola spēles (Sinsinati lepojas, ka ir *baseball* pilsēta) un ģimeņu pikniki. To zin televīzijas un avīzes, kas laikam gan nebija sagaidījušas tik lielu ļaužu atsauksmi mūzikai un atvēlēja tos mazākos laika kumosus koŗu olimpiādas reklāmai, intervijām, ziņām. Tomēr, par spīti visam, biļetes esot ātri izpārdotas. Rutai izdevās dabūt mums biļetes ar grūtībām, gaidījām līdz pēdējam brīdim. Nebeidzām jūsmot, ka ar katru dienu, ar katru koncertu publikas interese vairojās, telpas pildījās, līdz mūzika, šķiet, pārņēma visu pilsētu. Arī *Sōla* un *Latviešu Balsis* sniedza papildu koncertus, tā vairojot Latvijas slavu. “Vai tu vari iedomāties, kā visi šeit slavē latviešus?” – dzirdēju sakām.

Sinsinati latviešu biedrība, kas nekad nav bijusi no lielajām, vairs oficiāli nepastāv, kaut gan dažas pazīstamas personas un ALAs vadības locekļi, piemēram, Juris Mežinskis, Jānis Kukainis un goda konsuls Kārlis Šteinmanis dzīvo šajā pilsētā. Šteinmaņa kungs bija pārbraucis no

jau bija rūpējušies paši rīdzinieki.

Kā nākamās olimpiādas rīkotājiem latviešiem svētku sākumā bija arī jāpasagatavo pieņemšana visiem (ap 400) koŗu diriģentiem, lai viņus iepazīstinātu ar latviešu kultūru, Rīgu un Latviju, tā, lai, redzot mūsu zemes īpatno skaistumu, pasaules koŗi vēlētos turp doties.

Bez Latvijas maizes un Rīgas melnā balzama piemiņai (un arī reklāmai) katram diriģentam latviešu kultūras darbinieki bija sagatavojuši saulaini dzeltenus dāvanu maisiņus ar suvenīriem, tostarp disku ar koŗa *Kamēr...* ierakstu (diriģenta Jāņa Liepiņa vadībā).

“Latviešu stūrītis” bija iekārtots godam, tas sniedza krāsu un dzīvību lielajai, drūmaini tumšajai un patukšai priekštelpai. Sienas segments bija gaumīgi iekārtots līdzīgi skatuvei. Sienas līdzīgi kā tapetes pārklāja palielināti fotoattēli no pagājušajiem Latvijas dziesmu svētkiem, bet „skatuves” priekšplānā bija iekārtota tikšanās vieta. Apmeklētāju ērtībai bija novietoti balti krēsli un divāns ar tumši sarkaniem spilvenu akcentiem, kur katrs varēja apsēties, atpūsties, pārlasīt brošūras un ieskatīties video-lentēs, kas nemitīgi slīdēja divos ekrānos, rādīdamas Rīgas un Latvijas skatus *My Song* pavadījumā, dažādos izpildījumos un vietās – ap Brīvības piemi-

vārdiem atskatot, zēni tos uznesa uz skatuves un sarindojās kā nāciju parādē. Sprotams, mani skatieni ar lepnumu pavadīja sarkanbaltsarkano koŗu.

Pašai nemanot, acis kļuva mitras domās atceroties, kā bija visos trimdas gados, visās vietās visā gaŗā *aukstā kuŗa* gājumā. Skolās pasaules kartes radīja tikai lielo sarkano zemes gabalu ar melniem, trekniem burtiem – USSR. Neviena robežu strīpa šo *supervalsti* nesadalīja. Šad un tad es kādam skolotājam un klasesbiedram parādīju, kur atrodas Latvija, kur bija manas mājas. Šais gados koŗu rindās mūsu koŗu bija velti meklēt. Nav un viss. Neredzēju to tik ilgi, līdz beidza sāpēt, līdz pieņēmu realitāti. Līdz Atmodai Latvijā, līdz atbrauca *Ave Sol* un dziedāja *Gaismas pili*, un šur tur iemirdzējās ausekliši un karodziņi. Cik savādi sapņaina sajūta mani pārņēma toreiz, deviņdesmitajos gados, kad biju Latvijā un, pāri Daugavai braucot, ieraudzīju pilv torni pret zilām debesīm Latvijas koŗu! Un kāds vindiktīvs prieks bija pēc tik daudziem gadiem, kad paaudzes mainījās un lēnām aizgāja mūžībā mūsu tēvi un mātes, tie īstie bēgļi un trimdnieki, paņēmot līdzī savas sāpes un cerības, beidzot redzēt manu bērnu ģeografijas grāmatās iezīmētās Baltijas valstu un citas Austrumeiropas valstu robežas! Kā lai sirds reizē neraud un

Trīs latviešu kori skandina latviešu koŗa dziesmas Katskiŗu kalnos

Ņujorkas latvieŗu koŗa tradicionālā Katskiŗu nometnes koncertā 27. maijā pēcpusdienā piedalījās viesi – Dobeles Valsts ģimnazijas jauktais koris „Sadziedis” no Latvijas un Montrealas koris „Atbals”, kā arī atsevišķi dziedātāji un instrumentālisti. Kopā 71 koris, pārstāvot visas paaudzes, un 11 mūziķu kamerorķestris viesdiriģentu Agitas Ikaunieces un Inta Teterovska vadībā bija sagatavojuŗi saulainu un skanīgu koncertu, kuŗā klausītāji dzirdēja daudz dziesmu, kuŗas iekļautas Kopkoŗa koncerta programmā gaidāmajos Dziesmu svētku Milvokos. Jaunieŗu balsis kopkoŗa skanējumam piešķīra vieglumu un tembrālu spoŗumu. Koristi dziedāja ar lielu prieku un sajūsmu, uzmanīgi sekodami izcilo diriģentu ņestiem. Diriģentes Agitas Ikaunieces vadībā ikviena dziesmas fraze tika niansēti veidota. Savukārt Ints Teterovskis diriģējot braŗi izcēla dziesmu drāmatiskos un ritmiskos elementus. Kamerorķestris – Laila Saliņa (flauta), Raimonds Bulmers (klarnete), Santa Ērstiķe (akordeons), Māris Kristapsons (sintezators), Silvija Grendze un Laura Padega Zamura (vijoles), Silvija Kristapsona (alta vijole), Juris Ŷeniŗš un Tālija Kristapsona (čelli), Metjū Gusijs (Matthew Gusi, kontrabass), Brigita Alka (klavieres) skaisti bagātināja kopkoŗa dziedājumus.

Koncerta sākumā Tālija Kristapsona un Juris Ŷeniŗš aizrautīgi nospēlēja J. Ŷeniŗa melodisko skaņdarbu diviem čelliem „Variācijas par temu: Dzied, māsiņa, skaistas dziesmas”. Jāzēpa Vitola „Kantāte”

baritona solo pilniskanīgi nodziedāja Ints Teterovskis. Viktora Baŗtika kantāte „Dieva vadība” īpaŗi dzidri skanēja soprāna balsis. Kopkoŗa koristu balsis skaidri un līdzsvaroti saliedējās vijīgās pasāŗās kan-

Dobeles koristi pie baznīcas Church of the Heavenly Rest Manhatanā, kur viņiem bija koncerts pirms koncerta Katskiŗos

tātes pēdējā daļā „Slava godības Ŷeniŗam”. Agitas Ikaunieces vadībā kopkoris koŗi nodziedāja Wolfganga Dārziņa oriģinālo dziesmu „Birzēm rotāts”.

Divas citas oriģinālas dziesmas, Lolitas Ritmanes „Dziesma, pacelsies” un Emīla Dārziņa „Lauztās priedes” kopkoris diriģenta Inta Teterovska vadībā dziedāja ar dziļu pārliecību.

Koncerta otro daļu ievadīja Dobeles koŗa diriģents Raimonds Bulmers un koŗmeistare Sandra Bulmere, liriski dziedādami R. Bulmera tautasdziesmas apdares „Tumsīņāi, vakarā” un „Maģa, maģa ābelēna”, kuŗas piedziedājumam jautri pievienojās koncerta apmeklētāji.

Dziesmām izskanot, Raimonds Bulmers pasniedza Dobeles karogu diriģentam Andrejam Jansonam un Ņujorkas

latvieŗu koŗa priekŗniecei Sandrai Gendrikovai-Beijerei (Bayer), sirsnīgi pateikdamies par Dobeles koŗa laipno uzņemšanu un koncertu sarīkošanu ASV.

Kopkoris krāŗņi nodziedāja

diriģentus un instrumentālistus. Piedevās koristi nodziedāja vienu Imanta Kalniņa dziesmu un „Pūt, vējiņi”, koŗu diriģentiem – Raimondam Bulmeram („Sadziedis”), Andrejam Vitolam („Atbals”), Mārim Kristapsonam, Laurai Padegai Zamurai (Ņujorkas latvieŗu koris), Agitai Ikaunieci, Intam Teterovskim un Andrejam Jansonam (Ņujorkas latvieŗu koris) – pēc katra panta citam citu nomainot. Pēc koncerta koristi un koncerta apmeklētāji vēl ilgi pakavējās un dalījās jaukā koncerta iespaidos.

Par jauno koristu pavadīto laiku Katskiŗu kalnos Dobeles jaunā koriste Liene Vīmere (alts) teica: „Manas izjūtas ir neaprstāmi pozitīvas. Pricējos, ka esmu sadraudzējusies ar citām gados jaunām koristēm no ASV un Kanadas. Daŗreiz man radies iespaids, ka latvieŗu jaunieŗiem ārzemēs ir spēcīgākas emocijas par piederību Latvijai nekā jaunieŗiem, kuŗi uzauguŗi un dzīvo Latvijā. Esmu no Ŷi skaistā piedzīvojuma daudz ieguvusi un tagad vēl vairāk vēlos piedalīties latvieŗu kultūras dzīvē Dobelē.”

Dobeles jaunais koris Jānis Skrebels (bass) rakstīja: „Tur bija kā pasakā – neaprstāmi skaista daba, visapkārt patikami un draudzīgi cilvēki un visam pa vidu latviskā aura, ko arī savās dziesmās izdziedājam un izdzīvojām. Par koncerta emo-

cionālo kulmināciju kļuva visu, gan koristu, gan skatītāju, kopīgi dziedātā tautasdziesma *Pūt, vējiņi*. Neviens no mums nevēlējās doties projām, jo bija kas tāds, kas neatstāj vienaldzīgu un līdzsirds dziļumiem liek lepoties,

Čelliste Tālija Kristapsona un čellists Juris Ŷeniŗš

ka esi latvietis!”

Septembrī Ņujorkas latvieŗu koris atsāks darbību, gatavojot Adventa koncerta un citas koncerta programmas. Ņujorkas latvieŗu koris vairāk nekā 35 gadus veicina latvieŗu koŗa mākslu, tajā ir visu paaudžu dažādu dzīvesvietu dalībnieki. Ņujorkas koŗa nerimtīgā darbošanās, populārizējot latvieŗu mūziku, atspoŗuŗota jaunajā grāmatā „Dziesmu laivā sasēduŗi: Ņujorkas latvieŗu koris”. Grāmatu var pasūtīt, rakstot vai zvanot Gitai Padegai, e-pasts: jgpadegs@aol.com vai 22 Minturn St., Hastings on Hudson, NY 10706-1133, tālr.: 914- 478-0134.

Dace Aperāne

Starp divām saulēm

Tā sauca nodarbību temu otrajam periodam Katskiŗu nometnē.

Vadītāja Ieva Alversone un programmu vada Alīda Saliņa un Lija Kurena. Anna Rutina vada latviskās apceres.

Pirmais nometnes periods

Otrā perioda dalībnieki

bija veltīts, lai iepazītu senlatvieŗu zemi un dzīvi. Ŷai periodā runājām par to, kas mūs vieno latvietībā, dzīvojot citās zemēs ārpus Latvijas. Nometnotāji minēja miklas, spēlēja prāta spēles. Nometnotāji mācījās arī jaunus vārdus. Prāv. Anita Vārsberga-

Pāŗa runāja par to, ka, vienkopus turoties, mēs topam stiprāki un mūs nevar salauzt. Dziedāšanu vadīja Andrejs Jansons ar vairākiem palīgiem. Koncertā klausījāties tautasdziesmas, koklētāju un citu instrumentālistu priekŗnesumus. Ilga Kurena un Māra Bērziņa darbojās kopā ar nometnotājiem mākslas jomā – gleznoja, veidoja skulptūras. Gints Grīnbergs mācīja metināšanu. Anna Rutina mācīja latvieŗu rakstus un arī vietējo indiāņu rakstus. Ŷķērŗļu gāŗienā bija atkal jābūt vienotiem, lai cīnoties pret „omnieŗiem”.

Nometnotāju skaits otrajā periodā – 52. Pie lielā uguns-kura nometnotāji iepriecināja skatītājus ar uzvedumiem. Skatītāji bija pārsteigti, kā vecākās grupas nodejoja Tijas Ores jaundeju “Es skrienu” (pēc Lauŗa Reinika dziesmas). Ŷo deju un dejotājus varat skatīt youtube. Līdz nākamajai vasarai!

Ināra Jansone

Andrejs Jansons gatavojas koncertam

Otrā perioda dalībnieki

Pēc izrādes „Hotel Paradiso”

Berkoldu ģimenei fotoatmiņas no XIII Vispārējiem latviešu dziesmu svētkiem Milvokos vienā albumā vien būs pagrūti ietilpināt. Andra stāstīja: „Visa mūsu ģimene no rīta līdz vakaram bija aizņemta: Pauls diriģēja, vecākais dēls Aleks dziedāja un dejoja, vidējais, Dāvis, tēloja teātra izrādē, meita Liāna dancoja.”

Andra nepiemēnēja, ka arī pašas sacerētās un režisētās dziesmuspēles *Hotel Paradiso* laikā viņai nācās „ielēkt” Agneses Kubuliņas lomā. Atzišos, kopš pirmās viesošanās reizes ASV pirms gadiem sešiem esmu Jūlijas Plostnieces talanta cienītāja, ļoti gaidīju viņas parādīšanos uz skatuves Milvokos, bet darba dēļ Jūlijai Dziesmu svētku laikā bija jāpaliel Kalifornijā, un Agneses lomu nācās tēlot Andrai pašai.

Pirmizrāde Andras Berkoldes lugai notika XV Rietumkrasta latviešu Dziesmu svētkos Ventūrā 2008. gadā. „Dienvidkalifornijas latviešu informācijas biļetena” oktobra numurā ievietota Helēnas Hofmanes recenzija:

„Lugas darbība notiek mazā omulīgā viesnīcā Jūrmalā, Latvijā. Priekšskaram atveŗoties un uz skatuves ieraugot viesnīcas darbinieku Bangu uzsūcot putekļus, gandrīz ievaidējos: žilbinošais pianists Juris Žvikovs, par kuŗa klavierpēli iepriekšējā dienā priecājāties latviešu mūzikas koncertā, nu ir tik necilā lomā! Viesnīcas īpašnieks Edgars Slaidiņš (Pauls Berkolds) izmisumā par tik neattapīgu darbinieku viņu nemitīgi stostē. Slaidiņam pašam

vēl tikai pāris stundas jāpaciešas – beidzot, pēc 15 gadiem, viņš tiks no šīs viesnīcas valā, „no briesmīgajiem viesiem un viņu prasībām”. Viesnīcai radies pircējs, kuŗa vārds nav zināms. Sākas pārpratumi un dažādas jautras situācijas. Ierodas Tērauds (Mārtiņš Zinbergs), ģērbies vecā treniņtērpā, ar mākslīgām ūsām. Nē, pircējs viņš nav. Klaidonis arī ne. Slaidiņš nobažījies, vai tikai viņš nav no Vieslības pārvaldes. Beigās izrādās – viņš ir tikko ievēlēts deputāts un atnācis pēc savas aplokšnes, taču vēl lāgā nezina, vai šī ir istā vieta.

Uznāk Agnese Kubuliņa (Inģūna Šulce) ar pārsegtu putnu būrīti. Viņa arī nav pircēja, bet gan rakstniece, kam nākamā dienā jāiesniedz savs romāns, un viņa meklē mierīgu vietu ar labām vibrācijām un aurām, kur uzrakstīt beidzamo nodaļu. Pārsegtajā būrīti esot viņas mūza Aspazija. Mums, skatītājiem, ir skaidrs, ka Aspazija ir kāds kanārijputniņš vai varbūt mazs papagaiļiņš. Taču nē! Aspazija ir žurka. (..)

Nākamie viesi bija Helmūts un Mirdza Krūmiņi (Laimonis un Brigita Siliņi), vecāks pāris, kas katru gadu brauc uz viesnīcu svinēt savu laulības jubileju un viņiem līdzī ir – ak vai! – Rūdis (Aleks Berkolds), diezgan nevaldāms mazdēls, kuŗa māte aizbraukusi uz Īriju un nez vai brauks atpakaļ.

Parādās rakstniece Agnese mīļotais vīrietis Briedis (Gints Danne), kas viņu meklē viesnīcā, bet viņu pašu savukārt meklē sieva Ēlita (Sanita Šūmane). (..)

Andra Berkolda pratusi sapulcināt istos tēlotājus. Skatuve bija labi iekārtota (Lindas Treijas dekorācijas). Tur bija bārs, Slaidiņa kantoris, vieta, no kurienes vērot saulrietu jūrā utt. Kostīmi bija piemēroti (tērpu māksliniece Kristīne Upesleja). Aktieŗi tēloja lieliski. Slaidiņa lomas tēlotājs Pauls Berkolds vāvuļoja vienā laidā, gan glaimodams viesiem un iedomātiem pircējiem, gan mētādamiem ar asprātībām vai pie sevis murminādams. Banga (Juris Žvikovs) neteica ne vārda, tikai bolīja acis, stīvi kustējās, tēlodams naīvu cilvēciņu. Mēs smējāties vienā laidā gan par negaidītājam, komiskajām situācijām, gan par valodu (Briedis savus teikumus ākstīgi piebārstījis svešvārdiem, Rūdis runāja kā tipisks mūsdienu Latvijas patsmitnieks).

Lugā aktieŗi dziedāja, Bangas lomas tēlotājs spēlēja klavieres. Taču izrāde likās stipri īsa. Varbūt tāpēc, ka patika.”

Andra Berkolda apzināti uzrakstījusi dziesmuspēli-komēdiju vienā cēlienā – tas ir žanrs, kas ikvienam iet pie sirds un labi paliek prātā. Fakts, ka izrāde nesagrīļojās, nomainot dažus aktieŗus (Helmutu tēloja Andrejs Gulbis, Mirdzu – Māra Martinska, Rūdi – Berkoldu jaunākais dēls Dāvis) ir pierādījums, ka *Hotel Paradiso* pieredzēs atkārtotus iestudējumus dažādās mītnes zemēs, varbūt arī Latvijā. Arī dzimtenes amatieraktieŗi allaž meklē darbus, kuŗos vietējie teātrmiļi varētu izpaust savus talantus (it sevišķi dziesmotos), taču Latvijā mūzikas

profesoru pierunāt tēlot izrādē būs krietni sarežģītāk. Aktierim un mūziķim Jurim Žvikovam Dziesmu svētki Ventūrā un *Hotel Paradiso* pirmizrāde labā atmiņā: „Rietumkrasta svētki bija kamerstila, pat ģimeniski.” Izmantoju iespēju gados jaunajam profesoram pajautāt, kuŗa ir viņa mīlākā dziesma.

Kopš bērnības tā esot „Āvu, āvu baltas kājas”. Kā lai netic dziesmā iekodētajam – Juris ir pasaules apceļotājs, kam durvis veŗ viņa darbs, turklāt īsta artistiskuma pārpilns!

„*Hotel Paradiso* laikā tā smējos un tik skaļi aplaudēju, ka man vaigu kauli stīvi un plaukstas smeldz,” pēc izrādes „sūdzējās” Biruta Salaka-Nelsona no Lasvegasas. „Šīs izrādes dēļ vien man bija vērts atbraukt uz svētkiem, es tik ilgi neko tādu, tik sirsnīgu un jauku, latviešu valodā neesmu redzējusi un dzirdējusi!”

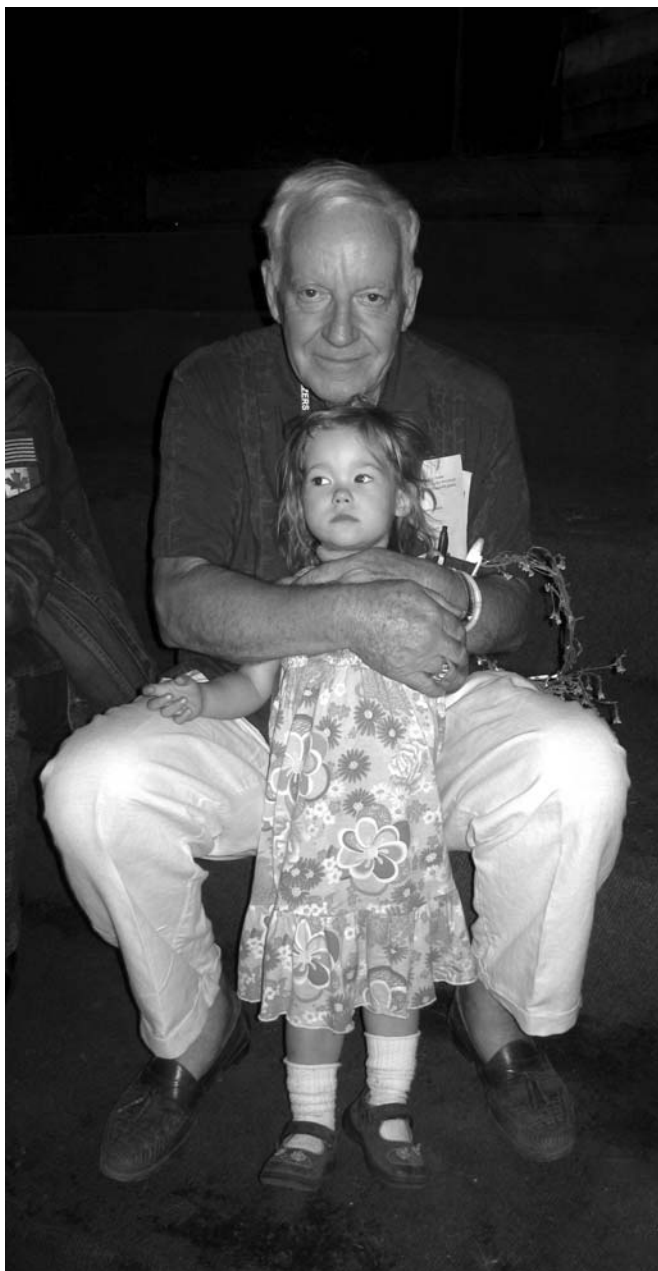
Toties Dziesmu svētku labais gars Vincents Dindzāns ir lietišķs: „Uzskatu, ka jaunas lugas izrāde Dziesmu svētkos ir vienreizējs notikums, par to noteikti vajag rakstīt, lai uzzina arī citi. Ir ārkārtīgi svarīgi veicināt latviešu teātri.”

Anita Mēlupe

Foto: Daina Greidmane

Izrādes *Hotel Paradiso* dalībnieki; priekšā no kreisās: Pauls Berkolds, Dāvis Berkolds, Andra Berkolda, otrā rindā: Māra Martinska un Sanita Šūmane; trešā rindā: Andrejs Gulbis un Gints Danne, ceturtā rindā: scenogrāfe Linda Treija, Laila Saliņa, Mārtiņš Zinbergs, Juris Žvikovs

Alberts kopā ar mazmeitiņu Rubīti

Poēma par Dziesmu svētkiem

Alberts Legzdīns

I

Ak, skaistie Dziesmu svētki,
Kas senām saitēm sien:
Te deļojam, te dziedam,
Te prieks ir nakt' un dien'.

Un ciemiņi no Latvijas,
Vai deļo tie vai dzied;
Kā lauku pļavā tautastēŗpi
Līļojas un zied.

Un tautasdeļas dažreiz
Ar koŗiem sacentās –
To pierādīļa “Mārupieši”,
Kam soļi bij tik cieši.

Deļ meitas vieļliem solīšiem,
Mirdz baltas zeķes kāļās:
Tā deļo tikai pelītes,
Kad kaķi neredz māļās.

Un puīši visi stalti,
Nevienam liekie punči.
Tik trūka platu jostu
Un zobenu vai dunču.

II

Par teātri es varu teikt,
Ka izrāde nebij bāļa,
Tā beigās kļuva fizikāļa:
To skatot, konstatēļu es,
Cik izturīļas gan mūsu aktrises.

Un „Hyatt” viesnīca, kas vienmēŗ dārga,
Tur apkalpošana gan bij' vārga –
Tik gudrie sagalabāļa svētku mieru,
Skrienot grauza kreķerus ar sieru.

Un Piecīšu izrāde, kā vienmēŗ,
Bij pildīta līdz malām,
Bet divām meitenēm no “Ogres”
Bir' asaras kā pupas;
Tik grūti atvadīties tām,
No aizeļošās grupas.

Pat bēdīļas bij' Piecīš' sievas,
Kas zin, kā tagad dzīvē ies?
Kad vīri vairāk neķur nebrauks,
Pa kāļam tikai maisīties.

III

Pēc pāris gadiem redzēsīmies
Uz citu dziesmu svētku fona,
Kad aicinās mūs Sanfrancisko
Un atkal Hamiltona.

Visviens, kur notiks diļie svētki –
Mēs brauksim atkal kā līdz šim;
Un savus bērņus, mazbērņiņus,
Kaut pikupaunā līdzī vedīsim.

Vēļreiz tad vecie draugi tiksies,
Lai cik tiem kauli stīvi –
Un apkampušies priekā sauks:
“Vecī, mēs vēļ dzīvi!”

LATVIJA DIENU RITĒJUMĀ

Olimpiskā čempiona sagaidīšana

13. augustā mājās no Londonas Olimpiskajām spēlēm atgriezās divkārtējais Olimpiskais čempions BMX ritenbraukšanas vēsturē **Māris Štrombergs** un visa BMX Olimpiskā komanda. Lidostā Rīga Štrombergu sirsnīgi sagaidīja un sveica tūkstošiem sporta draugu. Lidostā bija sapulcējušies BMX ritenbraukšanas klubi no visas Latvijas. Radnieki un draugi. Tika teiktas apsveikumu runas. Pēc tam autobuss policijas motociklistu eskorta vadībā devās ceļā uz Valmieru.

Saeimas priekšsēde NVO vasaras akadēmijā

Saeimas priekšsēde Solvita Āboltiņa (*Vienotība*) piedalījās nevalsts organizāciju (NVO) vasaras akadēmijā, lai dalītos parlamenta pieredzē par sabiedrības līdzdalības veicināšanu un runātu par nākotnes izaicinājumiem. Diskusijā ar NVO pārstāvjiem Āboltiņa akcentē pēdējos gados paveikto parlamenta un NVO sadarbības pilnveidošanu.

Āboltiņa uzsvē, ka Saeimas darbā nozīmīga loma ir sabiedrības iesaistei. Par ikgadēju tradīciju kļuvis Saeimas un NVO forums, sabiedriskās organizācijas piedalās komisiju darbā, parlamentā rēgulāri notiek arī diskusijas un konferences par sabiedrībā aktuālām tēmām. Sadarbībā ar NVO pārstāvjiem pilnveidota Saeimas mājaslapa, ieviešot tajā vairākus jauninājumus. Tāpat Saeima organizē dažādus pasākumus, kušos piedalās jaunieši, – šogad jau otro reizi sadarbībā ar NVO parlamentā notika Jauniešu Saeima, kušas dalībniekiem bija iespēja izprast likumdevēja darba specifiku un no Saeimas tribīnes uzrunāt līdzaudzjus.

Jaunais ASV vēstnieks Latvijā

Rīgā 8. augustā ieradās jaunais ASV vēstnieks Latvijā **Marks Pekala**. Preses konferencē starptautiskajā lidostā Rīga Pekala uzrunu plašsaziņas līdzekļiem teica latviešu valodā. Jaunā vēstnieka ieskatā ASV un Latvijas attiecības patlaban ir ļoti ciešas, taču tās iespējams vēl vairāk stiprināt. "Mums ir daudz darba, ko darīt kopā," sacīja diplomāts, par galvenām sadarbības jomām minot drošības jautājumus, ekonomiku un savstarpējos iedzīvotāju kontaktus. Latvija un ASV ir labi draugi un partneri, tāpēc Pekala ir gandarīts par iespēju strādāt Rīgā. Atbildot uz jautājumu, vai viņš ir informēts par minoritāšu situāciju Latvijā, Pekala norādīja: ASV izprot, ka minoritāšu un multietniskie jautājumi ir sarežģīti un sensitīvi. Latvijā viņš vēlas uzklaut visu pušu viedokļus par tiem.

Pekala prot arī krievu valodu un runā angļu, igauņu, franču, poļu un nedaudz arī latviešu valodā. Viņa tēvs ir polis, māte lietuviete.

Divkārtējais olimpiskais čempions Māris Štrombergs (pa labi) un treneris Ivo Lakučs atbild uz līdzjutēju sveicieniem

Izkata NAP

Koalicija sāks izskatīt nacionālās attīstības plānu (NAP) 2014. – 2020. gadam. Pēc koalīcijas pārstāvju tikšanās Reformu partijas Saeimas deputāts Vjačeslavs Dombrovskis un kultūras ministre Žaneta Jaunzeme-Grende (Nacionālā apvienība) solīja, ka aizkavēšanās nebūs. Līdz galīgajam variantam plānots nonākt mēneša laikā.

Publiskajā telpā daudzkārt izskanējuši viedokļi, ka Nacionālajam attīstības plānam nepieciešama konkrēta vīzija par Latvijas attīstības virzienu. Ievērojot šos ierosinājumus un kritiku, visu koalīcijā pārstāvēto partiju domubiedru grupa ir sagatavojusi priekšlikumus, kas rezultējušies vienotā vīzijā par Latvijas valsti 2020. gadā. Darbs noticis vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministra Edmunda Sprūdža vadībā, konsultējoties ar sociālajiem partneriem, ekspertiem, politiķiem. Vīzijas mērķis ir kalpot par pielikumu līdz šim izstrādātajam NAP, taču tā domāta arī kā NAP lasāmā versija, kas pieejama un saprotama ikvienam Latvijas iedzīvotājam.

Latvijas valstij un tās iedzīvotājiem nepieciešama visas sociālās un etniskās grupas vienojoša, saprotama, simboliska, moderna un arī praktiski īstenojama vīzija par valsti, kušai ar prieku un lepnumu vēlamies piederēt. Latvija - zaļākā valsts pasaulē ir vīzija, kas īsteno šos mērķus, kā simboliski, tā praktiski uzbušot viegli saprotamu un īstenojamu sapni par nākotnes Latviju.

Rīgā pietājis 1000. tūristu kuģis

Rīgā 7. augustā pietauvojās 238 m garš un 30 metrus plats tūristu kuģis *Crystal Symphony*, kas no Kopenhāģenas dodas uz Stokholmu. Ar kuģi brauc vairāk nekā 700 pasažieru, apkalpe – 545 cilvēki. Pēc Rīgas domes sniegtās informācijas, šis ir 65. kuģis, kas šogad pietājis Rīgā, un 1000. – kopš 2000. gada. Visvairāk kuģu Rīgā pienācis 2003. gadā – 121. Kuģa pasažieri devās ekskursijā pa Vecrīgu un apskatīja Alberta ielas architektūru.

Par eID liela interese

Jaunās elektroniskās identifikācijas kartes (eID) jau saņēmuši 45 tūkstoši Latvijas iedzīvotāju, pavēstīja Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes Personu apliecināšanu dokumentu departamenta direktors Inguss Treiguts. eID kartes sāka izsniegt 2. aprīlī, un par tām bija tik liela interese, ka pat veidojās rindas, lai saņemtu jauno personu apliecināšanu dokumentu, kas derīgs arī ceļošanai. Šobrīd rindas ir nedaudz mazinājušās, iedzīvotāji izmanto arī iespēju pierakstīties uz konkrētu pakalpojuma saņemšanas laiku, lai nebūtu jāgaida rindā.

Koļerovs un Pavlovskis - Latvijai nevēlamas personas

Ārlietu ministrs Edgars Rinkēvičs (Reformu partija) pieņēmis lēmumu par Latvijai nevēlamām personām pasludināt Krievijas prezidenta Vladimira Putina bijušo padomnieku un bijušo ziņu aģentūras *Regnum* vadītāju Modestu Koļerovu un *Regnum* galvenā redaktora vietnieku Igoru Pavlovski. Šāds lēmums pieņemts tāpēc, ka Latvijas kompetentās iestādes sniegtas informāciju par Koļerovu un Pavlovski Latvijā slēpti īsteno tām aktivitātēm, kas vērstas pret Latvijas drošības interesēm, tostarp pret teritoriālo vienotību un valsts ekonomisko drošību.

Koļerovs un Pavlovskis Rīgā viesojās šā gada jūnijā sākumā. Latvijas galvaspilsētā abi prezentēja Koļerova rakstu krājumu "Imperijas pulsēšana". Kremlim pietuvinātais polittehnologs Koļerovs Lietuvā, Igaunijā un Gruzijā arī iekļauts nevēlamo personu sarakstā. Koļerovu dēvē par Krievijas interešu rupu tuvajās kaimiņvalstīs, arī Latvijā.

Izstrādā deklarāciju

Valsts prezidents Andris Bērziņš atbalsta likumprojekta "Par Otrā pasaules kara dalībnieka statusu" virzišanu Saeimā. Likumprojekts jāizstrādā visām Saeimā pārstāvētajām politiskajām partijām vai to apvienībām, savstarpēji vienojoties un diskutējot pamatprincipus. Saeimas Sabiedrības saliedētības komi-

sijas priekšsēža Ilmāra Latkovska (VL/TB/LNNK) ieskatā deklarāciju par vienlīdzīgu attieksmi pret Otrā pasaules kara veterāniem varētu izstrādāt dažu mēnešu laikā. Par šo jautājumu vēl nepieciešams apspriesties komisijā un ar kara veterāniem, jo šādus lēmumus nevar pieņemt pretēji veterānu uzskatiem. Deputātiem būs jāvienojas, vai deklarāciju vēltīt tikai tiem kara veterāniem, kušai bija Latvijas pilsoņi, vai arī visiem veterāniem. Būtu jāvirzās "solī pa solim" un deklarācija jāvēlti veterāniem, kušai kara laikā bija Latvijas pilsoņi. Latkovskis ir pārliecināts, ka gan deklarācijas, gan likumprojekta pieņemšanai būs daudz pretinieku no visām spektra pusēm. Par Andra Bērziņa aktivitātēm jau bijusi jūtama negatīva Krievijas Ārlietu ministrijas reakcija. Pēc minēto dokumentu apstiprināšanas 16. marta un 9. maija svinēšana turpināsies, jo "skaidrs, ka to nevar aizliegt", taču sabiedrībā jūtami mazināsies pretrunas saistībā ar šiem datumiem un vēsturiskajiem notikumiem.

Satversme astoņās valodās

Latvijas Republikas likumu likumu pieņēma pirmais demokrātiski ievēlētais jaunās valsts parlaments - Satversmes sapulce - 1922. gada 15. februārī. Atceroties šā notikuma 90. gadadienu un domājot par Latvijas Valsts 100. gadskārtu, *Latvijas Vēstnesis* Dainis Ābeles un Oskara Gerta vadībā laidis klajā šo izcilo politisko un juridisko dokumentu astoņās valodās.

Tas ir unikāls notikums arī Latvijas kultūras dzīvē, kam nav precedenta latviešu grāmatniecībā.

Tekstam pamatvalodā – latviešu valodā seko Ilzes Spergas tulkojums latgaliešu rakstu valodā, tas pats Valta Ernštreita veikums libiešu valodā un Kertu Kibermanes tulkojums igauņu valodā. Par Satversmes tulkojumu franču, angļu, vācu, lietuviešu un krievu valodā parūpējušās solidas lingvistiskas iestādes - Valsts valodas centrs un *Baltic Media Ltd.*

Pasaules latgaliešu saietā

Rēzeknē notika 3. Pasaules latgaliešu konference. Viesu vidū bija latgaliešu valodas pētnieki no ārzemēm – Nikola Nau no Polijas Ādama Mickeviča universitātes Poznaņā, Sanktpēterburgas Valsts universitātes lingvists Aleksejs Andronovs. Visvairāk gaidītie viesi bija Sibīrijas latgalieši. Ar interesi varēja klausīties viņu saglabātajā latgaliešu valodā un stāstos par Krasnojarskas latviešu sabiedrību.

Ministru prezidenta Valža Dombrovskā vārdā uzrunu konferences dalībniekiem nolasīja Ministru prezidenta padomniece Sarmīte Ēlerte. Tika uzsvērts, ka krīzes periodā Latgales reģions ir cietis visvairāk, reģionālā attīstība tālāk par Piepili un atsevišķām izredzētām pašvaldībām nebija tikusi. Valdības uzdevums ir nodrošināt,

lai iedzīvotāji visos Latvijas reģionos saskatītu iespēju dzīvot, strādāt, audzināt bērnus.

Saeimai un valdībai adresētajā kongresa rezolūcijā viens no punktiem ir paredzēt valsts finansējumu ārpus Latgales dzīvojošās latgaliešu diasporas atbalstam. Rezolūciju parakstīja 89 konferences dalībnieki, arī 11. Saeimas deputāti.

Sodīts 13. janvāra nemieru dalībnieki

2009. gada 13. janvārī aptuveni 10 000 cilvēku pulcējās protesta akcijā Doma laukumā, lai nevardarbīgi pieprasītu Saeimas atlaišanu. Pēc protesta akcijas vecpilsētā sākās grautiņi, kušos piedalījās vairāki simti jauniešu, no kušiem daudzi bija alkohola reibumā. Šie cilvēki vairākas stundas demolēja Vecrīgu. Grautiņu laikā tika aizturētas 126 personas, un sadursmēs pie Saeimas ēkas mediķi palīdzību sniedza vairāk nekā 30 cilvēkiem, savukārt slimnīcās ar dažādām traumām tika ievietoti 28 cietušie.

Rīgas apgabaltiesa 13. augustā vienam no Vecrīgas grautiņos 68 apsūdzētajiem - Artūram Šternbergam piesprieda 100 stundas piespiedu darbu. Prokurors tiesu debatēs bija lūdzis tiesu apsūdzēto sodīt ar nosacītu brīvības atņemšanu un policijas kontroli uz trim gadiem un vienu mēnesi. Šternbergs esot aktīvi piedalījies grautiņos - metis ar akmeņiem, izsitis kādas ēkas loga rūtis, kā arī kopā ar citiem nekārtību cēlājiem mēģinājis apgāzt mikroautobusu.

„Bišu lieta”

Viļķenes pagastā 19. jūlijā dāņu uzņēmums, miglojot ziedošu rapšu lauku ar insekticīdu, Viļķenes un Liepupes pagasta biškopjiem iznīcināja aptuveni 400 bišu saimes. Pēc notikušā biškopji pieprasīja kompensēt bišu saimju vērtību un neiegūtā medus ražu. Pamatojoties uz tirgus cenām, par vienu saimi tika prasīta apmēram 200 līdz 250 latu liela kompensācija.

Latvijas Biškopības biedrības valdes priekšsēdis Armands Krauze uzsvēra, ka notikušais ir nebijis gadījums ne tikai Latvijā, bet arī Eiropas mērogā. „Tas ir cinisms, jo tik rupji pārkāpt likumdošanu, nodarīt zaudējumus dabai un tik daudzām bišu saimēm un neatzīt savu vainu var tikai cilvēks, kas ignorē kārtību valstī, kušai viņš dzīvo un saimnieko. Dāņu lauksaimniekam šķiet, ka Latvijas likumdošana viņam nav jāievēro. Taču biedrība cīnīsies par tiesiskumu, lai likumpārkāpēji saņemtu atbilstīgu sodu un biškopjiem tiktu kompensēti visi zaudējumi,” sacīja Krauze.

Valmieras rajona tiesā 14. augustā tika pasludināts spriedums noindēto bišu lietā. Latvijas Biškopības biedrība, vairākas privātpersonas un zemnieku saimniecības vēlas no dāņu uzņēmēja piedzīt zaudējumus. Zaudējumi tiek lēsti 116 242 latu apmērā.

Ziņas sakopojis **P. Karlsons**

LAIKU UN VIETU MIJĀS

Pēdējā brīdī ... pirms 84 gadiem

VĒROJUMI UN PĀRDOMAS

Šoreiz tāda vieglāka, vasarīga lasāmviela. Nupat beigusies spožā 2012. gada Olimpiāda Londonā. Un te nu man gadījās rokās avīze, kas iznākusi citas Olimpiādas atklāšanas gaidās: 1928. gada Olimpiskās spēles Amsterdamā. Avīzes nosaukums - Pēdējā Brīdī.

Galvenais redaktors – Pāvils Rozītis. Redakcija atrodas Dzirnavu ielā 57 – turpat, kur lieliskais laikraksts *Segodņa*, labākā krievu avīze ārpus bolševistiskās PSRS robežām.

Toreiz, pirms 84 gadiem, *Pēdējā Brīdī* sparīgi centās konkurēt ar “preses karaļa” Benjamina *Jaunākām Ziņām*, padarot gan grafisko izkārtojumu, gan saturu “bulvārīgāku”, iekļaujoties t.s. *goldene*

Zwanziger - roaring Twenties gaisotnē, kas bija tik raksturīga Vakarēiropai, īpaši Berlīnei.

Pāvils Rozītis noteica šīs Rīgas latviešu avīzes ievirzi – pilsētniecisku, modernu, sociālos jautājumus kritisku, bet neba jau marksistisku. Daudz ievēribas tika veltīti kultūras dzīvei.

Šis avīzes numurs, kas iznāca 1928. gada 19. jūlijā, sākas ar informatīvu rakstu: *Kā atklās 9. Vispasaules olimpiādu Amsterdamā?* Tai pašā 1. lappusē divas korespondences, kas mūsdienu lasītājam liek saprotoši pavīpsnāt. No Jelgavas ziņo:

Palīdzības sniegšanā plūdos cietušajiem konstatētas nelikumības. Vai daudz kas mainījies? Un: Liela katastrofa ar Maskavas-Rīgas pasažieru vilcienu. “17.jūlijā. Kā no Maskavas iebraukūšie pasažieri ziņo, notikusi ar tiešo Maskavas-

Rīgas pasažieru vilcienu liela dzelzceļa katastrofa pie “Bolševiki” stacijas (agrāk “Novo-Jerusalimsk”). Vairāki vagoni, vilcienam ejot pilnā sparā, izlēkuši no sliedēm un nogāzušies no augsta dzelzceļu dambrī grāvī. Katastrofa ievainoti arī vairāki pasažieri un dzelzceļu kalpotāji (..) Maskavas-Rīgas vilciena pasažieri pienāca Rīgā vakar ar astoņu stundu nokavēšanos.” Interesanti, kam tai laikā bija jābrauk uz “buržuju Latvijas” metropoli?

Otrajā lappusē – avīzes galvenā redaktora Pāvila Roziša romāns *Ceplis* (116. turpinājums). Šis sociāli kritiskais romāns kļuvis par vienu no spilgtākajiem XX gadsimta latviešu literatūras paraugiem. Gan drāmatizēts, gan ekranizēts...

Un turpat blakus: *Kā Parīze saņēma godalgoto Francijas jaunavu.*

Reportāžas apakšvirsraksti vēstī: “Skaistuma karaliene atgriezās dzimtenē. - No kautras meitenes par dāmu. - Automobili uz Parīzi. - Vecāku pavadībā apmeklēja redakcijas.” Šķiet, arī šādā relatīvi atturīgā stilā *Jaunākās Ziņas* šo ziņu nebūtu ievietojuši.

Netrūkst arī “lubenes” - kāda G. Arveja romāns *Dāma melnā*.

Taču mūsdienu lasītājam pats interesantākais ir apskats *Ko dara tautas darbinieki?* Autors - Oliveetto (tas pats Sudrabkalns vien ir - pavisam citāds nekā Baigajā gadā un vēlīnā staļinisma laikā).

Lasām: “Satiku Alfrēdu Amtmani-Briedīti. “Ko, Rīgā? Tādā jaukā laikā?” Atbildes vietā klusēdams, Briedītis parāda savas rokas. Tiesa, labākas atbildes nevarēja tūlīt redzēt, ka rokas nav dikā stāvējušas, bet nopietni cinijušas un cietušas darba frontē. Čiņas, kā zināms, norisinās Incukalnā, kur Briedīšam ir savs kaktiņš, savs stūritis zemes un kur viņam, tā sakot, plecu pie pleca šiverējis ar saviem jubilejas vistām Ella Jākobsone(..). Par Jāni

Jaunsudrabiņu varu ziņot LTA vietā, ka dzejnieks kopā ar gleznotāju un makšķernieku patlaban atrodas Pļaviņās. Tikko no viņa atgriezies Jānis Grīns, kas Pļaviņās piedalījies spinningošanas ekspedīcijā, bet - nevaru diemžēl noslēpt nepatīkamo patiesību, nav nospīnģojis nevienu zivi. Toties atveidis trīsdesmit vēžus (...). Ādolfs Erss Mellužos audzē zemenes. Viena diena satika mani Krišjāņa Barona ielā un laipni aicināja pie sevis: “Atbrauc, ko tu klimsti pa Rīgu, apēdīsi Mellužos pāri zemeņu.” Labs cilvēks. (..) Jelgavas dziesmu svētkos miermīlīgi satikās (sēdēja gan katrs savā malā) abi Rakstnieku un žurnālistu arodbiedrības priekšsēdētāji: bijušais - no cirstā un nogāzta Egle (Rūdolfs Egle. - F. G.) un jaunais - doktors Bilmanis (..). Arvēds Švābe ir galīgi iestīdzis Konversācijas vārdnīcas mūža mežos.”

Nu, vai nav saistoša lasāmviela 2012. gada vasarā?

Franks Gordons

Ļaunā feja no Rietumiem

Diez vai Latvijā būtu atrodams pretrunīgāk vērtētis politiskais nekā ostas pilsētas Ventspils ilggadējais noticējis Aivars Lembergs.

Laika un Brīvās Latvijas lasītāji, kuŗi seko līdzī sabiedriski politiskiem notikumiem mūsu valstī, būs par viņu dzirdējuši. Šis cilvēks Ventspils domi vada jau kopš padomju laikiem, viņa taustekļi stiepjas dziļi jo dziļi Ventspils transita industrijas dažādajās jomās, un jau labu laiku viņu tiesā par dažādiem, pat ļoti nopietniem noziegumiem. Izmeklēšana saistāma ar iespēju, ka pagājušā gadsimta 90. gados minētā transita industrija ne jau gluži bez A. Lemberga ziņas Saeimas politiķiem maksājusi brangus kukuļus. Jautājums ir arī par nelielas pilsētas politika gluži pasakainajiem ienākumiem un par to, no kurienes viņš tos saņēmis. Izmeklēšanai šis cilvēks tiek pakļauts ne vien Latvijā, bet arī Lielbritānijā un citur Eiropā, jo transita industrija, protams, jau pēc definīcijas vien nav un nevar būt tikai iekšzemes jautājums. Kādu brīdi A. Lembergs pavadīja izmeklēšanas izlоторā, patlaban tiesāšanas laikā viņam noteikti dažādi ierobežojumi, starp citu, viņš it kā nedrīkst veikt Ventspils domes priekšsēža pienākumus.

Lembergs allaž bijis ierindojams mūsu valsts tā dēvēto oligarchu sarakstā. Oligarcham par visu vairāk ir vajadzīga politiska aizmugure, un tāda Lembergam bijusi *Zaļo* un Zemnieku savienības (ZZS) izskatā. No *zaļo zemnieku* aprindām, piemēram, pirms pāris gadiem nāca likumprojekts, kas būtu krietni mikstinājis noteikumus par naudas atmazgāšanu, piedāvā ar atpakaļejošu spēku. Nevienu nebija trīs reizes jāmin, kuŗš tobrīd bijis iespējams naudas atmazgātājs.

Par kukuļdošanu iepriekšējā rindkopā es gan lietoju vārdu

„iespēja”, bet fakts ir tāds, ka izmeklēšanas laikā izņemta liela kaudze dokumentu, kuŗos maksājumi dažādiem politiķiem un partijām ieregistrēti visnotaļ konkrēti, lai gan ar segvārdiem, piemēram, „Zvaigznišu brīdis” un „Pleskavas šoseja”. Par to, ka tajā laikā kādam un kādiem maksāts, šaubu nav, jautājums ir - kā šis process kvalificējams likuma izpratnē. Laiks rādīs, tiesas procesi Latvijā un citur turpināsies vēl ilgi. Patlaban jau tie turpinājušies pietiekami ilgi, lai Lembergam nepietrūktu kauna sūdzēties Eiropas tiesā it kā par pārāk ilgo tiesāšanu. Varētu domāt, ka viņa paša pārstāvji nav gaužām bieži paldzinājuši prāvu ar dažādiem pieteikumiem par procesa dalībnieku diskvalifikāciju u.tml.

Kārtīgam oligarcham ir vajadzīgs arī sabiedrisko attiecību atbalsts. Lembergam un *zaļajiem zemniekiem* tāds atbalsts allaž ir bijis pagalam ironiski nosauktā laikraksta *Neatkarīgā* veidolā. Chrestomatisks paraugs lišķīgumam žurnālistikā vienmēr ir intervijas ar Lembergu, kuŗās *Neatkarīgā* viņam ļauj paust viedokli par visvisādiem politiskiem un sabiedriskiem jautājumiem, un, ja vispār tiek vaicāts par tiesas procesiem, tad tikai un vienīgi katēgorijā „vai nav briesmīgi, ka jūs tik šausalīgi tiek vajāts”, lai Lembergs varētu atbildēt - jā, tas nu diem ir briesmīgi.

Daudzu gadu garumā bastions pret šo lišķīgumu bija laikraksts *Diena*. Nekad Lemberga uzvārds laikrakstā neparādījās bez identifikējošā teksta „nopietnos noziegumos apsūdzētais”. Tas viss mainījās brīdī, kad *Dienā* notika apvērsums, no laikraksta aizgāja vai tika padzīti daudzi pieredzējuši žurnālisti un komentētāji, un *Diena* nekādā ziņā vairs nav tas laikraksts, kuŗš izmeklē nebūšanas politikā un it īpaši Ventspils transita industrijā. Negribu teikt, ka *Diena* vispār vairs neraksta par politiku, bet tajā vairs ne ar uguni nav sameklējami

urķīgie pētījumi par to, kas īsti Ventspili notiek.

Lemberga „rehabilitācija” *Dienas* slejās sākās klusi un ne īpaši uzkrītoši - te viņam palūgts viedoklis kādā jautājumā, te atkal viņa uzvārds minēts komentārā par to, kā Latvijas tieslietu sistēmā nereti kāds tiek arestēts ar lielu troksni un pēc tam tiek atbrīvots. Procesa kulminācija bija redzama pirmdien, 13. augustā, kad *Dienā* parādījās plaša jo plaša intervija ar Lembergu, kuŗā viņam dota iespēja skaidrot, cik ļoti un baisi viņš mūsu valstī tiek vajāts. Piemēram:

„Mani vajā Latvijas valsts. Ja saliek secīgi visus faktus kopā, tie manu advokātu ieskatā ļoti precīzi to pierāda.”

„Mani vajā kā politiķi.”

„Citiem politiķiem nav tādu apšūdzību, viņiem nav piemēroti drošības līdzekļi.”

Un, galvenais: „Jūs vaicājat, kas ir pasūtītājs? Kopš 1999. gada tie ir sorosieši. Es tos saucu par Sorosa politisko apvienību, kas Latvijā darbojas kā neregistrēta politiska partija, bet jau kopš 90. gadu vidus veic aktīvu politisko darbību Latvijā.”

Tiesi par pēdējo apgalvojumu domājot, šis nedēļas komentāram liku virsrakstu „Ļaunā feja no Rietumiem”. Daudzviet pasaulē visnotaļ pretrunīgi vērtētais ungaru izcelsmes amerikāņu miljardieris Džordžs Soross Lembergam un viņa *amen korim Neatkarīgajā* allaž ir bijis masīvs bubulis. Viņš kontrolē itin visu (Lembergs: „Kāds krāj pastmarkas, cits - antikvārus priekšmetus ... bet kāds veido vispasaules imperiju”); viņa it kā pārstāvji kontrolē absolūti visu (Lembergs: „Ir noticis politiskais apvērsums. Viņi ilgi darbojās pēc principa, ka atrodas ārpus Saeimas un valdības. Ietekmēja politiskos procesus caur saviem ietekmes aģentiem, līdz saprata, ka tas nav efektīvi”(..) Pēc 11. Saeimas vēlēšanām viņi ir „dominējošais spēks”); un Džordžs Soross ir ļaunuma iemiesojums (Lembergs: „Džordža Sorosa pieeja ir tāda - un tā ir klasiska

kolonizatora pieeja - iznīcināt nacionālu buržuaziju”).

Lai paliek tas, ka vārds „buržuazija” ir padomju laika relikts un diez vai uzņēmēji Latvijā sevi uzskata par „buržujiem”. Galvenais jautājums ir par to, ka Lembergs acīmredzot negrib saprast, kas ir nevalsts organizācijas un to būtība. Sorosa fonds un tā dažādie veidojumi kopš Latvijas neatkarības atjaunošanas ir nodrošinājuši masīvu finansējumu kultūrai, nevalsts sektora attīstībai un, pats galvenais, izglītībai, lai cilvēki varētu iegūt tādu izglītību, arī starptautiski, kāda citādi viņiem nebūtu pa makam. Jā, visai daudzi iegūto izglītību kopš tā laika izmantojuši karjēras, arī sabiedriski politiskas karjēras veidošanai. Starp viņiem ir viens no Lemberga galvenajiem daimozinēšanas objektiem, kādreizējā *Dienas* redaktore Sarmīte Ēlerte, kas daudzus gadus vadīja arī Sorosa fonda valdi un pēc aiziešanas no laikraksta iesaistījās politikā un kādu brīdi bija Latvijas kultūras ministre.

Ir arī taisnība, ka pāris redzamāko organizāciju, kas saņēmušas Sorosa fonda finansējumu, Lembergam un viņa pārstāvētajam „politiskajam” novirzienam nav nekādas draudzenes, it īpaši tas sakāms par starptautiski cienījamās (bet mūsu politiskajā iekārtā nemaz ne tik ļoti cienītās) pretkorupcijas organizācijas *Transparency International* filiāli mūsu valstī.

Taču tāpēc secināt, ka Džordžs Soross gluži vai vienpersoniski kontrolē visu, kas Latvijā notiek, piedevām ar galveno mērķi, kā to raksturojis šī komentāra galvenais varonis, - „lai manu politika karjēru iznīcinātu”? Prātīn, nāc mājās! Runa te nav par politisku ietekmi vai tās trūkumu, runa ir par tādiem jo būtiskiem jēdzieniem kā korupcijas novēršana, tiesiskums un atklātība. Ja Lembergs ir kļuvis par šī procesa redzamāko anti-varoni, tad lielā mērā pats vien ir vainīgs. Būtu viņš klusi sēdējis savā Ventspilī, situācija, ļoti iespējams, būtu citāda, bet viņam allaž ir bijušas pretenzijas uz vietu lielajā politikā, turklāt ar nepārtrauktiem

apgalvojumiem, ka pret viņu ir angažēti pilnīgi visi, arī likuma aizsardzības institūcijas (Lembergs: „[Ģenerālprokuratūras] Krimināltiesiskā departamenta vadītājs Arvīds Kalniņš ir simtprocentīgs sorosietis”), veselas politiskas partijas, valsts televīzija un radio („Paklausieties Latvijas Nacionālās televīzijas un radio politiskos raidījumus - galvenais ir Lembergam aizbāzt muti”), Amerikas Savienotās Valstis („Kad sprāga īpašumu burbulis, atkal viena daļa nacionālās buržuazijas izsīka. Īpašumus savāca bankas, ko kontrolē skandināvi, bet faktiski tās caur skandināviem kontrolē amerikāņi”) un, kā jau rakstīju, acīmredzot arī ļaunā feja no Rietumiem.

Gods kam gods, intervija *Dienā* nebija tik lišķīga, cik raksturīgi lišķīgas ir „intervijas” *Neatkarīgajā*. Žurnālists Sandris Točs par Lemberga apgalvojumiem izrādīja pietiekami lielu skepsi, piedevām intervijai blakus bija politologa Pēterā Viņķeļa komentārs, kuŗā pausts lielisks salīdzinājums: „Aivaram Lembergam Sorosa struktūras ir kā Hīgsa bozons, parādība, ar ko izskaidrot visu, kas notiek dabā.” Taču atkārtos: runa te ir par tiesiskumu, ne par viena amerikāņa sazvērestību pret vienu konkrētu Latvijas politikāni. Tas nu reiz būtu jāsaprot visiem un uz visiem laikiem, tostarp arī žurnālistikā.

Nobeigumā atklātais moments arī no manis paša: kādreiz esmu vadījis Sorosa fonda Mediju programmu, kā arī Džordža Sorosa un ASV valdības financētā Baltijas-Amerikas partnerattiecību fonda valdi. Esmu „sorosists”. Bet esmu pārliecināts, ka mans viedoklis par Aivaru Lembergu nebūtu citāds, ja arī man ar fondu nekad nebūtu bijušas nekādas attiecības, jo esmu Amerikā izglītotas tiesiskuma un pretkorupcijas stingrs atbalstītājs.

Kārlis Streips

No redakcijas. Mūsu laikraksta 2012. gada 8. numurā publicēta intervija ar Sorosa fonda Latvijā izpilddirektoru Andri Aukmani „Ko Latvijai „nodarījis” Džordžs Soross”.

Sallija Benfelde

Neklūt par mazākumu savā zemē

Saruna ar ANO Starptautiskās Migrācijas organizācijas (*International Organization for Migration*)

Rīgas biroja vadītāju, četru bērnu tēvu Ilmāru Mežu

Kāda šobrīd ir demografiskā situācija Latvijā?

Pēdējos divdesmit gados Latvijā bērni ir dzimuši uz pusi mazāk, nekā savulaik dzima viņu vecāki. Tas nozīmē, ka Latvijā ir aptuveni pusmiljons jauno latviešu ģimeņu vecumā no 20 līdz 40 gadiem, bet piedzimuši nepilni 300 tūkstoši bērnu. Mums ir viena no zemākajām dzimstībām pasaulē: 1,1 – 1,2 bērni uz ģimeni, tātad piedzimušo ir gandrīz divreiz mazāk nekā mīrušo. Ja nespēsim mainīt Latvijas demografisko politiku, tad neatgriezeniski būs nostiprinājuši situāciju, ka Latvija izmirst. Jaunākā paaudze vecumā līdz 20 gadiem jau ir uz pusi mazāka, un, ja viņiem arī dzims vidēji viens bērns uz ģimeni, tad viņu bērni jau būs tikai ceturtā daļa no to latviešu skaita, kas ir tagad. Vārdu sakot, katra nākamā paaudze geometriskā progresijā ir uz pusi mazāka. Protams, tie ir aptuveni skaitļi, jo tieši no jaunās paaudzes ļoti daudzi brauc prom.

Visā attīstītajā pasaulē salīdzinājumā ar jaunattīstības valstīm dzimstība ir ļoti zema, bet ir ļoti liela atšķirība starp tām attīstītajām valstīm, kas apzinīgi veido savas valsts nākotni, – piemēram, Amerikas, Anglijas, Skandināvijas valstu un arī Igaunijas situācija, un valstīm, kuŗas to nedara. Valstis, kas šo problēmu risina, dzimstība ir aptuveni divas reizes lielāka. Protams, arī divi bērni ģimenē vēl nav pilnīgs problēmas atrisinājums, bet par procentiem deviņdesmit tas jau ir risinājums tam, lai valsts varētu pastāvēt arī pēc 100 gadiem, vienlaikus īstenojot reālu un integrējošu imigrācijas politiku. Ja tuvākajos piecos gados mēs Latvijā kardināli nemainīsim demografijas politiku, lai vismaz nodrošinātu Igaunijas līmeni, kur dzimstība izlīdzinās ar mirstību, tad trīs, četrus paaudžu laikā Latvijas pamatiedzīvotāju būs vairs tikai 10 – 20 procentu no visiem, kas šeit dzīvos. Skaidrs, ka vairs nebūs iespējams runāt par latviešu valodu un kultūru, un tad jājaudā, kāda būs Latvijas kā valsts jēga. Man gribētos, lai Igaunijas valdība pārņem arī Latvijas valdības funkcijas. Igaunijas Konstitūcijā ir ierakstīts, ka Igaunijas valsts mērķis ir nodrošināt igauņu kultūras un valodas pastāvēšanu un saglabāšanu. Tas nozīmē, ka pastāvēs un būs arī igauņi, jo bez viņiem nevar būt valodas un kultūras, tātad valstij ir konkrēta demografijas politika. Mūsu Satversmē diemžēl tas nav ierakstīts, un arī mūsu valsts politika tiek veidota tā, ka Latvijas valsts mērķis nav valodas un kultūras saglabāšana – tātad mērķis nav latviešu pastāvēšana. Acīmredzot mūsu mērķis ir nodrošināt maksimālu labklājību tiem cilvēkiem, kuŗi Latvijā dzīvos, nerēķinoties ar to, kas viņi būs.

Kāpēc Latvijā ir tik ļoti zema dzimstība? Vai iemesli ir tikai ekonomiski?

Galvenokārt tās ir valsts bezbērnu politikas sekas. Latvijā jaunās ģimenes faktiski tiek

sodītas, ja tās domā par otro vai trešo bērnu un šie bērni tiešām piedzimst. Citās valstīs dažādā veidā maksimāli cenšas kompensēt izdevumus, kas rodas bērnu dēļ, un tas nebūt nenozīmē, ka vienmēr tiek dota skaidra nauda. Piemēram, ir divas ģimenes – vienā ir divi vai trīs bērni, bet otrā bērnu nav, un ģimene ar bērniem nevar saglabāt tādu pašu dzīves līmeni kā ģimene bez bērniem. Mūsu nodokļu politika faktiski uz bērniem raugās kā uz precī, kas apliekama ar attiecīgiem nodokļiem. Piemēram, ar nodokļiem neapliekamais minimums. Pat premjers Dombrovskis bija spiests piekrist, ka pirmām kārtām būtu jādomā par iespēju neapliekamo minimumu vecākiem ar bērniem dubultot. Finanču ministrija šo domu atkal ir veiksmīgi norakusi, jo Latvijai, redz, tāpēc zudīšot konkurētspēja budžeta tūlītējas nesabalansētības dēļ! Tātad mūsu valstij svarīgākais ir ideāli skaitļi, pareizas grāmatvedības atskaites par budžetu, tā sabalansētību, par inflāciju un tamlīdzīgi, bet tā absolūti nerēķinās ar atziņu, ka tas tiek darīts, upurējot latviešu nākotni.

Kas jūsuprāt pavisam konkrēti būtu jādara? Naudas budžetā tomēr ir tik, cik tās ir, un kaut kam to vajadzēs atņemt, – kam lai atņem?

Igaunijas budžets nav nesamērojami lielāks par Latvijas budžetu, šie abi budžeti ir ļoti salīdzināmi. Tas, ko pēdējos desmit gados Igaunija ieguldījusi demografijas uzlabošanā un kas panācis īstu demografisko izrāvienu, maksāja to pašu miljardu dolaru jeb aptuveni 600 miljonu latu, ko Rīga vieglu roku ir ieguldījusi Dienvidu tiltā. Mums ir Dienvidu tilts, un nākotnē ķīnieši pa to varēs skaisti braukt. Igaunijai tāda Dienvidu tilta nav, jo viņiem nav slimīgas tieksmes būvēt grandiozus tiltus un ēkas. Mums bija ideja par grandiozu koncertzāli uz Daugavas ūdeņiem, tā neīstenojās, bet pašlaik tiek celta milzīga ēka par miljoniem četrdesmit Valsts ieņēmumu dienestam. Vai šobrīd Ieņēmumu dienests dzīvo teltīs sliktos darba apstākļos? Mūsu valstij prioritāte ir nevis cilvēku, bet lietu un ēku labklājība, un tā ir galvenā kļūda.

Katru mēnesi Igaunija savās jaunajās ģimenēs iegulda par 10 miljoniem latu vairāk nekā Latvija. Igaunijā nav bērnu dārzu problēmas, un bērnu dārzs patiesi ir garantēts bērniem no pusotra gada vecuma. Līdz pusotra gada vecumam ir krīzes ietekmē nesamazināta māmiņa alga. Ja māmiņai nav darba stāža, jo viņa ir studente, bezdarbiece vai vēl gados jauna, viņa saņem 290 eiro māmiņas algu. Latvijā tādos gadījumos valsts maksā tikai 50 latus, pēc gada ģimene saņem tikai 8 latu mēneša pabalstu, un jaunā māmiņa Rīgā, piemēram, var stāvēt bērnu dārzā rindā kaut līdz bērna skolas vecumam. Manā ģimenē, starp citu, dēls sagaidīja rindu bērnu dārzā, kad

viņam jau bija seši gadi un pienācis pirmsskolas apmācības gads. Patiesībā jaunās māmiņas tiek konsekvēti sodītas par to, ka ir atļāvušās pirmo bērnu, – par otro un trešo vispār nerunāsim.

Igaunijā patiesi ir bezmaksas izglītība. Latvijā, kaut arī nav jāmaksā skolas nauda, faktiski tie ir vismaz vairāki simti latu mācību gadā, kas jāmaksā dažādām izglītības procesa vajadzībām:

Ilmārs Mežs: Lēnām un nemanāmi, bet sabiedrība pamazām izglītojas, arī deputāti. Atceros, kad pirmās reizes gāju uz Saeimas komisijām runāt par demografijas problēmām, cilvēki smīnēja, atļāvās pat jēlības un visādus jocīgus par to, ka risinājums ir atslēgta elektrība, tad tumsā būs sekss un bērni. Viņi pat nemēģināja dzirdēt un sa-prast, par ko runāju.

mācību grāmatas, darba burtņicas, soma, treniņtērps, apavi. Tas ir vesels bizness, kas "pielīmēties" Izglītības ministrijai. Tīšām tiek mainīti izglītības standarti – nevis tikai ar mērķi izglītību uzlabot, bet drīzāk mainīt grāmatu, lai varētu drukāt jaunu un vecākiem būtu atkal jāpērk cita mācību grāmata, jo vecākā bērna grāmata jaunākajam vairs neder. Pie izdevumiem par izglītību Latvijā jāpieskaita arī pusdienu nauda. Igaunijā skolēnu pusdienas ir bez maksas. Pat turīgajā Somijā, kur vecākiem nav problēmu maksāt par pusdienām, valsts par savu goda pienākumu uzskata samaksāt vienkāršas pusdienas visiem skolēniem, no 1. līdz 12. klasei ieskaitot. Protams, grāmatas un citi mācību līdzekļi ir bez maksas, vecākiem tie nav jāpērk. Kādas Latvijas lauku skolas skolotāja stāstīja, ka pierunājusi direktoru atstāt vienu puisīti otru gadu 1. klasē, jo pirmklasniekiem pusdienas ir bez maksas. Zēna vecāki ir dzērāji, un zupas šķīvis skolas pusdienās ir dienā vienīgais siltais ēdiens, ko viņš var dabūt. Kā zināms, valsts bez-

maksas pusdienas Latvijā nodrošina tikai pirmklasniekiem, tāpēc skolā nolēma atstāt zēnu uz otru gadu, kaut arī sekmes viņam bija normālas. Skolotāji rūpējās, lai vismaz vēl gadu viņš būtu paēdis.

Trešā lieta, kas atšķir Latviju no Igaunijas, ir bezmaksas veselības aprūpe. Protams, formāli Latvijā grūtniecēm par veselības aprūpi nav jāmaksā, bet reāli ir ļoti liela

vijas valdībai nav vēlēšanās to atļauties.

Kāpēc mums naudas budžetā nepietiek?

Mums ceļi, ceļa zīmes un daudz citas lietas ir krietni vien dārgākas nekā Igaunijā. Mēs produktu vai pakalpojumu pārkam dārgāk nekā Igaunijā, jo tāda mums tā sistēma ir izveidota. Varbūt mums arī mazāk cilvēki maksā nodokļus, taču valdība tikai nesen sāk to risināt. Igaunija krīzes gados atrada iespēju atbalstīt jaunās ģimenes, lai tām izdevīgāk būtu ar pirmo un otro bērniņu palikt Igaunijā, nevis aizbraukt darba meklējumos.

Nav iespējams, ka Latvijas politiķi nezina un nesaprot to, ko jūs stāstāt. Kāpēc joprojām demografija ir prioritāte tikai formāli?

Savulaik domāju, ka man jātiec pie politiķiem un valsts vadītājiem un tas viss viņiem jāizstāsta, tad viņi sapratīs un viss būs kārtībā. Jau sen esmu izstāstījis, viņi visu ir dzirdējuši daudz reizes. Problēma ir tā, ka mūsu politiķi Saeimā un valdībā ir tikai cilvēki, tādi paši kā mēs – ar saviem trūkumiem, ar saviem plūsiem un minusiem, ar savu šaurāko vai plašāko redzesloku. Šobrīd mums patiesībā valdībā ir divi spēcīgi finanču ministri – Vilks un Dombrovskis, bet nav neviena premjera. Viņi prot nodrošināt iespējami lielākus ienākumus valsts kasē, perfekti rēķina kā kvalificēti grāmatveži, bet nav premjera, kas prastu redzēt, kā papildus iekasēt nauda jāiegulda. Ja pie viņiem atnāk un rada bezizejas situāciju, piemēram, runājot par savu demisiju, tad viņi padodas, lai viņu partijas politikas un valdības kāršu namiņš nesabrūktu. Premjers Dombrovskis atstāj iespaidu, ka viņš gan gribētu rīkoties, bet viņš nav tik izlēmīgs, lai pārējiem pateiktu, ka tā ir prioritāte un tā būs būt. Viņš pasaka, ko vajadzētu darīt, bet piespiest pārējos rīkoties nespēj. Pašlaik mums valdībā tiešām ir daudzi ļoti labi izglītoti ministri, un viņi labprāt skatās, kā problēmas risina Rietumos – piemēram, Skandināvijā. Un viņi neredz, ka Skandināvijā pirmā uzmanība tiku pievērsta demografijas problēmai, tās nav prioritāšu sarakstā, – tātad arī mums par to nav jāuztraucas un neko īpašu darīt nevajag. Nelaieme tā, ka mūsu valdība neiedomājas, ka tur šīs problēmas ir gandrīz atrisinātas, dzimstība ir divreiz augstāka un vajadzīgās norises un darbi ir ikdienas sarakstā, tāpēc valdības speciāli ar šiem jautājumiem nenodarbojas. Viņiem nākotnē nodrošināti aptuveni 90 procenti no nepieciešamā darbaspēka, mums tikai 30 – 40 procenti no tā, kas būs vajadzīgs. Daudzas no valdībām jau ir pieņēmušas lēmumu nepieciešamo darbaspēku nākotnē importēt. Anglijā un Īrijā iebraukušie austrumeiropieši asimilējas jau piecu gadu laikā.

(Turpināts 15. lpp.)

Urmakam tikai ar bīstekli!

Ilona Leimane, *Vilkaču mantinieci*, romāns, apgāds „Zvaigzne ABC”, 224 lpp.

Šogad aprit septiņdesmit gadi kopš Ilonas Leimanes (1905-1989) debijas romāna *Vilkaču mantinieci* pirmpublicācijas. Liekas, pamats jaunam izdevumam, šoreiz Zvaigznes ABC apgāda serijā „Skolas bibliotēka”, būs meklējams interesē par šo romānu, ko uzvārdījis Bruno Skultes tāda paša nosaukuma operas iestudējums pērn Latvijas Nacionālajā operā. Ierosme operas libretam kā nekā komponistam nākusi no Leimanes romāna.

Kāda tad *Vilkaču mantinieci* izskatījās (vai varētu būt izskatījusies) tūlīt pēc sākotnējās parādīšanās, kāda tā izskatījās dažus gadus vēlāk, un kādu to ieraugām tagad? –

1942. gads Latvijai bija vācu okupācijas otrš gads. Vācu okupanti mūsu tautas literārās rosmes neuzmanīja un necenzēja ne tuvu tik stingri kā krievu kungi pirms un pēc vācu laika, tomēr, par romānu domājot, šis apstāklis, kā arī necik sen aizvadītais Ulmaņa laiks ir jāpatur prātā. Ulmaņa laikā par pozitīvu tika uzlūkota rakstnieku

pievēršanās lauku dzīves tematiem, tikai laukus bija vēlams ideālizēt, kā Virza to darīja *Straumēnos*. Leimane laukiem tiešām pievērsās, taču ideālizācijas trūkst: viņas temats ir liels, ilgstošs naidis starp divām lauku sētām - Dievlodziņiem un Vilkačiem, kas viena otrai tuvos kaimiņos. Vācu okupantiem, tā kā viņus tas interesēja, Leimanes sižets varēja būt gluži pieņemams. Kamēr mūsu brīvības gados rakstnieki daudz rakstīja par cīņu un konfliktiem ar ārējo ienaidnieku, t. i., ar cittautiešiem (Aleksandrs Grīns!), tikmēr Leimanei latvieši, turklāt vēl kaimiņi, plēšas paši savā starpā, cik jauki! Vācu inspirētā vēsture tiecas viņu senču ienākšanu Baltijas telpā un Livonijas izveidošanu tulkot kā kārtības un miera ieviešanu vidē, kur maztautas allaž ķērušās cita citai pie rīkles, un Leimanes romāns nu parādīja, ka strīdiem, un kaškiem nav obligāti jāmeklē ārējs ienaidnieks, cilvēki var naidīgi būt arī paši savā starpā.

Viedais kritiķis Jānis Rudzītis (1909-1970) atsevišķu recenziju par *Vilkaču mantinieci* tā i neuzrakstīja, tomēr salīdzināšanas nolūkā viņš šo darbu vairākkārt pieminēja, apcerot 1948. gadā mēnešraksta *Laiks* 23. numurā Ilonas Leimanes nākamo romānu *Vadātājs*. Rudzītis raksta:

Vilkaču mantinieci tiešām bija labs romāns, kuŗā saistīja izdevīgi izvēlēta viela, šīs vielas pazīšana, īpatie, skaidri veidotie raksturi un autorens cenšanās darīt bagātāku literāro valodu, uzņemot tajā lielāku skaitu arhaismu un provinciālismu. Droši var teikt, ka neviens rakstnieks nav tik daudz izmantojis Milenbacha un Endzelīna vārdnīcu kā

Ilona Leimane, rakstot savu Vilkaču mantinieci. Leimanes sasniegumi šai virzienā nav apstrīdami. Un tā ar Vilkaču mantinieci radies paraugs, kam tiecas sekot Leimane pati un kam būtu ieteicams sekot arī citiem rakstniekiem, kuŗi nav vienaldzīgi pret savas valodas vārdu bagātību.

Te, lūk, runā cilvēks, kas savu vērtētāja un apcerētāja karjēru iesāka tieši Kārļa Ulmaņa varas gados, un citātā viņš atbalso Ulmaņa laika aizraušanos ar mūsu valodas bagātināšanu un leksikas latviskošanu.

Bet 1952. gadā izdotajā romānā *Laimīgie* Anslavs Eglītis izcilā Eslingenas bēglu nometnes rakstnieku vakara notēlojumā uzved skatuvē rakstnieci Mirjāmu Kodeļu, kuŗas tēlā nav grūti saskatīt mūsu pašu Ilonu Leimani, un liek viņai lasīt publikai priekšā archaismiem un apvidvārdiem pārblīvētu tekstu, no kuŗa lai šeit citēts kaut viens pats teikums:

Un raugi, kad pieurdzes pierūga kurkuļiem un sviestapureņu kumškenīcām, no Lielpuiskariem uz Ērgemes pusi, savīkusies mardarotā spendzelē, dengti un svabadi žakstīdamās, agni vien meimuroja dabra un it pasprauna dukte.

Kad Eglīša romāna galvenā persona Indriķis Kandavs ar blakussēdētāju čukstus vienojušies, ka no dzirdētā maz sapratuši, paveicīga kundze, kas viņiem nosēdusies aiz muguras, spīvi šņāc:

Kas tur ko saprast? Katrs stulbenis dzird, cik nepazīstamie vārdi skan latviski. Katrs jūt, ka viņu apņēm latviskas sencības burvīgā gaisotne. Kāda tam nozīme, ja zināsim, vai časkas ir

cūku pakaiši vai garšīgs gaļas ēdiens? Sencības gars ir tas, kas šeit jāuztver!

Gribas apgalvot, ka kopš Eglīša *Laimīgo* nākšanas klajā dažam labam lasītājam Ilonas Leimanes neapšaubāmi ar lielu piepūli savikšto leksikas kolekciju patiks vairāk uztvert ar iekšēju smīnu nekā ar apbrīnu. To būs panākusi Eglīša asā spalva, viņa satirīka talants. Protams, gluži tik cieši kopā sablīvētus, sakoncentrētus svešādos terminus kā Eglītim mēs *Vilkaču mantinieci* neatradīsim. Parasti teikumā tādi ir pa vienam vai diviem. Lielāko šādu vārdu puduri trāpījās uziet jaunā izdevuma 79. lappusē: „Viņa uzmanīgi klausās sievu runās, kad tās vakaros, lielajā *rimbuli* sasēdusās, šuj *spēdeles* vīriešu kreklu padusēs, ada *ricakainus* cimdu galus vai arī pašas saviem *pusaiņiem* metina klāt pakulu *pierietenus*.” Tautiešiem, kas maldīgi domā, ka isti sulīgi lamāties var vienīgi krievu valodā, Ilona Leimane piedāvā, lūk, šādu dialoga paraugu:

Vārdavnieks: *Pagasta palaištule, šķetavniece!*

Dace: *Atstājies, urmaka! Uz rāvienu atstājies, jeb nēmsu bīstekli un sadošu pa galvu!* (87.)

Jaunā *Vilkaču mantinieci* izdevuma ievadvārdu rakstītājs, literatūrzinātnieks Viesturs Vecgrāvis gan raksta bez jebkāda pamanāma iekšēja smina, kad viņš saka:

Varētu teikt, ka Leimanes romānā virmo tagad jau aizmirstas latviskās valodas bagātības un skaistums. Mēs nereti tikai pēc konteksta varam nojaust, ko nozīmē tas vai cits romānā minēts vārds, tā vai cita fraze vai vārdkopa. Tomēr ir gadījumi, kad

nelīdz pat konteksts, un tad atliek vai nu meklēt Milenbacha un Endzelīna vārdnīcas sējumus, vai gluži vienkārši ļauties valodas fonētiskajam valdzinājumam... (13.)

Ši zinātnieka vēl 2012. gadā paustā nostāja būtiski neatšķiras no tā, ko Eslingenas rakstnieku vakarā teica pavecīgā šņācēja vairāk nekā pirms sešdesmit gadiem. Tomēr prioritātes latviešu valodas kopšanas druvā šajos gados ir stipri mainījušās. Mums ir svarīgi izdomāt un apgrozībā laist latviskojumus jo daudziem modernās tehnikas un elektroniskās sazinašanās jomā ienākošiem svešvārdiem, bet samērā mazsvarīgi ir vārdi un izteicieni, kādi dzīvē un darbā lietoti sirmā senatnē.

Citādi romāns *Vilkaču mantinieci* savu aptuveno tapšanas laiku ir pārdzīvojis stipri labi, un to vēl arvien varam uzskatīt par vienu no labākajiem latviešu romāniem. Pat ja tajā ir daudz archaisku vārdu un ja necik mūsdienīgas negrib izskatīties pirmās trīs lappuses ar gausu un pamatīgu turpmākās darbības vides un dabas aprakstu, kopiespaids par grāmatu vēl arvien ir pozitīvs. Vienīgi jābāzījas, ka grāmatas ietilpināšana serijā „Skolas bibliotēka” varētu būt pārpratoms. Skolas vecuma jaunieši diez vai būs gatavi ņemt pretī neparasto, neizskaidroto un viņiem arī šķietami nevajadzīgo leksiku. Turklāt Dievlodziņu Andreja un Alīnes Salnas ārkārtīgi intensīvā kaisle vienam uz otru, kā arī abu sētu ne mazāk intensīvais naidis noteikti būs ārpus jauno lasītmeģinātāju pašu pieredzes loka, tāpēc sižeta viņiem būs grūti iejusties.

Eduards Silkalns

Jaunais Bībeles tulkojums

Šī gada 13. oktobrī Rīgā Latvijas Bībeles biedrība rīko jaunā latviešu valodas Bībeles tulkojuma svinīgās atvēršanas sarakojumus (sk. www.bibelebiedriba.lv/JT_atversana.html).

Bībeles tulkojums, ko pašreiz baznīcā parasti lietojam, ir 1965. gadā Britu Bībeles savienības (*British and Foreign Bible Society*) Londonā izdots vai tā nedaudz revidētais variants, ko 1997. gadā izdevusi Latvijas Bībeles biedrība. Ar šī 1965. gada izdevuma izdošanu darbojās Latvijas sūtnis Londonā Kārlis Zariņš, kas pats bija Britu Bībeles savienības loceklis. Viņa dzīves laikā 1953. gadā jau iznāca Jaunās Derības un Psalmu tul-

kojums, bet sūtnis Zariņš aizgāja mūžībā 1963. gadā un tā pats neredzēja pilnā Bībeles tulkojuma iznākšanu. Ar šī tulkojuma tekstiem strādāja pirmajā Latvijas neatkarības laikā izglītotie trimdas teologi, mācītāji un valodnieki.

Jaunā tulkojuma daļas Rīgā iznākušas jau agrāk: Eņģeļi un Apustuļu darbi 1999. gadā, Vecās Derības poēzijas grāmatas 2000. gadā, Jaunās Derības vēstules un Jāņa Atklāsmes grāmata 2001. gadā, Deiterokanoniskās grāmatas 2005. gadā. Tas ir devis iespēju plašākam lasītāju lokam iepazīties ar jaunā tulkojuma progresu un norādīt uz iespējamiem labojumiem pirms pilnās Bībeles iznākšanas.

Bet tagad laiks ir beidzot pienācis, un 2012. gadu varēsim iezīmēt par jaunā tulkojuma izdošanas gadu. Laiks rādīs, cik populārs būs jaunais tulkojums, cik turpināsim lietot ierasto tulkojumu un cik pāriesim uz jauno. Katrā ziņā jaunais tulkojums ir modernākā, kopumā mūsdienu lasītājam vieglāk uztveramā valodā, lai gan Bībeles pazinējiem pietrūks dažāda laba

izteiciena no vecā tulkojuma.

Pāris mazu piemēru, kas sniedz ieskatu tulkotāju darbā.

137. psalma pirmie divi panti 1965. gada izdevums:

Pie Bābeles upēm - tur mēs sēdējām un raudājām, kad pieminējām Ciānu.

Savas kokles mēs tur pakārām vītolos.

Jaunais tulkojums:

Pie Bābeles upēm, tur sēdējām raudādami un atcerējāmies Cionu!

Turienes vītolos pakārām savas cītaras.

No Pāvila vēstules galatiešiem 5:13

1965. gada izdevums:

Jo jūs, brāļi, esat svabadībai aicināti. Tik ne tādi svabadībai, kas dod vaļu miesai, turpretim kalpojiet cits citam mīlestībā!

Jaunais tulkojums:

Bet jūs, brāļi, esat aicināti brīvībai; vienīgi nedodiet vaļu miesas tieksmēm, bet kalpojiet viens otram mīlestībā.

Lai jaunais tulkojums visiem dotu ierosmi no jauna un ar jaunām acīm lasīt Bibli!

Prāv. Dr. Andris Abakuks

„Zvaigznes” grāmatas varat iegādāties, sazinoties pa e-pastu tirdznieciba@zvaigzne.lv vai rakstot „Grāmatu klubam” Rīgā, **Bīķernieku ielā 19, LV-1039** un zvanot tālr. +371 67801708

Visas Latvijā iznākušās grāmatas varat iegādāties pie lielākā grāmatu tirgotāja

„LATVIJAS GRĀMATA”

Rakstiet, zvaniet, un grāmatas Jums piesūtīs pa pastu. SIA “L. Grāmata”

Rīga, Elijas iela 17, LV-1050
Tālr. +371 67223294

Tālrakstis +371 67227248

E-pasts: lgramata@lgramata.lv

LKSAA „Dzintars” kongress Bruknā

Zemgalē, netālu no katoļu svētceļojumu vietas Skaistkalnes, jaunajā garīgās atdzimšanas centrā „Bruknas muiža” no 20. līdz 22. jūlijam pulcējās Latviešu katoļu studentu un akademiķu apvienības (LKSAA) „Dzintars” biedri, lai atbilstīgi statūtu prasībai pārvēlētu savu vadību. LKSAA „Dzintars” ir globāla organizācija ar četrām nodaļām ASV, trim Latvijā un vienu Kanadā. Organizācija dibināta 1947. gadā Vācijā. No aptuveni 250 biedriem puse dzīvo Latvijā.

Izmantojot apvienības biedra, Saldus prāvesta Andreja Mediņa atsaucību, kongress varēja notikt viņa vadītās biedrības „Kalna svētību kopienā” apsaimniekotajā „Bruknas muižā”, kas ir garīgās atdzimšanas centrs cilvēkiem, kuŗi nonākuši atkarībā. Pēc principa *Ora et labora*, tātad ar ne-

2012. gada kongresu padarīja par kaut ko īpašu, un kulmināciju tam visam deva divi dievkalpojumi sestdien V.E. biskapa Antona Justa vadībā, bet svētdien prāv. Andreja Mediņa divu stundu dievkalpojums ar inspirējošo gaisotni aizskrēja kā vējš. Kapellā, kas atrodas muižas pagrabā, vai visi ienāk bez apaviem, priesteris Sv. misi celebrē basām kājām, un dievlūdžēji, sasēdušies riņķī gar sienām vai pat nometušies ceļos uz pakļājiem turpat altāra priekšā, aktīvi un personīgi iesaistās dievkalpojumā.

Kongresu sestdienas rītā atklāja LKSAA prezidents Valdis Labinskis, pēc tam tika ievēlēts goda prezidijs ar trim bijušajiem prezidentiem - Oļģerts Balodis (Ņujorka), Barba Tuzika un Uldis Vērđiņš (abi Rīga). Pagodināti tika arī seši no pirmajiem 11 dzintariešiem kas 1992.

biedre, Latvijas Nacionālas bibliotēkas Bērnu literatūras centra vadītāja Silvija Tretjakova.

Pēcpusdienā notika biedru pilnsapulce, kuŗā piedalījās aptuveni 30 pilntiesīgi biedri, bet liels skaits, īpaši no ārzemēm, bija pārstāvēti ar pilnvarām. Vecais prezidijs sniedza pārskatu par iepriekšējo divu gadu darbību un saņēma kopumā arī pozitīvas atsauksmes, īpaši par jaunajām idejām attiecībā uz kongresa rīkošanu ārpus Rīgas un arī par Draudzības konventu, kas pagājušajā gadā pirmo reizi notika Dievmātes svētkos Aglonā, un biedri nolēma, ka tradīcija turpināma. Tāpēc šogad 14. augustā dzintarieši atkal pulcējās Maizes mūzejā Aglonā. Ziņojumi tika nolasīti no visām Latvijas vienībām, kā arī tie, ko atsūtījuši no LKSAA „Dzintars” Kanadas vienības seniors

Kopskats

pārtrauktu darbu un lūgšanu cilvēki te atbrīvojas no narkomanijas, alkohola, spēļu un citu atkarību sērgas. Garīgajā centrā pašlaik divdesmit cilvēki meklē sev ceļu atdzimšanai un jaunai dzīvei. Tāpēc katru dienu trīs stundas tiek pavadītas uz ceļiem lūgšanā, darbu steigā reizēm pat dārza dobē. Garīgais centrs iztiek bez psihologiem, sociālajiem darbiniekiem, saimnieciskā personāla utt., arī bez valsts palsta, jo paši strādā, visu paveic, dažu brīvprātīgo atbalstīti un sava prāvesta Andreja Mediņa vadītā.

Šī gaisotne LKSAA „Dzintars”

gada 17. augustā Rīgā kļuva par pilntiesīgiem apvienības biedriem Latvijā. Visi saņēma piemiņas dāvanu arī ar LKSAA „Dzintars” tapušo tvartu (CD) „Laiku i myuža roksti” par latgaliešu rakstnieku Antonu Rupani un viņa piemiņas saglabātāju dzejnieci un dzintarieti Paulīni Zalāni. Ar klusuma brīdi tika pieminēts Kanadā 98 gadu vecumā mūžībā aizgājušais apvienības biedrs Salomons Gabrāns, bet nedaudz vēlāk, pasniedzot krāsas un cepuri, apvienībā tika uzņemta studente Lelde Balode. Atklāšanas sarīkojuma akadēmisko runu sacīja apvienības

Dr. Vilis Mileiko, Lidija Tārbuna (Grandrapidi), Anita Poča (Čikāga). Biedri ASV pēdējos trīs gados LKSAA „Dzintars” aktivitātes Latvijā atbalstījuši vairāk nekā ar 10 000 ASV dolaru. Ziedojumi saņemti arī kongresa atbalstīšanai, viens pat 500 dolaru apjomā. Tāpēc arī LKSAA „Dzintars” var atskatīties uz samēru stabilu līdzšinējo finansiālo darbību, un tāda tā solās būt arī nākamajos gados. Tomēr apvienības budžets nākamajiem diviem gadiem pieņemtis mazāks nekā agrāk, lai veidotu atlikumu. Par LKSAA „Dzintars” prezidentu ievēlēts Valdis La-

Jaunais prezidijs. 1. rindā: L. Balode, D. Golubecka, D. Raģele, 2. rindā: U. Vērđiņš, K. Lītaunieks un V. Labinskis

binskis, kopā ar viņu darbosies Diāna Raģele, Diāna Golubecka, Lelde Balode, Kārlis Lītaunieks un Uldis Vērđiņš.

Vakarā sekoja „Mediju forums”, ko vadīja katoļu Baznīcas Rīgas archibīskapa sekretāre Irēna Pujate, referātu „Jaunais medijs – iespējas un riski” nolasīja Nacionālās elektronisko plašsaziņas līdzekļu padomes (NEPLP) loceklis Dainis Mjartāns, bet diskusijās piedalījās *Radio Vatikāns* korespondents Aigars Brigmanis un students Edgars Skutels. Sarunu centrā bija - kas darāms, lai katoļu Baznīca ar plašsaziņas līdzekļu palīdzību sabiedrības apziņā varētu nostiprināt ticības pamatus. Apvienības biedra Dainā Mjartāna ievēlšanu NEPLP atbalstīja arī LKSAA „Dzintars”. Vakars izskanēja ar vietējās mūzikas Evas koncertu un deju mūziku, kas jau visai drīz pārvērtās rotaļās, kuŗās labprāt gāja dzintariešiem līdzī atbraukušie bērni un jaunieši.

Svētdien Latvijas Universitātes vadošās pētnieces un lektores Ineses Runces vadībā tika lasīts referātu cikls „Laji Baznīcā”. Trīs stundas ilgušajos lasījumos piedalījās referenti no Rīgas, Zemgales un Latgales: Jānis Valterviņtenheims, Terezija Lasmane, Edgars Skutels, Digna Tarvida, Maija Upeniece un Valdis Labinskis. Referāti bija ļoti daudzveidīgi - no personiskās pieredzes līdz filozofiskām pārdomām - un atklāja laju darba visai plašo diapazonu. Izskanēja „Kalnu svētības kopienas” pārstāve vēl izrādīja muižu, pēc vecas armēņu katedrāles parauga topošo kapellu un muižas dārzus.

Aicinu atbalstīt šo brīnišķīgo vietu, it īpaši ar dažiem simtiem latu statujas uzstādīšanai pie topošā dievnama. Pateicībā par to pietatujas tiks iegravēti ziedotāju vārdi! Kongresu beidza ar lūgšanu un himnu „Dievs, svētī Latviju!”

Valdis Labinskis

Latvijas Daugavas vanadžu svētku brīdis Liepājā

Latvijas kaŗavīru piemiņas saglabāšana, palīdzība un atbalsts tiem, kuŗi vēl ir dzīvi, savas tautas vēstures un tradīciju godināšana, kopā pulcēšanās, tā gara spēka uzturēšana Latvijai, kas caurvij Daugavas Vanagu organizācijas pastāvēšanas jēgu jau daudzus gadus desmitus kopš pašiem organizācijas dibināšanas pirmsākumiem Cēdelgemā, bija jūtama arī Daugavas Vanagu Latvijā vanadžu sarīkojumā Liepājā 7. jūlijā. Par saietā veiksmīgu norisi rūpējās Latvijas vanadžu vadītāja Klāra Mētra un Oskara Kalpaka vārdā nosauktā DV Latvijā Liepājas nodaļa, kuŗas vadītājs un ļoti aktīvs DV rosību atbalstītājs ir Artūrs Vidners.

Sarīkojumu ievadīja svinīga DV Liepājas nodaļas karoga ienesšana un, kā parasti, kopīga Latvijas un DV himnas dziedāšana, svinīgās uzrunas un koncerts.

Šis gads kopumā Daugavas Vanagu Latvijā organizācijai ir būtisks, jo ievēlēta jauna valde un tās vadība uzticēta kaŗavīram pēc savas dziļākās būtības - Latvijas armijas ģenerālim Jurim Vectirānam. Kuŗš gan armijas ikdienu no pašiem pamatiem līdz pat vadībai reāli pārzina labāk un kaŗavīru vajadzības izjūt tiešāk nekā ģenerālis, cilvēks, kas cīnījies par Latvijas neatkarības atjaunošanu kopš pašiem šīs cīņas pirmsākumiem Atmodas laikā Latvijā.

Juŗa Vectirāna ievadvārdos tika uszvērtā loma, ko joprojām veic Latvijas kaŗavīri, sargājot Latvijas intereses arī pašreiz - gan ikdienas pienākumos, gan dienestā NATO spēku sastāvā Afganistānā. Ģenerālis uszvēra arī ikdienā sabiedrības bieži piemirsto domu, ka kaŗavīru piemiņa joprojām ir godājama un kopjama ar lielu saudzību, jo tieši kaŗavīrs aizvien ir gatavs savu dzīvi atdot par Latviju. Juris Vectirāns runā izcēla arī nozīmi, kāda ir vienotai savstarpējas palīdzības organizācijai, jo tikai tā var paveikt lielus darbus par godu Latvijai.

Daugavas vanadžu sarīkojumā Liepājā piedalījās vairāk nekā 130 dalībnieku - gan Dau-

gavas vanadzēs, gan Daugavas vanagi, gan viesi. No Austrālijas bija ieradusies Austrālijas DV priekšiece Ilga Vēvere. Viņa uzrunā pastāstīja par Austrālijas DV darbiem. Vanadžu saietā piedalījās arī DV CV loceklis Andris Staklis, Austrālijas DV vadītājs Jānis Priedkalns, tuvāki un tālāki viesi. Unikālā, savā skanējumā ļoti gaišā dzīvesprieku apliecinātāja Liepājas zvanu mūziķu grupa atskaņoja gan latviešu, gan ārzemju autoru skaņdarbus. Daugavas Vanagu Latvijā koris dziedāja dziesmas, kas radīja īpašu vienotāju svētku noskaņu Liepājas Latviešu biedrības namā, kur notika sarīkojums.

DV Latvijā vadītājs Juris Vec-

tirāns teica visiem paldies, pasniedza balvas un veltīja atzīnīgus vārdus labākajiem, aktīvākajiem DV biedriem. Daudziem atmiņā paliks gan dziesmas un dejas, gan cienasts, gan jo vairāk sarunas starp tuvākiem un tālākiem nodaļu pārstāvjiem. Nobeigumā bija ekskursija no Rožu laukuma uz Liepājas kaŗostas teritoriju. Jūras krasts, kā jau Liepājā, sagaidīja ar saulainu laiku un vēju, atpakaļceļā brīžam uznākušais lietus nepavisam nemazināja sarīkojuma dalībnieku prieku par iespēju DV Latvijā svētku reizē pulcēties kopā Liepājā.

Silvija Kaugere,
DV Latvijā informācijas daļas
vadītāja

Vairāk nekā pustūkstotis Kandavas 3x3 laimes kalēju

Otrais šīs vasaras pasaules latviešu ģimeņu saiets 3x3 no 22. līdz 29. jūlijam Kandavā pulcināja 460 dalībniekus no 13 valstīm, kā arī 125 kandavniekus, kas nāca katru dienu mācīties kādā no ievirzēm. Tas bija lielākais dalībnieku skaits 3x3 vēsturē Latvijā un arī pasaulē.

Saieta 82 dalībnieki bija no ārzemēm - no Zviedrijas 19, Norvēģijas - 19, ASV - 12, Krievijas - 8, vēl arī no Kanadas, Lībānas, Beļģijas, Luksemburgas, Vācijas, Francijas, Austrālijas un Meksikas. Tik daudz ārpus Latvijas dzīvojošu dalībnieku nebija bijis nevienā Latvijas 3x3 kopš pirmās nometnes Madlīnā 1990. gadā. Turklāt aizvien vairāk 3x3 nometnēs Latvijā sabrauc tie ārzemju latvieši un viņu bērni ar ģimenēm, kuri atgriezušies uz dzīvi Latvijā.

Kandavas saietā vadītāji bija kuldīdznieki Daiga un Aldis Bitinieki un viņu meitas Laura, Monta un Anete. Šis bija ceturtais Bitinieku vadītais 3x3 - pirms tam bija Skrundā, Kalnos un Kazdangā. Pieredze un saskaņots ģimenes darbs, kā arī kandavnieku atbalsts nodrošināja raitu un sekmīgu tik liela saietā darbu.

Kandavas 3x3 devīze bija "Katrs pats savas laimes kalējs", un tāpēc jau iepazīšanās vakarā ieviržu vadītājiem vajadzēja ne tikai ieinteresēt par savu mācību, bet arī parādīt, kā laime kaļama, izvēloties vienu no četriem dažāda lieluma veseriem un uzsitot savu noti saietā kopējā skanējumā.

Kopumā saietā varēja mācīties 42 dažādās teorētiskās un praktiskās ievirzēs. Tradicionāli liela interese bija par Līgas Rupertes un Māras Tupeses vadīto Ģimeņu semināru, Aloidas Jurčenko ievirzi „Mūsu spēka avoti”, politiskajām diskusijām Andra Tomašūna vadībā, par Gunta Zemīša vadīto Latvijas senvēstures izpēti un citām „galvas” ievirzēm, kā arī par tradicionālajām „roku” ievirzēm - cepu darīšanu no doņiem un kļavu lapām, ādas apstrādi, rotkalšanu u.c.

Vairāk nekā pusi - 22 ievirzes - vadīja vietējie ļaudis no Kandavas, Stendes, Sabiles, Tukuma, Kuldīgas, un tās bija arī līdz šim nebijušas ievirzes. Piemēram, Beata Kreicberga ierādīja, kā tamborē lietussargu, Andris Millers tēviem un dēliem palīdzēja tikt pie koka rotallietām, Olafs Baltgalvis mācīja bišu lietas, Inārs Švarcs - fotografēt, bet Inga Brīniņa - zīmēšanu kā meditāciju. Jaunas ievirzes piedāvāja arī 3x3 veterāni, piemēram, Inese Krūmiņa pirmo reizi vadīja ievirzi par latviskajiem rituāliem un tradīcijām, un gan dalībnieki, gan pati atzina to par turpināšanas vērtu.

Plašas iespējas bija dotas arī bērniem - vismazākajiem bija Bēbišu skoliņa kopā ar vecākiem, 1/2 x 1/2 sadalījās pat divās vecuma grupiņās, bet bērniem no 7 līdz 13 gadiem bija savas ievirzes. Ļoti plaša šoreiz bija Jāņa Ata Krūmiņa vadītā Vilku jeb nākamo kaņavīru ievirze, kā vienmēr populāra bija animācijas filmiņas veidošana Daces

Kandavas 3x3 vadītāji - Bitinieku ģimene

3x3 dalībnieki dodas uz Daudzinājumu Bruņinieku pilskalnā. Ceļu rāda Jānis Atis Krūmiņš zirga mugurā

Liepas un Jāņa Sausnīša vadībā, Lailas un Jāņa Kirmušu vadītais leļļu teātris un Jurga Spulenieka ierādītā improvizācijas māksla.

Tā kā Kandava lepojas ar spēcīgām sporta tradīcijām un labu sporta infrastruktūru, arī 3x3 dalībniekiem tika piedāvātas unikālas iespējas - Latvijas Peldēšanas federācijas goda prezidents Uldis Zemzars āra baseinos mācīja bērniem peldēt, Kandavas novusa kluba vadītājs un treneris Guntis Andriksone mā-

cīja novusa pamatus, Uldis Vēciņš organizēja nakts orientēšanos Kandavā, bet nakts basketbolā saietā dalībnieku komandas un izlase sacentās ar Kandavas basketbola komandu. 3x3 saietā nedēļa sakrita ar Olimpisko spēļu atklāšanu Londonā, un tam par godu arī 3x3 peldētāji aizdedza simbolisku, Vilku ievirzē izveidotu lāpu. To nesa kandaviete Antra Adiene un Janus Gustmans no Lībānas. 3x3 bija pat sava olimpiete - Ja-

Iepazīšanās vakarā savu noti izkaļ 3x3 danču mūzikanti Lija Dunska, Jānis Sausnītis un Vivita Skurule

nus māmiņa Agnese (dzim. Blumberga) pārstāvēja Latviju tenisā 1992. gada Barselonas Olimpiskajās spēlēs.

Bagātīga bija 3x3 saietā kultūras programma. Katru dienu dalībnieki "Apvāršņi" tikās ar kādu interesantu personību - dzejnieci Māru Zālīti, demografu Ilmāru Mežu, uzņēmēju Aivaru Žimantu. Vakara kultūras programmās viesojās dziesminiece Austrā Pumpure, režisore Dzintra Geka, vijolniece Ras-

tu parāde bija Brīvais mikrofons, kurā paši 3x3 dalībnieki dziedāja, tēloja un pat dejoja baletu.

Ar Kandavas domes atbalstu vienu dienu dalībnieki varēja doties novada iepazīšanas ekskursijās astoņos maršrutos.

Dievkalpojumā Kandavas evaņģēliski luteriskajā baznīcā mācītājs Kaspars Šimanovičs mudināja ielāgot, ka laime ir dzīve, nevis illūzijas par dzīvi. Arī 3x3 tradicionālais Daudzinājums atbilstīgi saietā vadmōtīvam bija veltīts laimes temai. 3x3 Latvijas padomes priekšsēde, kuplās Krūmiņa dzimtas māte Inese Krūmiņa mudināja novērtēt atziņu - laime ir tas, ka mēs vispār esam, ka mūsu vecāki ir izvēlējušies ļaut mums piedzimt. Folklorists un valodnieks Austris Grasis skaidroja, ka nav pretrunu starp tautasdziesmu „Ej, Laimiņa, tu pa priekšu, es tavās pēdīnās” un sakāmvārdu, ka katrs pats ir savas laimes kalējs: jāiet Laimas pēdās, lai atrastu savu laimes kalvi. Māra Tupese aicināja palīdzēt tiem, kam zem kājām nav droša pakava, kam nav vecāku dota stingra pamata dzīvei.

Saieta nobeiguma izvērtējumā vairāki dalībnieki atzinās savās laimes izjūtās 3x3 nedēļas laikā. Gan viņi, gan tie citi, kuri jutās laimīgi, bija paši savu laimi kaluši - atbraucot uz saietu, aktīvi piedaloties tā norisē, būdami atvērti sarunām un sadarbībai, smaidiem un savstarpējai uzrunai ar tu. Šī 3x3 laimes formula ir spēcīga, neba citādi tik daudzi to būtu izvēlējušies par savas dzīves daļu. Kandavas 3x3 bija 197. nometne pasaulē, bet Latvijā - 45. Nometnēs piedalījušies vairāk nekā 28 000 dalībnieku.

Nākamvasar 3x3 Latvijā notiks Neretā no 7. līdz 14. jūlijam, to vadīs Aelita un Juris Batņas, un Dundagā no 21. līdz 28. jūlijam, to vadīs Anna Gobzeme-Nulle un Guntis Nulle.

Rasma Zvejnice,
Kandavas 3x3 avīzes
KandavEze redaktore

Im memoriam

Katru gadu, kad „Rudens nāk apgleznot Latviju” un tuvojas Latvijas valsts īpašās dienas – 11. un 18. novembris, kaut laiks jau turas dzestrs, Rīgas Brāļu kapos bieži bija redzams drukns vīrs vējjakā vai tikai kreklā, ar fotoaparātu rokās fiksējot to īpašo noskaņu, ansambļa arhitektoniskos un skulptūrālos elementus, kādus var atrast tikai un vienīgi tur – mūsu varoņu svētvietā. Bet galvenais šim vīram bija domas par kaŗavīriem – cīnītājiem, kas, apglabāti tur, dus Dieva mierā, domas par to, kā labāk uzturēt mūžīgā piemiņā viņu devumu mūsu valstij Latvijai šodien un nākotnē.

Šis cienijamais vīrs bija Jānis Vējiņš no Austrālijas. Viņš, kā jau daudzi latvieši, ar savu dzīves gaitu daudz neatšķīrās no citiem tautiešiem viņu dzīves stāstos. Varbūt atšķirībā no pār-

Aina un Jānis Vējiņi

jiem – viņam bija milzīga griba, ticība, vēlme darboties praktiski un iespējas palīdzēt atjaunotajai

Latvijai. Šo vēlmi viņš arī visus šos gadus konsekventi realizēja, iemantojot gan daudz draugu,

gan arī pa nedraugam. Liels Jāņa Vējiņa nopelns bija atbalsts kopā ar domubiedriem un ģimēni Austrālijā un ar atbalstītājiem visā pasaulē dibināt Austrālijas latviešu Rīgas Brāļu kapu atbalsta fondu. Tā darbības rezultātā tika izveidots Rīgas Brāļu kapu 1. depozitārijs, kas veltīts visiem Lāčplēša ordeņa kavalieriem. Projekts tika īstenots par fonda savāktajiem ziedojumiem sadarbībā ar Latvijas arhitektiem, restauratoriem, celtniekiem un atklāts 2005. gadā. Daudzās palīdzības programmas ne vien LNBS, skolām, zemesmācītājiem, jaunsargiem un mūzejiem tika realizētas tikai ar Vējiņa kunga gribu, darbību un finansiālu atbalstu. Visa viņa sirdsatdeve un darbošanās vainagojās ar 2011. gada nogalē apgādā „Jumava” iznākušo fonda financēto grāmatu – albumu „Rīgas Brāļu kapi – 1915 – 1936 –

2012”, kas ir arī skaists un nozīmīgs nobeiguma akords Jāņa Vējiņa dzīves simfonijai un darbībai šajā saulē.

Vasaras pilnbriedā, augusta sākumā, mēs no tālās Austrālijas saņēmām skumjo ziņu, ka no mums aizgājusi Jāņa Vējiņa dzīvesbiedre Aina, un tūlīt sekoja otra sēru vēsts – arī pats Jānis.

Kad rudens šogad būs atkal apgleznojis Latviju, drukno vīru – Jāni Vējiņu kreklā un ar fotoaparātu rokas mēs vairs nesastapsim Rīgas Brāļu kapos, bet viņa gars, sirdsdegsmes un reālie darbi uz mūžīgiem laikiem paliks ierakstīti Rīgas Brāļu kapu vēstures lappusēs.

Un par to viņam mūsu visu lielais sirdspaldies!

Rīgas Pieminekļu aģentūras darbinieku un sadarbības partneru vārdā –
Guntis Gailītis

Ardievas Vējiņu ģimenei

*Laiks ir un paliks vienmēr
Vienīgais lieluma mērs...*
(Z. Purvs)

Laikā, kad vasara izdzied savu skaistāko dziesmu mūsu Likteņupes krastā, mūžības sliekšni pārkāpa Austrālijā dzīvojošie latvieši Aina un Jānis Vējiņi, Latvijas patrioti un mecenāti, Vitolu fonda ziedotāji.

1. augustā no šīs pasaules atvadījās Aina, pēc dažām dienām viņai sekoja dzīvesbiedrs Jānis. Viņu mūžs – skaists un labi domāts darbiem svētīts lidojums no Daugavas, no dzimtajās Sēlijas, no Rīgas pāri visai pasaulei, bet aiziešana – skumji smeldzīgs cēlo, balto gulbju stāsts, kuŗi nespēj dzīvot, ja bojā iet otrs – pats tuvākais un dārgākais.

Spārnus Aina un Jānis prata dāvat arī citiem – 2007. gadā tika dibināta Vējiņu ģimenes

stipendija, ko administrēt uzticēja Vitolu fondam. Taču tas nav vienīgais Latvijai veltītais labais darbs. Kopš Latvija atguvusi neatkarību, Vējiņu ģimene ir sniegusi plašu, daudzveidīgu atbalstu savai Tēvzemei, iesaistot un iedvesmojot arī citus Austrālijas latviešus. Jāņa Vējiņa ieskatā „mums visiem ir viens mērķis – veidot labāku Latviju”.

Jānis Vējiņš sniedzis būtisku atbalstu Latvijas armijai, Zemesardzei, aicinājis ziedot līdzekļus Jaunsargu organizācijas atbalstam, partizānu cīņu vietu apzināšanai, Brāļu kapu uzturēšanai, ik gadu dāvinājis vērtīgas grāmatas gan Vitolu fonda stipendiātiem, gan jaunajiem virsniekiem, Nacionālās aizsardzības akadēmijas beidzējiem. Vējiņu ģimene bija ne vien nesavtīgi mecenāti, kuŗiem rūpēja

Latvijas nākotne, valstiskuma stiprināšana, bet arī – sirsnīgi, atsaucīgi un ļoti darbīgi cilvēki. Ir pavadīts ražīga darba pilns mūžs, ir nesavtīgi palīdzēts savai Tēvzemei, taču pats istākais apliecinājums Vējiņu ģimenes patiesajai dzimtenes mīlestībai ir mazdēla Dāvida izteiktā vēlme dzīvot un strādāt Latvijā.

Piektdien, 10. augustā, Austrālijā no Melburnas Svētā Krusta baznīcas ar godbijības un pateicības cauraustu sēru ceremoniju izvadīja mūžībā Latvijas patriotus un mecenātus Aina un Jāni Vējiņus.

Mēs sakām PALDIES! Mēs nesakām ardievas, Jūs paliksiet mūsu pateicībā, mūsu domās.

Vitolu fonda vārdā
Vita Diķe

Ar Dievu, Aina un Jāni!

Skumja ziņa no Austrālijas ir sasniegusi Latviju. Jānis Vējiņš un viņa kundze Aina ir aizgājuši pa mūžības vārtiem... Stipri savā mīlestībā un uzticībā viens otram, ģimenei un Latvijai.

Mūsu mīļais valsts vārds un Vējiņu ģimenes gaitas ir bijušas nesaraucami saistītas sīkstus dzīves gadu un daudzu ieceru īstenošanas laikā. Kalpošana savai tautai, trimdas sabiedrības nacionālā gara un pārliecības uzturēšana, Latvijas atbalsta projektu radīšana un to mērķu konsekventa sasniegšana ir bijusi Jāņa un Ainas dzīves pārliecība un spēka devēja. Neapstāties pie sasniegtā! Manuprāt, tas ir bijis Vējiņu ģimenes moto. Rast līdzekļus un tos ziedot ticībā, ka tie sniegs garīgu atbalstu daudziem Latvijas jauniešiem vai Tēvijas sargiem, nostiprinās patriotismu, veidos jaunu paaudzi,

kas piepildīs Ainas un Jāņa, mūsu tautas kopīgo sapni par pašapzinīgu, savā kultūrā dziļi sakņotu un pārtikušu valsti un sabiedrību. Šie ideāli un centieni tos piepildīt neļāva Vējiņu ģimenei ieslīgt pašapmierinātībā pēc kārtējā labi paveiktā darba, bet, gluži pretēji, – atkal un atkal lika viņiem skatīt pēc jauna mērķa un pašu pienākumiem Tēvijas un tautas labā.

Tieši tādos – sirsnīgos, vienkāršos un sirdsskaidros man bija nācies iepazīt Aina un Jāni Vējiņus. Tādi, Aina un Jāni, jūs paliksīt ļaužu piemiņā vienmēr un mūžīgi!

Pazemībā noliecu galvu un izsaku visdziļāko līdzjutību Vējiņu ģimenes tuviniekiem – meitai Līgai, dēlam Arnim un mazbērniem.

Ģirts Valdis Kristovskis,
Vienotības pirmais priekšsēdis

Sallija Benfelde
(Turpināts no 11. lpp.)

Neklūt par mazākumu savā zemē

Problēma nav arī iebraucēji no citām Eiropas valstīm, jo lielas valstis iebraucējus var daudz vieglāk “iekausēt” savā sabiedrībā, turklāt viņi nav svešinieki Eiropas kultūrai. Savukārt Dienvideiropas valstis pavisam mierīgi var aicināt darbā cilvēkus no Dienvidamerikas, kuŗi faktiski integrēties tajā vidē, tikko ieradušies, jo bieži vien valoda ir tā pati vai līdzīga, kultūra un temperaments arī. Mums darbspēks nāks no Austrumu pusēs, un tā kultūra un tradīcijas mums ir daudz svešākas nekā angļiem vai iriēm latviešu, poļu vai lietuviešu kultūra un tradīcijas. Turklāt zinot latviešus, visticamāk, ka latvieši ar ķīniešiem, piemēram, runās angļu vai krievu valodā arī tad, ja iebraucēji būs gatavi runāt latviešu valodā. Tādēļ, ja latviešu kļūst aizvien mazāk un mazāk, Latvija drīz runās iebraucēju valodā. Bet Latvijas valdība uzvedas tā, it kā Sibīrijā dzīvotu miljonu liela latviešu kopiena, kuŗa var pārcelties uz savu etnisko dzimteni kaut rīt. Minis-

trijās faktiski nav zinīgu cilvēku demografijas jautājumos. Viņi spriež pēc kopējā iedzīvotāju skaita šodien, tas šķiet pats svarīgākais, – tāpēc bija tāds satraukums par to, vai izdosies saskaitīt divus miljonus iedzīvotāju. Saskaņotība un nomierinājās.

Pašlaik mēs izmirstam ar tādu ātrumu, ka mūsu pietiek 80 gadiem, bet tā pietiksana ir tāda, ka pēc tiem 80 gadiem latviešu skaits Latvijā būs nulle vai tuvu tam.

Jautājuma neizpratne ir viena lieta, tomēr izskatās, ka korporatīvās un koruptīvās saites Latvijā ir stiprākas par zināšanām un izpratni.

Kādā raidījumā premjers sacīja, ka demografija prioritāšu sarakstā ir otrā. Tagad, budžeta grozījumos daļot papildus ieņēmto naudu, demografijas jautājumu risināšanai iedeļa 0,1 procentu: tie ir 96 tūkstoši latu neauglīgo ģimeņu ārstēšanai. Vairāk naudas demografijai no 70 miljoniem latu neatradās, toties ir nauda celt un būvēt, kur, protams, ligumi tiek savām zināmām

firmām un cilvēkiem. Un šie zināmie cilvēki gan jau ziedos partijām, bet jaunās māmiņas taču nenesis naudiņu partijām no saviem bērnu pabalstiem. Un tad rezultāts ir tāds, kāds tas ir. Deviņdesmitajos gados mēs ar igauniem bijām vienā bedrē, iedzīvotāju pieaugums bija negātvīgs. Ap 2000. gadu igaunī ļoti spēcīgi sāka iet uz augšu, un šobrīd viņiem dzimst tikpat, cik mirst, bet mums joprojām pieaugums ir lielos minusos, jo nomirst daudz vairāk nekā piedzimst – nomirst apmēram par 10 tūkstošiem vairāk. Atšķirība, manuprāt, ir meklējama tieši koruptīvajā politikā. Ja mēs tikai Dienvidu tilta naudu vien būtu ieguldījuši demografijā, mums šobrīd nebūtu tik nopietnas problēmas. Tilts tika uzbūvēts nevis tāpēc, ka tas bija nepieciešams Rīgas vai Latvijas tautsaimniecības attīstībai, bet tāpēc, ka politiķiem un viņu partijai kasem tas bija izdevīgi. Man ir nepatīkami teikt, bet tagadējā Rīgas dome mēra Ušakova vadībā latviešu

bērnu labā ir izdarījusi vairāk, nekā visas pārējās latviešu domes kopā ņemtas. No 1. septembra Rīgā visiem skolēniem būs bezmaksas transports, jau gadu tiek maksāta kompensācija tām ģimenēm, kuŗu bērni netiek pašvaldības bērnudārzos un kuŗiem vieta ir tikai privātajos dārziņos. Līdz šim latviešu politiķi par to neviens pat runāt negribēja. Tagad Rīgā latviešiem dzimst vairāk bērnu. Saprotu, ka Ušakovs, visticamāk, to dara tāpēc, ka nākamgad ir pašvaldību vēlēšanas, bet viņš dara. Kas to liedza darīt latviešu partijai domes deputātiem kaut vai pirms vēlēšanām? Tas ir absurds, ka „pareizie” latviešu politiķi nerada apstākļus, kas ļautu latviešiem radīt bērnus.

Saeimā un valdībā nav grūti saskaitīt tos cilvēkus, kuŗi nav aizmirsuši, kāpēc viņi tur atrodas.

Jā, bet pievienojiet vēl vienu lietu – nav daudz to, kuŗi saprot, kur viņi atrodas, un prot izmantot savu deputāta vai ministra statusu, lai kaut ko uzlabotu mūsu valstī.

Vai nav sajūtas, ka runājat kā pret sienu?

Tā gan nav. Lēnām un nemānāmi, bet sabiedrība pamazām izglītojas, arī deputāti. Atceros, kad pirmās reizes gāju uz Saeimas komisijām runāt par demografijas problēmām, cilvēki smīnēja, atļāvās pat jēlības un visādus jociņus par to, ka risinājums ir atslēgta elektrība, tad tumsā būs sekss un bērni. Viņi pat nemēģināja dzirdēt un saprast, par ko runāju. Tagad vairs gluži tik bēdīgi nav, tie, kuŗi spēj iedziļināties problēmās, to dara. Tiesa gan, reizēm emociju ir vairāk nekā veselā saprātā un man pat saka, ka tā taču nevarot būt, jānotiek kaut kādam brīnumam, kas visu atrisinās: mēs, latvieši, taču vienmēr esot izdzīvojuši gan mēri, gan kaŗu, vācu jūgu un krievu okupāciju, bet vienmēr izdzīvojuši, un vai tad nu tagad nevarēsim. Reizēm diskusijas kļūst destruktīvas, aiziet sānceļos – piemēram, par abortiem, nevis par atbalstu jaunajām ģimenēm. Tomēr es neesmu pesimists, lēnām cilvēki sāk ieklausīties.

Polītiski represēto salidojums Ikšķilē

Sestdien, 18. augustā, Latvijas Polītiski represēto apvienība (LPRA) Ikšķiles estrādē rīko 14. Latvijas politiski represēto personu salidojumu.

Ik gadu salidojumā pulcējas vairāk nekā 4000 1941. gada 14. jūnijā, 1949. gada 25. martā un citos datumos komunistiskā genocīdā represēto un viņu tuvinieki no visiem Latvijas novadiem, kā arī ārzemju latvieši un valsts amatpersonas. Galvenā uzruna ir LPRA priekšsēža Gunāra Resnā ziņa. Tiek sniegts ieskats politiski represēto dzīvē un skarbs vērtējums politiskiem notikumiem Latvijā. Pēc tam pieņem rezolūciju Saeimai un valdībai. Pēc nopietnām runām koncertu šoreiz sniedz Dailes teātra aktieri Ieva Segliņa, Artis Robežnieks, Artūrs Skrastiņš un teātra mūzikālās daļas vadītājs Juris Vaivods. Vakara saviesīgā daļa aizrit grupas „Kreiburgas zīķerī” skaņās. Neformālā gaisotnē skan atmiņu stāsti, mijoties ar atkalredzēšanās prieku par sen nesatiktiem likteņa biedriem, jo uz salidojumu vienreiz gadā represētie parasti sabrauc no Latvijas malu malām.

No okupācijas varas 1941. – 1949. gadā represētajiem, kas tika arestēti un noslepkavoti Latvijā un ārpus savas valsts kā „tautas ienaidnieki”, kā arī izsūtīti uz Sibīrijas lēģeriem, necilvēcīgā darbā un badā nomira tūkstošiem. Dzīvi palikuši aptuveni 18,5 tūkstoši, un tie lielākoties ir vecāki par 70 gadiem.

Ik gadu politiski represētās personas statusu piešķir aptuveni

100 cilvēkiem. Līdz šim to darīja īpaša komisija pilsētu un novadu domēs, jo tur vislabāk pazīst vietējo cilvēku dzīves gājumu. Šogad šis pienākums nodots Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes ziņā. Latvijā politiski represētā statusu piešķir un izsniedz atbilstīga parauga apliecinību jau gandrīz 15 gadus. Tās ir cieņas un goda apliecinājums par izciestajām represijām Sibīrijas gulagā, cietumos, čekas pagrabos vai filtrācijas nometnēs.

Gados vecākā paaudze, kas Sibīrijā izturēja izsūtījuma šausmas un badu, lielākoties jau aizgājusi mūžībā. Šodien politiski represētie gandrīz visi ir izsūtījumā dzimušie bērni. Viņu bērnība aizritēja zemlānkās, daļot sūro ikdienu ar pieaugušajiem. Māte bieži vien atdeva pēdējo maizes garozu bērnam, bet pati... nu atdusas kādā no Sibīrijas kapsētām.

Otrā pasaules kara laikā, 1942. un 1943. gadā, daudzas – 16 000 latviešus no Latvijas nosūtīja Darba dienestā uz Vāciju. Tie, kuŗi atgriezās Latvijā, šodien arī atbilst politiski represēto statusam. Bet tie, kuŗi bēgļu gaitās Vācijā ieradās 1944. un 1945. gadā, pēc Latvijas likumdošanas vairs neskaitoties politiski represētie.

Šogad 5.martā Latvijas Polītiski represēto apvienības (LPRA) priekšsēdis Gunārs Resnais Rīgas pili tikās ar Latvijas Valsts prezidentu Andri Bērziņu. Saruna ieilga, jo Latvijā joprojām ir cilvēki, kas neizprot latviešu tautai svarīgo datumu – 16. mar-

Polītiski represēto salidojumā Ikšķilē vienmēr pulcējas daudz ļaužu no visiem Latvijas novadiem un arī ārzemēs dzīvojošie latvieši

ta, 25. marta un 14. jūnija nozīmi.

LPRA priekšsēdis Gunārs Resnais gan uzrunā allaž teic, ka, par spīti sarežģītajai ekonomiskajai situācijai Latvijā, politiski represēto saime par aizmirstību no valsts puses tomēr nevarot sūdzēties. Laikā, kad jāsavēl josta, represētie saņemot dažādus atvieglojumus. Pateicības vārdus priekšsēdis izsaka pilsētu un novadu domēm, kas ikdienā sniedz dažāda veida atbalstu saviem politiski represētajiem un nodrošina ar transportu salidojuma dalībnieku nokļūšanu Ikšķilē. Vislielākais paldies tiek Ikšķiles novada domei, kas jau 14 gadus augustā tik viesmīgi uzņem visas Latvijas politiski represētos.

Salidojumā piedalās „Kokneses fonda” pārstāvji, kas rūpējas par *Likteņdārzu* - visu to iedzīvotāju piemiņai, ko Latvija zaudējusi 20. gadsimtā, – krituši karos, okupācijas varas represēti, bijuši spiesti doties trimdā... Gandrīz katrā latviešu ģimenē ir kāds netaisnīgas varas upuris. *Likteņdārzs* veidojas kā latviešu dvēseļu pulcēšanās vieta, kas materializējas mīlu roku stādītos kokos. Saeimas priekšsēdes Solvitas Āboltiņas stādīta ābele veltīta „Kārklīņu ģimenei, kuŗas puse uz mūžiem palika Sibīrijā”. Latvijā un Eiropā pazīstamā Rīgas Jaunā teātra aktiera Gundara Āboliņa ābele - „Majīņai Noriļskā”. Aina Ālanta-Briede un

Valdis Briedis no Toronto iestādījuši parasto vīksnu - „Piemiņai tēvam Kārlim Ālantam, okupācijas varas nogalinātajam 1940. gadā”... *Likteņdārzs* ir vieta, kas simboliski stāsta, kāda ir bijusi maksa par latviešu tautas brīvību un par neatkarīgu valsti, turklāt apliecinot latviešu tautas spēku, kas ļāvis tai izturēt un ar gaišām cerībām lūkoties nākotnē

Tomēr. Vai kāds ir atzinies vai uzņēmies atbildību kaut vai par vienu netaisnīgi notiesāto, izsūtīto un nomocīto? Vai tūkstošiem Sibīrijas veļu valstībā ir tagad tikai tāpēc, ka bija latvieši? Miljoniem dvēseļu tajā un šajā pasaulē gaida atbildi!

Teksts un foto Valija Berkina

ZIŅAS ĪSUMĀ

Kuldīgā viesojās ASV vēstniecības kultūras atašeja Kerija Spindlera-Ranta. Viešņa apskatīja Kuldīgas bibliotēku un tautastērpu valkāšanas un darināšanas klasi “Pūralāde”, kur pīlākoja latviešu tautastērpu. Diplomāte bijusi arī Valmierā, Ventspilī, bet septembrī dosies uz Rēzekni.

Gulbenes novads ieguvis konkursa “Eiropas gada pašvaldība 2012” galveno balvu. Latvijas Pašvaldību savienība šādu konkursu rīkoja pirmo reizi. Konkursa komisija izvērtēja 15 pašvaldības. Godināšanas ceremonija notiks 14. septembrī.

Rūpējoties par vides bagādināšanu un sakopšanu, biedrība Your Way aicināja jauniešus kopīgi stādīt koku aleju gar upes krastu Tīrzas estrādē. Katrs jauniešs iestādīja bērzu kā paliekamu vērtību savai dzimtajai vietai.

Bauskas novada sociālais dienests saņēmis kristīgās organizācijas GaiN Latvija uzaicinājumu uz labdarības sarīkojumu, kas Ozolnieku baptistu baznīcā notiks 25. augustā. Bērni saņems skolas somas, ko ar visu mācībām nodērogo piepildījuši biedrības aktīvistu Vācijā.

Melleņu un gailēnu lasīšana Vecumnieku novada Bārbeles iedzīvotājiem vasarā ļauj nopelnīt. Trūcīgās ģimenes šādi sakrāj naudu skolai nepieciešamo lietu un apģērba iegādei, tāpēc vasarā ir maz pabalstu prasītāju.

Latvijas Sarkanā Krusta Jaunatnes nozare rīkoja jauniešu velotūri „10 labi darbi 10 dienās”. Tūre sākās Daugavpilī un beidzās Saldū. Velotūres aktīvistu tikās ar vietējiem jauniešiem, kopā paveicot 10 labus darbus – uzkopa Aglonas bazilikas apkārtni, palīdzēja vientuļiem cilvēkiem, krāsoja žogus un rīkoja labdarības koncertu – ziedojumu vākšanu akcijai „Skolas soma”.

Daugavpils Latviešu biedrība, tāpat kā ebreju organizācijas, Latvijas valdībai pieprasīja atdot pirms Otrā pasaules kara latviešu kopienai piederējušo īpašumu - Vienības namu, ko pēc valsts neatkarības atgūšanas atdeva nevis atpakaļ latviešu kopienai, bet gan pilsētas domei. Namu 1937./38. gadā uzcēla par valsts un tautas saziēdotiem un kredītā paņemtiem līdzekļiem, kas atmaksāti līdz 1940. gada martam. Drīz pēc tam padomju vara namu nacionālīzēja.

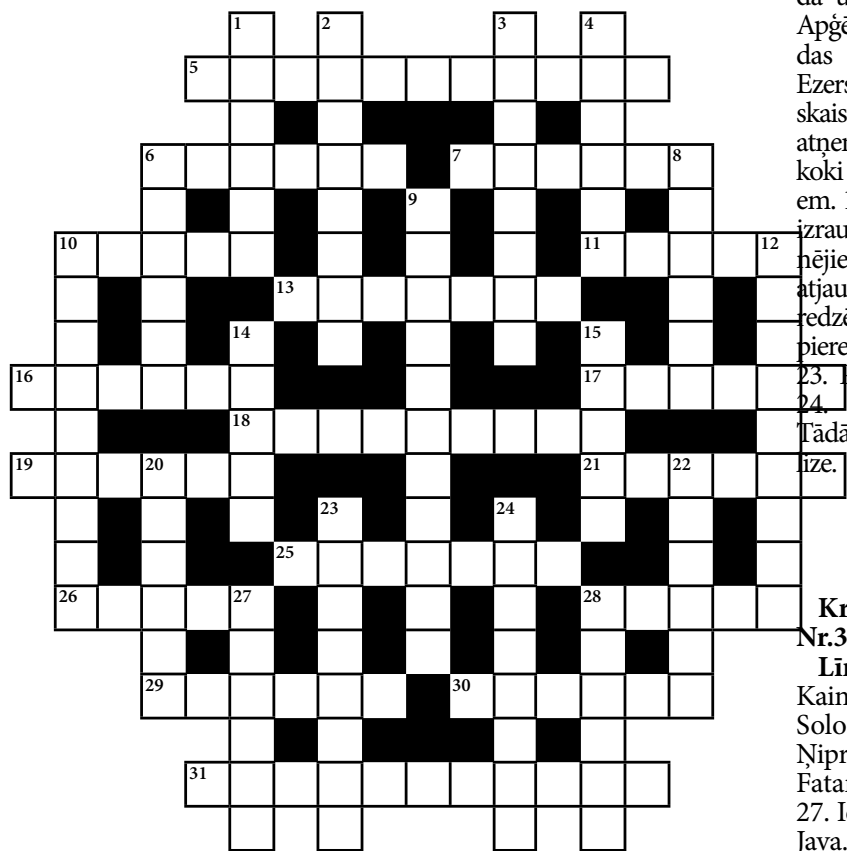
Latvijā ražotās koka mēbeles pirmajos piecos šā gada mēnešos eksportētas kopumā Ls 26,703 miljonu apmērā, lielākoties uz Vāciju, Lielbritāniju un Dāniju. Savukārt Latvijā koka mēbeles ievestas Ls 12,454 miljonu vērtībā no Itālijas, Polijas un Ķīnas.

Tukuma novada SIA Pure Food, kas pārstrādā ogas un augļus, jau ir iepirkti tūkstošiem tonnu zemeņu un aveņu un plānots iepirkt vairāk nekā 1000 tonnu melleņu. Vēlāk ievārijumu pārdod 65 pasaules valstīs. 2011. gada maijā Pure Food pievienojās Beļģijas koncernam Puratos, un tā radās iespēja paplašināt eksporta tirgus.

Īsziņas sagatavojušas Māra Linde un Valija Berkina

Krustvārdu mīkla

Sastādījuši Daiga un Ilmārs Kalni (ASV)

dā urīnu. 2. Pilsēta Vidzemē. 3. Apģērba gabals. 4. Neliels naudas ziedojums. 6. Gadalaiks. 8. Ezers Vidzemē. 9. Brūce. 10. Ļoti skaists; arī neticams. 12. Skaitot atņemt no kā. 14. Rožu dzimtas koki ar baltiem, smaržīgiem ziediem. 15. Meža vai lauka gabals, kas izraudzīts medībām ar dzīvniekiem. 20. Spēja saglabāt un atjaunot apziņu agrāk dzirdēto, redzēto. 22. Secinājums, kas rodas pieredzes, novērojumu rezultātā. 23. Plakanas, nesimetriskas zivis. 24. Slodzes samazinājums. 27. Tādā pašā daudzumā. 28. Parāze.

Krustvārdu mīklas (BL Nr.31) atrisinājums

Līmeniski. 1. Skumjas. 4. Kaimiņi. 8. Stils. 10. Kains. 12. Solo. 13. SOS. 14. Auni. 15. Ņipra. 17. Siets. 19. Jumis. 20. Fatamorgāna. 21. Bastejkalns. 27. Ieris. 28. Tvert. 29. Slava. 32. Java. 34. Osa. 35. Pali. 36. Anīss. 37. Bites. 38. Eņģelis. 39. Fineses.

Stateniski. 1. Sausiņi. 2. Moto. 3. Ailes. 5. Adata. 6. Mena. 7. Ieviest. 8. Slāpt. 9. Bolero. 11. Summa. 16. Ararats. 17. Startēt. 18. Sagraut. 19. Janīnas. 22. Jonesa. 23. Vinjete. 24. Krava. 25. Vagas. 26. Patievs. 30. Masti. 31. Kaili. 33. Ance. 35. Pele.

Līmeniski. 5. ASV prezidents. 6. Nāra. 7. Apdzīvota vieta Ropazu novadā. 10. Sakaru iestāde. 11. Ceļš ar koku stādījumiem abās tā pusēs. 13. Daudzgadīgs tropu lakstaugs. 16. Stikla vai kristāla trauks ar tievu kaklu un stikla aizbāzni. 17. Samazināties, gandrīz izzust. 18. Cilvēks, kas slēpj savus īstos nodomus. 19.

Tradicionāls, kādā cilvēku kopā nostiprinājies rīcības veids. 21. Uztraukuma, strīda radīts troksnis un burzma. 25. Mēbele. 26. Ar vārdiem paust, darīt zināmu (ko). 29. Kļūt laipnākam, maigākam). 30. ES dalībvalsts. 31. Mūzika nelielam atskaņotāju sastāvam.

Stateniski. 1. Organs, kas izstrā-

JAUKA PĒCPUSDIENAS PASTAIGA KLĪVLANDĒ

Soli pa solim atklājās jauns brīnums – vieta, kur tikami pakavēties. Grūti iztēloties šo 4000 koku dažādību par kailu lauku, kur agrāk brīvi pastaigājās fazāni. Bet pusotra akra lielā platība, kuŗu iegādājās Vita un Uldis Borgi drīz pēc savām laulībām pirms piecdesmit gadiem, ir izveidota par apbrīnojamu sava zemes stūrīša mīlestības apliecinājumu.

Maija Grendze savā dārzā

Un priecē ne jau koki vien, kas grezno šo no pilsētas trokšņiem nomaļo vietu. Lapotņu ēnotās takas aizved līdz romantiskam tiltiņam, kas aicina šķērsot vēsi burbuļojošo strautu, lai dotos pastaigā tuvējā mežā. Pa ceļam ir arī kur piesēties pie Ulža paša zāgētā akmens galdiņa vai arī pašūpoties no koka baļķīšiem veidotās šūpolēs.

Bišu sanēšana atgādina, ka visapkārt ir ziedu bagātība. Pār-

agrais pavasaris ir pasteidzinājis daudzu ziedu priekšlaicīgu noziedēšanu, bet labi apzinātā puķu izvēlē arī karstā jūnijā vidū vēl turpina veldzēt ar dabas krāšņumiem. It sevišķi daiļas ir lilijas, kas Borgu dārzos ir visdažādākās krāsās.

Gribētos šo oāzi saukt par skaistu atpūtas vietu, bet Vita un Uldis maz laika pavada atpūtā. Termodinamisma likums pavēl

nepārtrauktu enerģijas pievienošanu, lai izveidotā kārtība dārzā nepazustu, un šis zemes stūrītis prasa daudz enerģijas.

Borgu lielais dārzs bija viens no četriem Klīvlāndes latviešu dārzu skatē, un katrs dārzs no citiem atšķiras ar savu īpatnību.

Ruta un Edvins Auzenbergi savu māju uzbūvēja pirms divdesmit viena gada. Tagad, kur agrāk bija ar kokiem pieaugusi zeme, ir uzceltas sešdesmit piecas elegants mājas. Iedalītie dārzi ar ļoti gaumiem apstādītajiem atgādina parkus, un Auzenbergu dārzs izceļas ar izteikti latviski smalkjūtīgu atturību.

Puķu dobēs gaŗās astilbes māj uz sarkaniem taureņu pievilcīgiem ziediem, un arī citas puķes priecājas par viesu apbrīnu un uzslavu. Nāk prātā nesen redzētais un dzirdētais uzvedums „Pasakas par ziediem”, jo te starp visiem stādiem mājō saskaņotas attiecības. Taciņas ļauj pastaigāties ēnotā vēsumā un izbaudīt koku kuplojumu. Lai arī diena

ir diezgan karsta, svaigi zaļais zālājs spirdzina ar savu košumu.

Mājas lieveni ietvēr grezni stādi, un tur pulcējas apskates viesi, baudot Rutu un Edvina gādātos atspirdzinājumus. Ne-

Lilijas Borgu dārzā

trūkst arī pīrādziņu, par kuŗiem jūsmo kā latvieši, tā nelatvieši.

Maijas Grendzes mazais dārziņš pierāda, cik daudz var paveikt ar zināšanu, patiku un neatlaidību. Viss stādījumu izvietojums ir tik mīlīgs un saistošs. Ziemcieši ir papildināti ar ik gadu stādāmiem augiem, un viscaur krāsu palete veidota, ietvērot bērnu un mazbērnu mākslas darbus.

Samērā neilgā laikā Maija ir izveidojusi sapņu pasauli, kas jau no ielas puses vedina palūkoties, kas slēpjas mājas aizmugurē. Vai tie ir baltie bērzi vai vispārējs mājīgums, kas piešķir kopējam paskatam latviskumu? Bet Maijai ir arī īpaša prasme ar augiem, kuŗus var uzskatīt par eksotiskiem – celās kallu lilijas ar savu staltumu izaicinošu smaidu velti pazemīgām petūnijām, un mājīgas verandā savu kopēju cildina graciozās orchidejas.

Un vai tad bez atspirdzinājumiem? No verandas pulsē jautaras sarunas, baudot Maijas sagādātos gardumus. Piepalīdzot Maijai, Elizabete Ciemiņa gādā, lai uzkodas neizsīktu, un Gunārs Rusmanis piepilda ātri iztukšotās glāzes.

Daina Lesheima ir īsta dārzniece, bet piekopj šo aizraušanos vairāk gan kā māksliniece, jo otas vietā viņa lieto puķu krāsainību. Viņas un vira Hansa mājas priekšā kā grezns paklājs dižojas stādu dažādība. Acs mēģina apbrīnot atsevišķu ziedu, bet ir nepārvarama tieksme skatā iekļaut visu ziedu kopumu.

Visapkārt mājai ir rūpīgi izvēlēti un kopti koki, kas dod ēnainu patvērumu, ja gribam pasēdēt pie galdiņa mājas aizmugurē. Šeit var labi apbrīnot atsevišķi izvietotos puķu podus ar eksotiskiem augiem, Daina ir izdaudzdzināta to audzētāja. Daudzi no Maijas stādiem ir Dainas dāvātas atvasītes.

Daina sadarbojas ar vietējo dārzkopības grupu un vairākas reizes piedalījies līdzīgās dārza skatēs. Maija un viņas dārzs

ne visai sen bija aprakstīti vietējā avīzē. Ar Ineses Ābolas ierosinājumu radās doma rīkot Klīvlāndes latviešu dārzu skati, lai vairotu ienākumus Klīvlāndes apvienotās draudzes dāmu komitejas labdarības mērķiem, kuŗās ir iekļauts atbalsts veciem cilvēkiem, stipendijas studentiem, LELBAs projekti, atbalsts Zvanniņu mājas ģimenei un misijai Indijā.

Edvins Auzenbergs ļoti atzīnīgi novērtē Ineses Ābolu un Valdas Otaņķes profesionāli izkārtoto pasākumu. Informācija par dārza skati bija ievietota Klīvlāndes galvenajā avīzē ar īpašu tīmekļa saiti, kur jau iepriekš apskatīt Ināras Manteinieces fotografijās attēlotos apskatei izvēlētos dārzus. Skrejlapas bija izplatītas, biļetes pārdotas, un turpat simt cilvēku 2012. gada 24. jūnijā pavadīja skaistu svētdienas pēcpusdienu.

Gunārs Rusmanis un Astrīda Rīdere Maijas Grendzes dārzā

Cerēsim, ka šī diena ir sākums jaunai tradīcijai, un domāsim, kā sakopt savus dārziņus nākamai skatei.

Anda Sūna Cook

Vilnim Bērziņam, sen. 85 gadu jubileja

Daudzi bostonieši š. g. jūlijā saņēma ielūgumu uz pazīstamā sabiedriskā darbinieka Viļņa Bērziņa, sen. 85 gadu jubilejas svinībām 28. jūlijā Trimdas draudzes namā. Ielūdzēji bija jubilāra dēls Vilnis Bērziņš un vedekla Anita Bērziņa. Ielūgumos bija rakstīts: „Lūdzu bez pudelēm, puķēm un dāvanām! Gadījumā, ja kāds vēlas ziedot Latvijas bibliotēkai, Gaismas pilij, tad izrakstīt čeku: LNB Atbalsta biedrība.”

Svinību sākumā Anita Bērziņa apsveica viesus un aicināja ieņemt vietas pie galdiem. Māc. Dr. Jānis Kegģi teica galda lūgšanu. Viņš pieminēja filozofisku teicienu, ka nekas nav tik dārgs, kā tas, kas paliek mūsos – ar to domājot labestību, saticību un draudzību.

Pēc lūgšanas visi pacēla un tukšoja glāzi viņa jubilāram par godu.

Bagātīgo azaida galdu bija klājusi bostoniešiem pazīstamā saimniece Anita Asberga ar palīdzēm.

Pēc azaida Anita Bērziņa nolasīja gaŗu ziņojumu, kas Latvijā noticis 1927. gadā. Viņai bija informācija par ķīniešu zodiaka zīmēm, kas viesos izraisīja jautrību ar savu neparasto terminoloģiju. Pēc mums pazīstamā zo-

diaka kalendāra jubilārs dzimis Lauvas zīmē. Viņš lūdza viesus nodziedāt viņa iemīļoto dziesmu „Tikai viena dziesma mīla man”, ko viesi arī darija. Viesiem bija izdalītas paša jubilāra sagatavotās dziesmu grāmatīņas, tā gan drīz katru apsveikumu pavadīja dziesma.

Apsveikumus ievadīja Bostonas DV apvienības priekšnieks Aivars Oga, atgādinot, ka jubilārs ir DV mūža biedrs un apbalvots ar Zelta goda zīmi, kā arī daudz latviešu organizāciju darbinieks. A. Ogas apsveikuma beigās skanēja kopdziesma „Daugav’ abas malas”.

Trimdas draudzes pārstāve Katrīna Veidiņa pateicās jubilāram par atbalstu draudzei. Apsveikumu papildināja kopīgi nodziedātā „Mazs bij’ tēva novadiņis”.

ALTS priekšniece Ilga Richtere cildināja jubilāra ilgo darbošanos ALTS priekšnieka amatā un pasniedza skaistas rozes.

Jūlijs Vilde atcerējās senās dienas un laiku, kad Amerikas latviešu tautiskai savienībai piederēja pašiem savs „Baltais nams”. Viņš pieminēja arī Leonīdu Tomsonu, kas sāka līdzekļu vākšanas akciju. Pēc šīs uzrunas viesus un jubilāru pārsteidza zāles skaļruņos dzirdamais Lat-

vijas Radio sveiciens Vilnim Bērziņam – par to Rīgā bija parūpējies ALTS valdes loceklis Marcis Voldiņš un šeit, Bostonā, „skaņu meistars” Ivars Buks.

Jubilāru sirsnīgi apsveica Bostonas latviešu pensionāru biedrības priekšniece Dzidra Knechta, cildinot viņa darbību biedrības labā, sevišķi „lielajos sarīkojumos”. Beigās priekšniece teica, ka pasniedz skaistas puķes apzināti, neievērojot ielūgumā rakstīto.

Jubilāru apsveica arī bijušā Bostonas DV apvienības priekšniece Vija Lince un nolasīja piecu punktu pamācību, sevišķi noderīgu pensionāriem.

Lai paliktu jauns, svarīgi: Izmest nederīgās lietas, piemēram, vecumu, svaru; par to lai parūpējas dakteris... tāpēc tu viņam maksā.

Turīes kopā ar jaukiem draugiem – atmet saskābušos.

Mācies: lietot datoru, bišķopību, dārzniecību utt., neļauj, lai galva gul... tā var iemantot Alzheimeru slimību.

Priecājies par vienkāršām lietām.

Smejies bieži un ilgi.

Pēc šādas pamācības visi kopā nodziedāja „Lai kopā sanākam”. Pēc tam jubilāra vedekla Anita

gādāja, lai tiktu pasniegts šampānietis, skatot „Daudz baltu dieniņu!”

Protams, netrūka dzimumdienas kļiņģera, tortes un citu jubilejas galda gardumu.

Jubilārs Vilnis Bērziņš un sarīkojuma vadītāja Anita Bērziņa

„Pēdējo” vārdu teica sirmis vanags Arvīds Mačs, norādot, ka, lai gan jubilāram apritējis krietns gadu skaits, viņam pašam esot krietni vairāk, un Vilnim daudz jācenšas, lai viņu panāktu. Tad visi kopā nodziedāja „Nevis slinkojot un pūstot”.

Dzimšanas dienas svinību izskaņā Lauris Eglītis pieminēja, ka jubilārs ir mūža biedrībā – korporācijā, un uzaicināja nodziedāt „Ak, vecā buršu greznība”.

Dziesmai izskanot, Viļņa Bēr-

ziņa, sen. jubilejas svinības beidzās. Daudz dziedot, uzklausot un sakot runas, uzrunas, mieloties, jubilārs un viesi bija jauki pavadījuši laiku. 85 gadu jubileja godam nosvinēta!

Aivars Oga

Sarmīte Janovskis-Ērenpreiss
(Nobeigums)

Es nenācu šai vietā savu miegu izgulēt! Augustdorfā – tur, kur gali satiekas...

Pie „Pricīgā Avota” Hermana pieminekļa pakājē nebija vērts braukt: viesnīca esot noplēsta līdz pamatiem, jo darijusi kaunu Hidesenas ciemam. Braucot tālāk, nostalgiski pakavējos domās pie tumšās puspagraba bumbotavas, kurā kādreiz dzīvojām mēs – septiņas dvēseles. Tāpat pie virtuvē vēl pēc kaļa palikušajiem viesnīcas traukiem, uz katriem, pat uz olu biķeļa, vācu karavadoņa Hermanis visā garumā. Diez vai tur vēl tramvajs piestāja, lai aizvestu mūs uz skolu Detmoldā?

Tālāk īsi pieturējām pie romantiskā Donoperdīka, kur bieži esam staigājuši un kuļa tuvumā divas trauksmainas nedēļas pavadijām Bruņa Rubesa vadītā skautu/gaidu „Meža cūku noņemne” 1949. gadā. Un tad jau mūs gaidīja pats varens Hermanis – uzbraucot pa likumoto meža ceļu, diezgan nepatīkami pārsteidza daudzie kioski un izpriece vietas, taču tās drīz vien beidzās un mēs sākām kāpt kalnā. Un tur nu viņu redzējām – meža ieskautu, visā savā vareņībā, pēc visiem šiem gadiem tikpat stalti pret debesīm slējot septiņus metrus garo zobenu. Vakarā, kad skatījām fotogrāfijas, bija mazliet skumji, redzot augustdorfiešu pulciņus pie pieminekļa gadu gaitā arvien vairāk sarukušus. Kāds nopūtās: „Jā, tāda ir dzīve...” Un labi, ka vēl ir pēc 60+ gadiem!

Vēl jau bija jāapciemo Eksteršteinī (*Externsteine*) – kā gan tāds dabisks milzu augsts smilšakmens krāvums, ūdens apskauts, varēja rasties meža vidū? Ikkatru reizi par to brīnumos. Tagad šķietami vēl vareņāks, jo ne prātā nenāca kāpt augšā un krustot dziļo aizu ar mazā tiltiņa palīdzību, lai nonāktu mazā, akmeņi izveidotā viduslaiku svētnīcā. 1947. gadā netālu no šīs klinšu pakājes mums, guntiņām un mazskautiem, bija noņemta. Ar lielām bailēm tiku tur uzvesta augšā, pār tiltiņu un atpakaļ uz vēdera pārvilkta aiz rokām, un bāla arī acgārnīs norāpos lejā. Tikpat šausmās bāla arī šajā dienā vēroju līdzbraucējus dižojoties uz tiltiņa, vicinām fotoaparātus (margas tik plānas, ka no apakšas nav saskatāmas). Lūdzu, lūdzu, kāpiet lejā - un prātīgi! Nekas, nekas mani tur nevilinātu augšā kāpt.

Tā pēc piecām šīs dienas saulainām atmiņu ekskursijām devāmies atpakaļ uz muižu, kur mūs sagaidīja vakariņas, bagātīgs pašapkalpošanās galds pagalmā zem saulesargiem. Un atmiņu vakars, ko vadīja Ģirts un Velga (Zalkalns) Zēģneri. Ekrānā vesels klāsts fotogrāfiju, jau no Blombergas laikiem. Skaisti redzēt mūsu šo dienu organizētājas rātņi stāvēt gan skolā, gan uz skatuves vai tautastērpos, cieši saptītām bizēm, – visbiežāk ļoti nopietnas. Tad arī apskatījām pašu līdzatvestās, lai minētu vārdus un gadus, kaut gan jāteic, ka tikai reāli fotogrāfijai nebija pierakstīts gads un notikuma vieta. Cik bieži Anglijas „Straumēnu” arhīvā sakopotās dokumentācijās nav vajadzējis minēt visus šos „minamos” datus tiem, kas vēl palikuši. Mēs tomēr bijām kārtīgi

Detmoldas pilsētas galva sarunās parkā

audzināti bērni! Varbūt tāpēc, ka mums nekādas citas bagātības nebija, caur gadiem esam mūsu atmiņas glabājuši kā lielas vērtības. Ne jau mums trūka nodarbibu. Sākuma gados, kad meži vēl bija pilni kaļalaiku „labumu”, pat meitenes gāja savākt tur izrakumos pamestas ķiveres (ūdēns nešanai), kaļavīru katliņus (ak, ja tam vēl bija vāks!), durkļus un dunčus. Puiši metās vairāk uz patronām. Vēl vēl piektdienas vakarā dzirdēju stāstu, kā zēni ražojuši spridzekļus no armijas metāla gultu galvgāļu „stobriem”, – īsumā tika stāstīts arī par paša spridzekļa pulvera gatavošanu. Taču bija jau vēls, un saimniece mūs ik pa laikam šušināja, un tā nu es nedabūju pierakstīt šo svarīgo recepti. Citureiz.

Augustdorfas latviešu ģimnazisti ar direktoru Ansi Dreimani, skolotājiem un Latvijas suni Duksi pie Hermana pieminekļa 1950. gadā

Piektdienas rītā, dažādu privātautomašīnu sastāvā devāmies uz Detmoldas Rātsnamu, kur mūs sagaidīja birģermeistara vietniece Vitekas (*Witteck*) kundze. Uzrunas un apdāvināšana no abējām pusēm. Detmoldas grāmata tika mūsu vistālākajai viesei Valdai Ziemelei no Aļaskas. Kad Aija

uzlūda detmoldiešus apciemot Latviju, Vitekas kundze mums atklāja, ka Detmoldas pilsēta „brāļojoties” ar Kauņu Lietuvā. Jā, kas tad tur? Viens pagarš lēcins, un viņi varētu būt mūsu zemītē.

Detmolda ir bagāta pilsēta – mūs aprūpēja veseli trīs birģermeistari. No Rātsnama devāmies pilsētas apskatē. Mūsu ģids bija veselus 16 gadus šajā amatā nokalpojies zobārsts. Tikpat labi viņš varēja būt aktieris komiķis. Mazais vīriņš turpat vai dancodams mūs izsmidināja ar savām asprātībām. Pa starpu satikām arī Detmoldas galveno birģermeistaru HELLERU pie parka vārtiem. Protams, uz sarunām. Tālāk enerģiskais ģids mūs veda garām Operas namam, kas gandrīz vienīgais no turienes man prātā pa-

Valda un Līga Ziemeles no ASV

Rūta Buklēvica (Siecnieks) un Anda Martins

jiņām, gluži kā koridoriem, uz mazu, šķību melnbaltu mājēlu ieskautu laukumiņu, kur atradās templis un piemiņas plāksne holokausta zaudētām vietējām žīdu ģimenēm. Ģids kļuva satraukti nopietns un paskaidroja, ka tas veidots pēc viņa ieteikuma un atbalsta, jo jau jaunībā pēc kaļa dziļi izjutis vainu par to, ko viņa tauta nodarījusi žīdiem vispār. Cik daudzveidīga un skaista ir Detmoldas pilsēta! Un vienīgās svešvalodas varēja dzirdēt tikai tūristu pulciņos. Mēs laikam bijām vislielākais starptiem.

Jau iepriekšējā dienā pasūtīnātas pusdienas (katram pēc izvēles) ieturējām vecā brūzī/krogū pašā pilsētas centrā. Vēl kopā sēžot, jau izjutām šķiršanās skumjas, jo lielā daļā dalībnieku posās mājupceļā. Nolēmām, ja būtu jādzīvo kur citur, nevis savās pašreizējās mājās, mēs labprāt dzīvotu vai nu Detmoldā, vai tās mežainajā apkārtnē.

Atpakaļceļā Velga vēlējās redzēt slimnīcu, kurā ir dzimusi. Veltī viņai vaicāt, kāda tad tā izskatījusies. Atradām, ar grūtībām novietojām automašīnu, un Ģirts izkāpa apstiprināt, vai tā ir. Atgriezies teica, ka esot gan istā, tikai vecmāte nomainīta... Viesnīcā piektdienas vakarā bijām palikuši tikai kāds ducis. Toties vēl ilgi vakarējām, lai sestdien no rīta katrs dotos uz savu pusi. Vieglprātīgi norunājām pēc divi gadiem atkal tikties...

Mūs abas ar Aiju uz Minsteri ar auto veda Zēģneru pāris, lai pirms došanās atpakaļ uz Latviju pie Aijas pavādītu divas nakts, es - vienu. Un labi, ka tā, jo ar vilcienu uz Minsteri mēs abas ar Aiju nebūtu tikušas. Iebraucot pilsētā pēc bezbēdīgas mielošanās ar siļķēm Minsteres tirgū, mēs padzirdējām, ka stacija slēgta, jo tur,

atjaunotajai stacijai pamatus rokot, izcelta 500 kg angļu(?) kaļa laika bumba. Vakara tālraidē varonis, kas šo turpat pārakmeņoto monstru neitrālizējis, piebilda – ja bumba būtu sprāgusi, tad 200 m apkaimē Minstere un arī viņš pats būtu tikai kaļalaika gruveši. Man vēl iesāvās prātā tie tūkstoši divriteņu, kas stāvēja ne tikai pie stacijas, bet arī pazemē, Eiropas vislielākajā riteņu noliktavā. Tas gan būtu zaudējums! Arī Aija pārvietojas ar šādu rīku, bet mierinot iebilda, ka viņas “zirgs” esot mājās pagrābā. Svētdienas rītā, gaidot vilcienu uz Diseldorfas lidlauku, domīgi vēroju dziļo bedri ar pāri tai delikāti nobalansēto kāpurķežu racēju – tikai 3 metrus no perona, uz kuļa stāvēju es. Kā kādam man miļam rakstniekam pēc ielēkšanas kaļa laika aptumšotajā Dancigas ostā - uniformā ar svarīgiem kaļa dokumentiem azotē, ģenerālis B. teicis: „Svešā zemē vajag uzmanīties!” Pārbaudīju bedri un savus dokumentus, pie viena apbrīnojot Vācemes prasmi nokārtot visu ātri un veikli.

Šo pārskatu par mūsu saietu esmu rakstījis lielākoties mūsu neklātbūtnes augustdorfiešiem, lai viņi, kaut arī no liela attāluma, varētu justies bijuši mūsu vidū un kārtīgi aprunāti. Ja esmu mazliet sajaukusi saieta kārtību, lūdzu mani atvainot, – dienu pirms izbraukšanas uz Vāciju, paslīdot uz mitriem akmeņiem pagalmā, kritu uz sava antikā veļas ruļļa un ieguvu caurumu galvā (gan nelielu). Varbūt tur šis tas ir izbiris, bet nekad ne jau lielā pateicība mūsu meitenēm organizētājam – Mārai, Rūtai, Aijai, Ievai, Ievīnai, Velgai un Andai un viņu varonīgiem vīriem – Wolfgangam, Joachimam un Ģirtam. Vai tiešām pēc divi gadiem? – Lai nu tā būtu!

A Teen's Experience of World War II

This is a story about a man named Dzintars Abelite. He is a friend of my family. So I would like to offer you a true history from a first-hand source, as heard from this man who has lived through the terrors of World War II. It is a fascinating story about a Latvian teen's survival in Eastern Europe during the war.

Latvia, a small country in Northern Europe, bordering in a part with Russia, was controlled by some more powerful country nearly always throughout its history. For many years Russia controlled Latvia, as well as its neighbouring countries Estonia and Lithuania. The Latvian people always feared the Russians and wanted their homeland to be free.

Dzintars Abelite was born in 1928 on a farm in Latvia. He was the firstborn in his family, and had a younger sister. The farm he lived in with his mother, father, grandmother and sister had belonged to his family for many years and was a very productive one. Dzintars spent his early years under Latvian rule, but the year 1940 changed his life forever.

After World War I Latvia had become an independent republic. This could happen because of the political situation in Russia, where the revolution devastated the country. By 1940, however, the era of revolutions in Russia had come to an end, and the big neighbor country was up to regain control of Latvia through an invasion. At this point the Latvian government gave up without a fight.

On June 14, 1941, the Soviets began the first deportations to Siberia. Every Latvian citizen whoever they thought might

possibly take a stand against Stalin, was deported. People were also deported in case the Russians wanted to gain their property. Dzintars was 13 at the time, and his family farm was very appealing to the Russians. So his family was in danger of being deported.

On June 22, 1941, the day before his family was going to be deported, however, the Second World War broke out in Eastern Europe and the Germans took over Latvia. Thus German invasion saved Dzintars' life, because the planned deportations were stopped. Most of the Latvian people felt at the time that Germany had liberated them, but it was only to find that within a short period of time they were drafted into the German army.

In 1944 Russia invaded Latvia and regained the control there. Once again Dzintars' family was in danger of deportation. Now that Russia had control over Latvia again, his father worried about the family being deported.

On July 20, 1944 (Dzintars was 16 at the time), the Russian army men went to the farm to deport Dzintars' family. Earlier that morning the family heard the sound of guns and knew the Russians were coming. With only 30 minutes to get ready, Dzintars, his father and his aunt escaped from the farm in a wagon to get away from the Russians. It was 6 a.m. when they left. His mother and sister stayed home to take care of the grandmother who was too ill to leave.

When the Russians came to the farm, they questioned his mother, wanting to know where Dzintars and his father were.

They also wanted to know where Dzintars' aunt was, because she was considered to be against Stalin and the Communists. When his mother said she did not know, the Russians took her into the woods and fired blank shots at her to frighten her. They succeeded to scare her so badly

two days before they stopped to stay with a family that took them in. After a short time they volunteered to go to Germany to work on farms and in factories. Going to Germany was also dangerous, but it was much safer than staying in Latvia. For them Hitler was safer than Stalin.

that eventually she had a nervous breakdown. Sadly this was the last time Dzintars would ever see his mother, and it would be over 49 years until he would see his sister again.

Meanwhile Dzintars, his father and his aunt had been travelling through Latvia for

His sickness became very serious, and he was just lucky to survive. After the Germans released him from the hospital and allowed him to leave the army, he tried to find his father and aunt.

In May 1945, Germany surrendered and German soldiers were put in US prison camps in Germany. Even though Dzintars was not German the Americans did not know what to do with him, so they put him in a POW camp for German soldiers.

Food was scarce, and they had to eat whatever they could find. He ate green leaves and picked up the garbage. Once the Americans realized he was not a German, they released him from the prison camp, and he began to search for his father again.

While searching all the way he came near France, and there he found a friend who knew where his father was. Dzintars went to see his father and his aunt, and stayed to live with them. He finished up a high school in Germany. In that school the major part of students were Latvians who, like him, had escaped from the Russian invasion.

By 1949 all the territory of Latvia had become a part of Russia, so there were many people who had no country to return. At this point Dzintars' only hope was to go to the USA. He applied for US acceptance and was able to get sponsored by church. Dzintars and his family then came to the United States.

World War II was drastic to many families. It took the lives of children like Dzintars, and made them live every day of their youth in fear of death. It robbed them of their families and life as we know it here. Dzintars' positive attitude combined with some luck helped him to survive to tell his story.

Empire State Building Latvijas valsts karoga krāsās

Godinot Latvijas sportistus par piedalīšanos olimpiskajās spēlēs, Ņujorkas augstceltnes *Empire State Building* ziemeļpusē 7. augusta vakarā tika izgaismota Latvijas valsts karoga krāsās. Augstceltne jau kopš 26. jūlija par godu olimpiskajām spēlēm Londonā tiek izgaismota spēļu dalībvalstu karogu krāsās. Vienlaikus ar Latvijas karogu *Empire State Building* tiks izgaismots arī Kolumbijas, Uzbekistānas un Etiopijas karoga krāsās.

Empire State Building uzcēla aizritējušā gadsimta 30. gados, ēka ir 1454 pēdu augsta un regulāri tiek izgaismota par godu dažādiem svētkiem. Pirmo reizi ēku ar sarkanām, baltām un zilām lampiņām izgaismoja 1976. gadā ASV 200. gadadienas svinībās.

The Empire State Building (ESB) is celebrating nations competing in London by illuminating each of the four sides

of its famed tower lights – north, south, east and west – in the colors of participating countries' flags.

On Tuesday, August 7, 2012, the Empire State Building will shine its iconic tower lights in red and white on the north side of the building to honor Latvia's participation.

Empire State Building Latvijas karoga krāsā

Filadelfijas Brīvo latvju biedrībai jauna valde!

Pirmā rindā no kreisās: Laila Bundža Gansert, Ādams Bērziņš, priekšnieks Kārlis Bērziņš, Valdis Bašēns; otrā rindā: Māra Ekersone, Jānis Bundža, Andris Mežgailis, Jolanta Mockus, Uģis Nīgals

3x3 nometne Gaŗezerā veicināja latvisko kopības sajūtu

3x3 nometni Gaŗezerā 5. augustā ievadīja jautrs iepazīšanās vakars, kurā sēdēšanai daudz laika neatlika. Pēc īsas Maijas Zaeskas ievaduzrunas sākās nodarbības. Nometnes dalībnieki tika sadalīti deviņās grupās, un tā kā šigada temats bija „akmeņi”, izveidojās laukakmeņu, oļu, bruŗgakmeņu, kapakmeņu un piecas citas grupas. Grupu dalībniekiem atvēlēja laiku savstarpēji iepazīties, un viņi uzzināja savu uzdevumu – ugunskura vakaram sagatavot priekšnesumu. Visām grupām sanākot kopā, sākās citas nodarbības. Smieklus un jautrību izraisīja dalībnieku mēģinājums atrast sev vietu uz izkaisītājam avīzēm, jo ik reizes, kad pārtrauca atskaņot mūziku, avīžu bija arvien mazāk. Beigās visi sādēvās rokās un nodziedāja vakara dziesmu. Protams, bija padomāts arī par tiem, kuŗi vēl gribēja pabūt kopā un padziedāt. Ikvakara „nikšanas mājā”, kas atradās attālāk no citām kabīnēm, skanot folkloras mūzikai, varēja dziedāt un dejt līdz rīta

palepoties par paveikto darbu. Nometnes dalībniekiem katru dienu tika piedāvāts nogaršot kādu gardumu – jāņusieru, meduskūku, ūdenskliņģerus, rupjmaizi un citus labumus. Virtuvē,

nieks Sandis Laime vadīja folkloras ievirzi, vēsturiskā romāna „Zīmogs sarkanā vaskā” autors Jānis Lejiņš – literatūras/vēstures ievirzi. Šajā ievirzē piedalījās arī Virdŗinija Lejiņa,

ziņots, ka nometnē ir desmit dalībnieku no Latvijas, desmit no Kanadas un 124 no ASV, tostarp daudz bērnu un jauniešu. Avīzē bija pastāstīts arī par ievirŗu vadītājiem. Reportieris

bērni ietērti sagrieztos melnos plastmasas maisos), kuŗas „lidoja” starp „kapakmeņiem”, kamēr visi dziedāja „Pār kapiem laiŗas melnas vārnas”. Skeŗos piedalījās gan čūskas, gan ra-

Gaŗezerā 3x3 nometnes dalībnieki

Foto: Dzidra Tropa

kamēr rūŗa maize, notika interesantas pārrunas.

Ievirŗes vadīja iecienīti ilggadēji lietpratēji – Zinta Enzeļiņa (rokdarbi), Jānis Peniķis (politika), Gundega Peniķe (podniecība), Lilita Spure, Astrīde Otto un Andris Rūtiņš (rotkalŗana), Elga Pone (latvieŗu virtuve), Zane Roŗkalna

vairāku vēsturisko filmu autore Latvijas televīzijā.

PBLA priekŗsēdis Jānis Kukainis kopā ar Jāni Peniķi vadīja politikas ievirŗi, mākslas vēsturniece un Gaŗezera Klinklāva mākslas galerijas vadītāja Līga Ejupe – mākslas vēstures ievirŗi.

Pēc nodarbībām ievirŗēs, kas beidzās starp pulksten cētriem un pieciem pēcpusdienā, interesanti Amandas Jātnieces vadībā varēja piedalīties tautasdziesmu dziedāŗanā. A. Jātniece arī piedāvāja iespēŗu mācīties spēlēt kokli. Pēc vakariņām bija apmēŗam stunda laika, lai izpeldētos Gaŗezerā vai paciētos ar seniē un jauniē paziņām. Septiņos vakarā sākās rotaļas, kuŗas tika aicināti piedalīties visu paaudŗu dalībnieki. Vakara progamas, katru vakaru savādāka, sākās pulksten astoņos. Tajās nometnes dalībniekiem radās iespēŗa noklausījās īsus ievirŗu vadītāju pārskatus un iesaistīties pārrunās, noskatīties V. Lejiņas filmu „Nebridis nezinaŗi, cik dziļŗ” par komponistu Emili Melngaili vai piedalīties prātasināŗanas spēlēŗ.

Samuels Knochs III izdeva 3x3 nometnes avīzi. Tajā tika

Foto: Samuels Knochs III

Gundega Peniķe palidŗ Vizmai Kaļiņai un Mārai Knochai veidot mākslas darbus

ausmai. Tiē kuŗi no rīta jutās pietiekami spēcīgi, bija iespēŗa piedalīties rīta vingroŗanā Līgas Gonzalesas vadībā.

Nodarbības ievirŗēs sākās 6. augustā: folkloras, latvieŗu virtuve, kokgrieŗana, mākslas paŗdarbība, mākslas vēsture, literatūra/vēsture, politika, podniecība, rokdarbi, rotkalŗana, stikla apdare/vitrāŗa. Bērniē notika nodarbības divās vecumgrupās: Mazlācīŗiem (0-5 g. v.) un 1/2x1/2 (6-12 g. v.). Nometnē bija 41 jaunāŗas paaudŗes pārstāvis līdz 14 gadu vecumam, tostarp desmit 12-14 gadu veci jaunieŗi.

Viena no iecienītākām ievirŗēm, kā parasti, izrādījās latvieŗu virtuve, jo nebija jāŗaida līdz nometnes beigām, līdz varēja

(vitrāŗa). Bija uzaicināti arī vairāki jauni ievirŗu vadītāji – latvieŗu folkloras krātuvēŗ pē-

Dejotāji nikšanas vakarā

Foto: Dzidra Tropa

Latvieŗu virtuves ievirŗes dalībnieki Vaira Otvara, Daina Jautirāne, Aija Kukaine un Amanda Jātniece gatavo medus torti

Juris Jautirāns uzzināŗis, ka Jāņa un Virdŗinijas Lejiņu lielākā iecere ir filma „Zīmogs sarkanā vaskā”. Uz jautājumu, vai latvieŗi mācās no savas vēstures, Jānis Lejiņŗatbildēja: „Dziemŗel nemācās, bet es ceru to iespāidot.” Maija Zaeska, iztaujājot jaunieŗus, noskaidroja, ka viņu miļākais latviskāis ēdiēns ir pīŗāgi un visvairāk patīk piedalīties rotkalŗanas, podniecības, vitrāŗas, latvieŗu virtuves, mākslas un rokdarbu ievirŗēs.

Ugunskura vakars 9. augustā pierādīja, cik ātri grupas var saliedēties, ja ir kopējs mērķis. Katras „akmeņu grupas” uzdevumā piedalījās gan liēli, gan mazi dalībnieki. „Kapakmeņu” grupai bija gan balti kapakmeņi (aktieri tēŗpuŗiē baltos plastmasas maisos), gan melnas vārnas (mazie

Foto: Dzidra Tropa

Jaunieŗi ugunskura vakarā tēŗo Brīvības piemēkli

ganas, gan korumpēti politiķi, skanēja patriotiskas dziesmas.

Apbrīnojami, cik daudz var paveikt un izbaudīt viēnas nedēļas laikā, nopietnām pārrunām mijoties ar dziesmām, rotaļām, smieklēim un priēku.

Maija Strēlniece

Pirmie Bērnu svētki Kolorādo

Kolorādo latviešu Kultūras centrā Denveras priekšpilsētā Leikvudā (*Lakewood*) svētdien, 5. augustā, notika pirmie Bērnu svētki. Centra 25 gadu darbības laikā šādi svētki bija jaunums. Tos rīkot ieteica centra valdes loceklis Alvis Salenieks. Viņš uz Denveru pārcēlās pirms septiņiem gadiem no Čikāgas, kur bērniībā bija mācījies Krišjāņa Barona pamatskolā un regulāri piedalījies Bērnu svētkos. Viņa māte Aina Saleniece

daudz palīdzējusi latviešu skolā, kaut gan skolotāja nav bijusi, un Alvis no viņas mantojis latvisko ievirzi. Arī viņa dzīvesbiedre Karina ir no Čikāgas, ģimenē ir divi mazi dēli – Mareks un Grants. Alvim Saleniekam ir pašam savs uzņēmums, tā darbinieki meklē spējīgus cilvēkus uzņēmumu vadītāju darbam. Pirms diviem gadiem Alvis sāka strādāt latviešu centra valdē, šogad viņš uzņēmis arī centra valdes priekšnieces viet-

nieka un kasieņa pienākumus.

Bērnu svētki izdevās necerēti labi. Pieteicās 34 bērni, viņu vecāki un vairāki vecvecāki. Katrs bērns reģistrējoties saņēma T-kreklīņu ar tautisku zīmējumu, ko pats varēja izkrāsot pēc savas gaumes. Tā kā bērni televīzijas pārraidēs jau bija vērojuši sportistu sacensības olimpiskajās spēlēs Londonā, Alvis nolēma arī Bērnu svētku tematā saistīt ar šī gada olimpiādu. Bērnu sadalīja 2-12 gadu vecum-

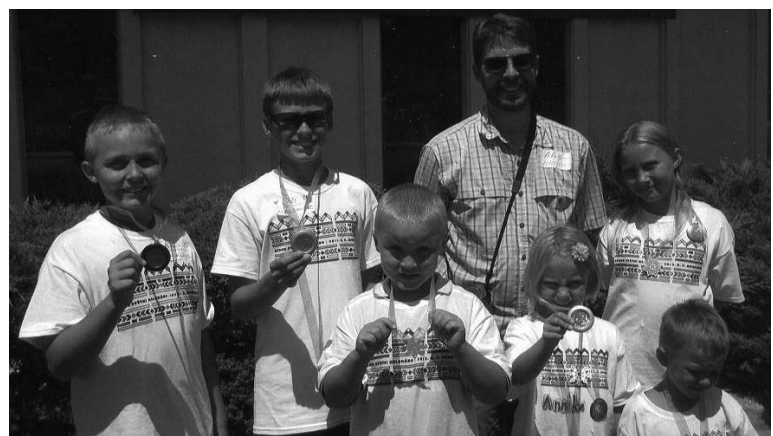

Foto: Valda Lēvenšteina

Daži bērnu svētku dalībnieki pie Kolorādo latviešu kultūras centra; priekšā no kreisās: Kristiāns Lēvenšteins, Annika Jergensena, Lars Jergensens; aizmugurē Niklāvs Lēvenšteins, Aleksandrs Jergensens, vadītājs Alvis Salenieks, Marisa Jergensena

Ģimeņu un bērnu svētki Piesaulē

Bostonas latviešu ev. lut. Trimdas draudze no 24. līdz 26. augustam Piesaulē rīko ģimeņu un bērnu svētkus. Paredzētas daudzas interesantas nodarbības: pastaiga, meklējot pagātnes pēdas, atjautības pārbaude (*Jeopardy*), jautrais vakars, sporta spēles, peldēšana. Apmeklētāji varēs noklausīties apceri par alus darīšanu un tā nozīmi tautas medicīnā un kosmētikā.

Būs ugunskurs, dejas un rotaļas šķūnī.

Plānots arī līdz šim kas nebijis – demonstrējums, kā senos laikos notikusi mežu ciršana un kā ar vēšiem no meža vilkti koki. Daudziem tā būs pirmā izdevība vērsus redzēt brīvā dabā, varbūt pat ar tiem nofotografēties. Demonstrējums notiks 25. augustā plkst. 1.00, lietus gadījumā tajā pašā

laikā 26. augustā.

Mācītāja Jogita Mazure uzrunās visas paaudzes, viņa sola, ka gaļlaicīgi nevienam nebūs.

Svētku dalības maksa \$35.00 personai (ieskaitītas sešas maltītes un naktsmājas). Bērniem līdz 16 gadu vecam nav jāmaksā.

Piesaulē adrese: *Riga Lane, Bradford, New Hampshire.*

I.G.

grupās un, ievērojot viņu spējas, iesaistīja dažādās sporta nodarbībās. Gandrīz visi, arī vecāki un vecvecāki, gāja rotaļās. Kopējās maltītes laikā trīs labākie katrā sporta grupā saņēma godalgas – zelta, sudraba un bronzas medaļas.

Paldies Alvim Saleniekam par vienreizēji jauko un daudzējādi vērtīgo ieteikumu rīkot Bērnu svētkus Denverā, kā arī visiem, kas palīdzēja, lai tie labi izdotos! Ceram šādus svētkus rīkot arī nākamgad.

Valda Lēvenšteina

Dailes teātra viesturneja Ziemeļamerikā 2012. gadā ar Raimonda Staprāna lugu 'Gūsteknis Pili'

PORTLANDĒ - ceturtdien, 23. aug., plkst. 19:00

Oregonas Latviešu centrā – 5500 SW Dosch Rd. Portland, OR
Rīko Oregonas Latviešu biedrība – Ināra Beitlere 503-277-8600

SIETLĀ - piektdien, 24. aug., plkst. 19:30

Sietlas latviešu garīgais un sabiedr. centrs – 11710-3rd Ave. NE Seattle, WA
Rīko Latviešu biedrība Vašingtonas štatā – Iveta Felzenberga 253-517-3864

SANFRANCISKO - sestdien, 25. aug., plkst. 16:00

Latviešu draudzes namā – 425 Hoffman Ave. San Francisco, CA
Rīko Ziemeļkalifornijas Latviešu biedrība – Aldis Simsons 510-655-1419

LOSANDŽELOSĀ - svētdien, 26. aug., plkst. 15:00

Latviešu Sabiedriskajā Centrā - 1955 Riverside Dr. Los Angeles, CA
Rīko Dienvidkalifornijas Latviešu biedrība - Ivars Mičulis 818-585-5748

MINEAPOLĒ - trešdien, 29. aug., plkst. 19:00

Minn.-St. Paulas lat. ev. lut. dr. telpās – 3152 17th Ave. S, Minneapolis, MN
Rīko Latviešu organizāciju apvienība Minesotā – Visvaris Giga 615-644-0886

KALAMAZŪ - svētdien, 2. sept., plkst. 16:00

Kalamazū Sabiedriskajā Centrā - 100 Cherry Dr. Kalamazoo, MI
Rīko Kalamazū un apkārtnes latviešu bied. - Imants Minka 269-873-1862

DETROITĀ - otrdien, 4. sept., plkst. 19:00

Sv. Pāvila dr. sabiedr. telpās - 30623 W. Twelve Mile Rd. Farmington Hills, MI
Rīko Latviešu apvienība Detroitā - Līga Jekabsone 734-426-8488

KLĪVLANDĒ - trešdien, 5. sept., plkst. 19:00

Apvienotās draudzes namā - 1385 Andrews Ave. Lakewood, OH
Rīko Klīvlāndes Latviešu biedrība - Maija Grendze 440-895-0647

TORONTO - sestdien, 8. sept., plkst. 16:00

Kanadas Latviešu Centrā - 4 Credit Union Dr. Toronto, Ont.
Rīko Kanadas Latviešu Centrs Toronto 416-759-4900

BOSTONĀ - otrdien, 11. sept., plkst. 19:00

Trimdas draudzes zālē - 58 Irving St. Brookline, MA
Rīko Mākslas draugi Bostonā - Maija Priede 781-329-7491

VAŠINGTONĀ DC - piektdien, 14. sept., plkst. 20:00

Vašingtonas draudzes namā - 400 Hurley Ave., Rockville, MD
Rīko Latviešu organizācijas Vašingtonā - Anita Juberte 301-814-1080

ŅUJORKĀ - sestdien, 15. sept., plkst. 16:00

Ņujorkas Latviešu dr. Jonkeru baznīcas telpās - 254 Valentine Ln. Yonkers, NY
Rīko Ņujorkas latviešu organizāciju padome - Baiba Pinne 917-270-4786

PRIEDAINĒ - svētdien, 16. sept., plkst. 14:00

Priedainē - 1017 State Route 33 Freehold, NJ
Rīko NJ Latviešu biedrība - Sarmīte Leja-Grigalinoviča 732-610-8227

Turneju rīko Latviešu kultūras biedrība "TILTS" sadarbībā ar Amerikas Latviešu Apvienību, Latviešu Fondu un izrādes vietējām organizācijām.

ETNOGRAFIŠKI PAREIZAS

latviešu
tautas tērpu
brunču drēbes
no vairākiem novadiem
732-842-4867

VESELĪBAS APDROŠINĀŠANA

uz īsu vai ilgāku laiku
LATVIJAS CIEMIEM
CEĻOTĀJIEM UZ ĀRZEMĒM
Zvaniet:
RESNICK & ASSOCIATES
800-324-6520

Lasiet
tīmeklī!

www.laiks.us

Vēlos iegadāties kokli.

zvanīt Jolantai 917-544-2033

Zvaniet arī, ja paši gribat
iemācīties spēlēt kokli.
Iespējams izveidot koklešanas pulciņu
pie Filadelfijas Brīvo latvju biedrības.

AMERIKAS
LATVIEŠU
PALĪDZĪBAS
FOND S

LATVIAN
RELIEF
FUND OF
AMERICA

IZDEVĪGI
APDROŠINĀJUMI

JUMS
UN
JŪSU
ĢIMENEI
KOPŠ
1952. GADA

215.635.4137
info@LRFA.org
www.LRFA.org

LATVIAN AMERICAN SHIPPING LINE

Pārsūtām mašīnas, pers. mantas, komerckravas
paciņas pa gaisu vai jūru uz un no Latvijas!

Lūdzu zvaniet: 201-760-6427 vai 973-744-6565 vai
arī apskatiet sūtījumu informāciju mūsu mājaslapā: www.lasl.com

SARĪKOJUMI / DIEVKALPOJUMI

SARĪKOJUMI BOSTONA (MA)

• 11. septembrī plkst. 7.00 Trimdas draudzes zālē (58 Irving Street, Brookline) Latvijas Dailes teātra aktiešu izrāde – Raimonda Staprāna luga „Gūsteknis pilī”, režisors Kārlis Auškāps. Ieeja \$20, skolēniem brīva. Informācija, zvanot Maijai Priedei, tālr.: 781-329-7491. Rīko Mākslas draugi Bostonā.

FILADELFIJA (PA)

• 4. septembrī plkst. 11.00 Filadelfijas pensionāru kopas saiets Brīvo latvju biedrības telpās (531 North 7th Street). Programmā valdes ziņojumi, nākotnes darbība, pārrunas par neseniem notikumiem, referāts. Beigās dzimumdienu svinēšanu un kafijas galds. Viesi laipni gaidīti.

• 15. septembrī *German Society of PA* rīko *Oktoberfest 2012*. Svinības sāksies plkst. 2.00, būs vācu ēdieni, mūzika, saviesīga dzīve. Filadelfijas Brīvo latvju biedrība no plkst. 12.00 līdz 5.00 stūrā dārzā piedalīsies lietoto mantu tirdziņā. Lūgums pieteikties ziedot mantas tirgošanai, zvanot Jolantai, tālr.: 917-544-2033. <http://www.germansociety.org/oktoberfest.html>

KLĪVLANDE (OH)

• 18. augustā plkst. 10.00 Klivlandes un apkaimes latviešu izcelsmes bērni, vienalga, kādas ir viņu latviešu valodas zināšanas, aicināti piedalīties vanadžu un draudzes skolas rīkotos gadskārtējos Bērnu svētkos Metro parka *Royalview* piknika laukumā ar nojumi (turpat, kur pērn). Būs atjautības stendi, interesantas nodarbības, sporta spēles, pusdienas un atspirdzinājumi. Bērniem par nodarbības un pusdienām nav jāmaksā. Pieaugušajiem piedalīšanās par vismaz \$5.00 ziedojumu. Informāciju iespējams uzzināt, zvanot vanadžu priekšniecei Vitai Reinekai, tālr.: 440-268-8357.

• 18. un 19. augustā Vidējo valstu meistarsacīkstes golfa *Ironwood Golf Course* (Hinckley Hills, Ohio). Rīko Klivlandes golfa klubs. Vīriešiem un sievietēm būs balvas vairākās kategorijās. Lūgums pieteikties, zvanot vai rakstot Jānim Eglītim, tālr.: 440-391-9577, e-pasts: janiscl@ao.com vai Pēterim Gravam, tālr.: 440-552-4949; e-pasts: pgrava@ohiobox.net Gaidīti visi golfisti un golfa draugi.

• 15. septembrī plkst. 6.00 vanadžu gadskārtējais bazārs Apvienotās draudzes lielajā zālē (1385 Andrews Ave. Lakewood, OH). Būs bufete, priekšnesumi, rudens iepirkumu galds un loterija; sarīkojuma atlikums aprūpes darbam. Dalības maksa (ar vakariņām) \$15.00. Informācija, zvanot vanadžu priekšniecei Vitai Reinekai, tālr.: 440-268-8357. Auto varēs novietot Mazonu laukumā.

LANSINGA (MI)

• 15. septembrī Lansingas latviešu vienības golfa spēles *Timber Ridge Golf Club* (16339 Park Lane Rd., East Lansing, MI, tālr.: 517-339-8000, tīmekļa adrese: www.golftimberidge.com). Reģistrācija plkst. 10.00 no rīta, sacensības sāksies plkst. 11.00. Dalības maksa \$60 personai (ieskaitīti golfa raņi ar GPS sistēmu un maltīte pēc spēlēm). Golfa sacensību atbalstītāji un labvēļi laipni lūgti vakariņās kopā ar sportistiem plkst.

4.00; dalības maksa \$20 personai. Jāpiesakās līdz 5. septembrim, zvanot vai rakstot Ligitai Kēpītei, tālr.: 517-930-9131, e-pasts: ligita@voyager.net; Jurim Morusam, tālr.: 517-755-9485, e-pasts: georgemoruss@gmail.com; Valdim Vitolam, tālr.: 517-331-2546, e-pasts: valdis44@gmail.com vai Girtam Austrīnam, tālr.: 517-349 5624, e-pasts gigaus@comcast.net

LOSANDŽELOSA (CA)

• 26. augustā plkst. 3.00 Latvijas Dailes teātra aktiešu izrāde – Raimonda Staprāna luga „Gūsteknis pilī” latviešu namā 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039-3704.

DKLB informācija tālr.: 323-663-6267. DK LB Informācijas biļetens tīmeklī: www.biletens.com

NUJORKA (NY)

• 15. septembrī plkst. 4.00 Dailes teātra aktiešu izrāde – Raimonda Staprāna luga „Gūsteknis pilī” Nujorkas Latviešu draudzes baznīcas telpās Jonkeros (254 Valentine Lane). Ieeja \$25. Informācija, zvanot vai rakstot Baibai Pinnei, tālr.: 917-270-4786 e-pasts: pinnis@banet.com www.nylatvian.org

SAGINAVA (MI)

• 8. septembrī plkst. 3.00 Saginavas latviešu kluba gadskārtējais „Ruksīša mielasts” J. Skābarža lauku īpašumā (3630 E. Curtis Road, Birch Run, MI); būs ruksīša cepetis ar piedevām, dzērieni jāņem līdzi. Dalības maksa \$20.00 personai, vidusskolas bērniem par brīvu. Pieteikties līdz 4. septembrim, zvanot: J. Skābardim, tālr.: 989-777-1607 vai R. Martinsonei, tālr.: 989-792-9716. Čekus izrakstīt ar norādi *Latvian Club of Saginaw*.

SIETLA (WA)

• 24. augustā plkst. 7.30 vakarā Latvijas Dailes teātra aktiešu izrāde – Raimonda Staprāna luga „Gūsteknis pilī” latviešu namā (11710 3rd Ave. N.E. Seattle, WA 98125). Ieeja \$30, studentiem \$20.

• 8. septembrī Sietlas latviešu 11. golfa sacensības. Informācija: Rolands Abermanis, tālr.: 425-398-9145; e-pasts: letinsh.rol@frontier.com Informācija: www.seattlelatviancenter.com

VAŠINGTONA (DC)

• 9. septembrī mācību gada sākums Vašingtonas draudzes latviešu pamatskolā. Tiek gaidītas visas ģimenes, kuŗas vēlas audzināt bērnus kristīgā garā, latviskā vidē un sadraudzībā. Mācības notiek katru svētdienu no plkst. 9.15 līdz 1.00 pēcpusdienā. Skolā pieņem bērnus no četrus gadu vecuma; bērniem līdz 4 gadiem notiek zaķišu nodarbības. Lūgums reģistrēties līdz 15. augustam. Informāciju var iegūt, rakstot: dclatviesuskola@gmail.com

DIEVKALPOJUMI

• **Bostonas latv. ev. lut. Trimdas dr.** (58 Irving St., Brookline, Ma 02445): **19. aug.** plkst. 11.00 dievk. ar dievg. **26. aug.** plkst. 11.00 dievk. ar dievg. Piesaulē. Draudžu, ģimeņu un bērnu svētki Piesaulē. Pilsētā dievk. nebūs. Māc. J. Mazura.

• **Bukskauntijas un apk. latv. ev. lut. dr. Kvēkertaunā** (424 Juniper St., Quakertown, PA 18951): **9. sept.** plkst. 2.00 dievk., pēc dievk. kafija. **23. sept.** plkst. 2.00 dievk., pēc dievk. kafija. **7. okt.** plkst. 2.00 Pļaujas svētku dievk., pēc dievk. kafija. **21. okt.** plkst. 2.00

Reformācijas svētku dievk., pēc dievk. kafija. Māc. Dr. R. Ziedone un emer. māc. Dr. A. Ziedonis.

• **Bukskauntijas un apk. latv. ev. lut. dr. Lankasterā Mt. Calvary Lutheran Church** (308 East Petersburg Rd., Lititz, PA 17601): **16. sept.** plkst. 3.00 Pļaujas svētku dievk.

• **Detroitas Sv. Pāvila latv. ev. lut. dr.** (30623 W. Twelve Mile Road, Farmington Hills, MI): **19. aug.** dievk. nebūs. **26. aug.** dievk. ar dievg. **2. sept.** dievk. nebūs. **9. sept.** dievk. ar dievg. **16. sept.** dievk. **23. sept.** dievk. ar dievg., pēc dievk. draudzības stunda. **30. sept.** dievk., Latvijas Universitātes atcere. **Bībeles stunda: 28. sept.** plkst. 11.00 no rīta. Draudzes māc. A. Greiema, tālr.: 517-614-4853. Ērg. R. Ozoliņš, Dr. S. Lizlova, L. Upīte.

• **Dienvidkalifornijas latv. ev. lut. dr.** (1927 Riverside Dr. Los Angeles, CA 90039-3704): **19. aug.** plkst. 11.00 dievk. **16. sept.** plkst. 11.00 dievk., māc. A. Ozoliņš. **21. okt.** plkst. 11.00 draudzes locekļu vadīts dievk.; pēc dievk. rudens bazārs.

• **Filadelfijas latv. ev. lut. Sv. Jāņa dr.** (301 N. Newtown Street Road, Newtown Square, PA 19073, tālr.: 610-353-2227): **19. aug.** plkst. 10.00 dievk. ar dievg.; pēc dievk. informācijas sapulce.

26. aug. plkst. 11.00 kapusvētki *Glenwood* kapos; plkst. 12.00. *Montrose* kapos. **2. sept.** dievk. nebūs. **9. sept.** plkst. 11.00 dievk. ar dievg.; pēc dievk. Pētera Rabanes referāts. **16. sept.** plkst. 11.00 dievk., māc. D. Kaņeps. **23. sept.** plkst. 11.00 dievk. Vilmingtonā (1530 Foulk Rd. - Rt. 261) dievk. ar dievg. plkst. 3.00; pēc dievk. kafijas galds. **30. sept.** plkst. 11.00 dievk. **7. okt.** plkst. 11.00 dievk. ar dievg.; Pļaujas svētku bazārs. Māc. I. Dzelzgalve. Informācija: www.latvianluthchurchphila.org

• **Grandrapidu latv. ev. lut. dr.** (1780 Knapp Street NE, Grand Rapids, MI 49505; tālr.: 616-361-

6003): **23. sept.** plkst. 10.00 dievk., pēc dievk. kafija.

• **Kalamazū latv. apv. ev. lut. dr.** (122 Cherry Hill St., Kalamazoo, MI 49996): **19. aug.** plkst. 10.00 dievk. **26. aug.** plkst. 10.00 dievk. Māc. B. Puiķe.

• **Mančesteras latv. ev. lut. dr.** (21 Garden St., Manchester, CT 06040): **25. aug.** plkst. 10.00 kapusvētku dievk. Austrumu kapsētā, lietainā laikā baznīcā; māc. D. Salnīte. **23. sept.** plkst. 12.15 dievk., prāv. Dāvis Kaņeps. Dr. priekšn. A. Grase, tālr. 860-649-1362.

• **Milvoku latv. ev. lut. Sv. Trīsvienības dr.** (1853 N. 75th Street, Milwaukee, WI 53213, tālr.: 414-258-8070): **19. aug.** dievk. ar dievg. angļu val. **19. aug.** plkst. 2.00 kapusvētki Fondulakā. **26. aug.** plkst. 11.00 kapusvētki Viskonsinas piemiņas kapsētā. **2. sept.** dievk. ar dievg. **4. sept.** plkst. 7.00 draudzes padomes sēde. **Bībeles stunda: 6. sept.** plkst. 10.00. Māc. L. Zūševiča, tālr.: 414-421-3934 e-pasts: pastorlauma@gmail.com; draudzes priekšn. S. Kalve, tālr.: 414-536-0358. Informācija: www.milwaukeeaudze.org

• **Minneapolis un St. Paulas latv. ev. lut. dr.** (3152 17th Ave S, Minneapolis, MN 55407, tālr.: 612-722-4622): Par dievkalpojumiem un citām norisēm draudzē lūdzam sazināties ar draudzes priekšnieku Geroldu Lusu, tālr.: 612-333-1785, e-pasts: vgluss@gmail.com vai priekšnieka vietnieci Kristīni Konteri, tālr.: 952-412-4591, e-pasts: kkyk3447@msn.com Informācija: www.mndraudze.org

• **Ņubransvikas un Leikvudas latv. ev. lut. dr.:** **19. aug.** plkst. 9.30 kapusvētki *Woodlawn* kapsētā *Lakewood* (apvienoti ar *Toms River* kapusvētkiem). **26. aug.** plkst. 1.30 dievk. ar dievg. draudzes baznīcā *Istbransvikā* (12 Gates Ave, East Brunswick). Māc. I. Pušmucāne Kineiko.

• **Ņujorkas latv. ev. lut. dr.:** **19.**

aug. plkst. 10.30 dievk. **Salas bazn.** (4 Riga Lane, Melville, NY 11747), māc. L. Salīšs. **26. aug.** plkst. 10.00 dievk. **Jonkeru bazn.** (254 Valentine Lane, Yonkers, NY 10705), māc. J. Saivars.

• **Saginavas latv. ev. lut. dr.** (128 N. Elm Street **30. sept.** plkst. 1.00 jauniešu iesvētes dievk. ar dievg. dr. dievnamā, prāv. L. Zūševiča un māc. R. Franklins; pēc dievk. kafija. Dr. sekretāre Vija Āriņa, e-pasts: vijaarins@yahoo.com

• **Safrancisko latv. ev. lut. dr.** (425 Hoffman Ave): **19. aug.** plkst. 11.00, dievk. vadīs teol. mag. Rota Stone. **2. sept.** plkst. 11.00 dievk. **9. sept.** plkst. 1.00 draudzes Dārza svētki (12635 Indio Ct, Saratoga). **16. sept.** plkst. 11.00 dievk.; pēc dievk. kafijas galds. Prāv. K. Zols. Inf: www.lvnc.org

• **Sentluisas latv. ev. lut. dr.:** katra mēneša trešā svētdienā plkst. 2.00 dievk. *Christ Lutheran* bazn. (#1 Selma Avenue, Webster Groves, MO 63119), māc. A. Kalniņa; pēc dievk. saiets ar groziņiem. Draudzes priekšn. I. Kalniņa, tālr.: 314-457-1830, e-pasts: kalininsis@charter.net

• **Sietlas latv. ev. lut. dr.** (11710 - 3rd Ave. N.E. Seattle, WA 98125): **26. aug.** plkst. 10.30 dievk. Māc. D. Cilne, tālr.: 206 -674-9600; e-pasts: cilnis@earthlink.net Informācija tīmeklī: www.seattlelatvianchurch.org

• **Skenektedijas latv. ev. lut. dr.:** **19. aug.** plkst. 2.00 dievk. Trīsvienības bazn. (35 Furman Str.) Skenektedijā. Prāv. O. Sniedze, ērg. D. Vitušinska-Baltazara. Dz. grām. Pēc dievk. groziņu azaid.

• **Vašingtonas (DC) latv. ev. lut. dr.** (400 Hurley Avenue, Rockville MD 20850-3121, tālr. bazn.: 301-251-4151); **26. aug.** dievk. ar dievg., pēc dievk. augusta jubilaru sveikšana. Māc. A. Vārsberga Pāža, tālr.: 301-293-2052; e-pasts: macavp@yahoo.com Informācija: <http://www.dcdraudze.org>

Mana mūža mīlais
Osīts

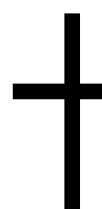
OSVALDS OZOLNIEKS

Dzimis 1926. gada 3. septembrī Liepājā, Latvijā,
miris 2012. gada 18. jūlijā Orlando, Floridā

Pie rokas ņem un vadi,
Kungs, mani pats...

Saldu dusu...
SIEVA HARDIJA AR ĢIMENI UN
DRAUGI ASV UN LATVIJĀ

Mūžībā aizgājis mūsu mīlais tēvs, vectēvs un tēvocis

IVARS DĀVIS

Dzimis 1926. gada 15. jūlijā Rīgā,
miris 2012. gada 10. jūlijā Hamilton Ontario, Kanadā

Ar ilgu brālīem kopā sasēduši
Uz sapņu mājām aizlidojam...

Ar milestību vienmēr atcerēsies
DĒLS KLĀVS, DZĪVESBIEDRE MARYANNE, MAZDĒLS NICHOLAS
DĒLS JĀNIS, DZĪVESBIEDRE SUSAN
BRĀĻADĒLS PAULS, DZĪVESBIEDRE ANN HAAS, BĒRNI ANDREW, CATHERINE
BRĀĻADĒLS ROBERTS, DZĪVESBIEDRE ANITA, BĒRNI TANYA, KARINA, ERIK
RADI UN DRAUGI KANADĀ, ASV UN LATVIJĀ

IN MEMORIAM

Dr. Alfreds Raisters

Alfreds Raisters jeb Fredis tuvākajiem latviešu draugiem un Alamerikāņiem piedzima Rīgā 1921. g. 30. aprīlī, viņš bija Rudolfa Raistera un Elizabetes, dz. Veršņinas, vienīgais bērns. Alfreds pabeidza Valsts paraugpamatskolu un iestājās Rīgas valsts tehnikumā. Vēlāk no 1941. līdz 1944. gadam viņš strādāja Rīgas radiofonā, vienlaikus studējot Latvijas Universitātes mehānikas fakultātē. Kara dēļ studijas nācās pārtraukt. Jau Rīgā esot, viņš daudz sportoja – paukojās, burāja, airēja, spēlēja volejbolu un basketbolu.

Kā daudzi latviešu studenti, viņš tika iesaukts Vācijas bruņotajos spēkos, un, savu inženierzināšanu dēļ iedalīts lidotājos. Kopā ar vācu karaspēku atkāpjoties no Latvijas, viņš atstāja savu dzimteni. Māte palika Rīgā, bet tēvs jau bija miris.

Pēc kara Alfredu uzņēma Baltijas Universitātē Pinebergā, bet pēc laika viņš pārcēlās uz Štutgarti, kur turpināja studijas Štutgartes Tehniskajā augstskolā. Mācības pabeidza 1948. gadā ar inženiera gradu elektrotehnikā. Virsburgā 1947. gadā Alfreds apprecējās ar Ludmilu Novicku, ar kuru kopā pavadīja nākamās 65 gadus. 1948. gada 1. semestrī viņš iestājās studentu korporācijā Lettonia.

Vācijā Alfreds turpināja savas sporta gaitas. Siatlas avīzes *Post-Intelligencer* sporta redaktors *Royal Brougham* 1948. gada vasaras Olimpisko spēļu laikā Londonā iepazītinās ar latviešu sportistu likteni: viņiem liedza piedalīties Olimpiādā zem brīvās Latvijas karoga. Klausoties latviešu trimdas sportistu stāstīto, *Brougham* izkārtāja, ka 8 sportisti ar savām ģimenēm no Vācijas DP nometnēm pārcēlās uz Vašingtonas štatu un uzsāka dzīvi Amerikā, t.sk. arī Alfreds un Ludmila. 1950. gadā viņi iekūgoja Ņujorkas ostā un ar vilcieniņu šķērsoja Ameriku līdz Sietlai.

Pirmo gadu Amerikā Alfreds un Ludmila abi strādāja kādā ģimenē par mājkalpotājiem. Papildus Alfreds strādāja par elektrīķi. Pēc ASV pavalstniecības piešķiršanas 1955. gadā viņš pieņēma inženiera darbu firmā *Boeing* un pārbaudīja lidmašīnu aerodinamiku vēja tunelī. *Boeing* uzņēmumā Alfreds strādāja līdz 1960. gadam, kad ASV ekonomiskās situācijas pēc viņu atlaida. Sietlā viņš bija latviešu biedrības un draudzes loceklis, piedalījās Lettonias Vašingtonas štata kopas dibināšanā. Alfreds turpināja savas sporta gaitas, apmācot amerikāņu sportistus paukošanā, airēšanā, volejbolā un burāšanā. Šeit viņš arī sāka spēlēt tenisu un turpināja to darīt pat lielā vecumā. Sietlā Raisteriem 1952. gadā piedzima meita Silvija, 1954. gadā dēls Ēriks.

1960. gadā Alfreds tika pieņemts darbā uzņēmumā *Martin Marietta* Dienvidkalifornijā un strādāja Vandenbergas gaisa spēku bazē *Titan I* un *II* raķešu lidojuma kontroles pārbaudes grupā. 1961. gadā viņam pievienojās arī ģimene, un nākamās trīs gadus visi dzīvoja Santamarijā.

1964. gadā Alfreds pārgāja darbā *Hughes Aircraft Company*, un ģimene pārcēlās uz Palosverdesu Kalifornijā. Šeit viņš nostrādāja 25 gadus, pirmos 13 izplatījuma simulēšanas laboratorijā, pārbaudot satelītus un dažādu satiksmes līdzekļu lietderību izplatījuma apstākļos. Pēdējos 12 gadus viņš strādāja par projektu vadītāju lāzeru no daļā. Līdztekus darbam viņš 1973. gadā ieguva MBA gradu *Pepperdine* Universitātē un 1988. gadā PhD gradu *Nova Southeastern* Universitātē. Viņš ir lasījis lekcijas par projektu vadību gan startptautiskās konferencēs, gan dzimtenē. Alfreds tika uzņemts par biedru vairākās profesionālās organizācijās, t. sk. *National Contract Management Association*, *Institute for the Advancement of Engineering* un *American Institute of Aeronautics and Astronautics*. Viņš ir līdzdibinātājs *World Space Foundation*. Viņš bija sertificēts profesionāls inženieris (*Professional Engineer*), ka arī profesionāls līgumslēgšanas menedžeris (*Professional Contracts Manager*) un ir strādājis par konsultantu.

Visu šo laiku Alfreds turpināja spēlēt volejbolu un tenisu, izcīnot vairākas balvas amatieru tenisa turnīros Dienvidkalifornijā un darbojās arī Dienvidkalifornijas tenisa tiesnešu apvienībā dažādos posteņos.

1979. g. Alfreds atstāja *Hughes Aircraft*, bet turpināja strādāt par konsultantu, lasīt lekcijas, kā arī ziedoja savu laiku *California Science* centram, uzstādot tur skolnieku mācību programmas. 1992. gadā Latvijas Ārlietu ministrija iecēla Alfredu par Dienvidkalifornijas Goda konsulu, un viņš gandrīz 20 gadus pašreizējā pildīja šos pienākumus.

Viņš kādreiz teica, ka arī viņa dzīvi var raksturot ar pazīstamo latīņu valodas izteicienu jeb olimpisko saukli – *Citius, Altius, Fortius* (ātrāk, augstāk, spēcīgāk). Tik tiešām šis motīvs, kas vijas cauri Alfreda garaļam mūžam, ir bijis – vienmēr sasniegt vislabāko, ko spējis sasniegt.

Alfreda Raistera mūža gājums pārtrūka 2012. fada 24. jūlijā Losandželosā. Par viņu Latvijā, Rīgā skumst draugi, izsakot patiesu līdzjutību viņa dzīvesbiedrei Ludmilai Raisteri, dēla Ērika un meitas Silvijas ģimenēm. Mēs viņu paturēsim piemiņā kā pašreizējā Latvijas patriotu, kurš daudz laika no savas dzīves veltījis, lai Latvija kļūtu brīva un demokrātiska.

Ārste **Lauma Cipele** ar ģimeni, Aktrise **Baiba Indriksone** ar ģimeni

Mūžībā aizgājis mūsu filistrs

fil!

ALFRĒDS RAISTERS
ing., 1948 I

Dzimis 1921. gada 30. aprīlī Rīgā, Latvijā,
miris 2012. gada 24. jūlijā Kalifornijā, ASV

LETTONIAS KONVENTS un F!P!B!

Sit tibi terra levis

Mūžībā aizgājis mūsu mīlais vīrs, papiņš un opītis

ULDIS MĀRTIŅŠ KLAUSS

Dzimis 1929. gada 9. novembrī Rīgā,
miris 2012. gada 28. jūlijā Rīgā

Sēro

SIEVA BRIGITA

MEITAS SANDRA UN MĀRA

AR ĢIMENĒM

Mīlestība nekad nebeidzas...

Pēc gaŗas un raŗīgas dzīves mūŗībā aizsaukts mūsu mīļais

VERNERS BARŠEVSKIS

Dzimis 1906. gada 12. jūlijā Kraukļu pagastā,
miris 2012. gada 28. jūlijā Toronto

Sēro

MEITA ZANE AR VĪRU BILU, MAZDĒLI

MARKS UN PĒTERIS, VEDEKLA LINA, VIŅAS MĀSA

UN VECĀKI, ZICHMAŅU ĢIMENE UN MARGARITA TAUBE

Tu dzīvosī mūŗīģī mūsu sirdīs un atmiņās...

No mums pēķņī šķīries draugs un ansambļa „Trīs no Pārdaugavas” skaņu meisters

VIKTORS BUKS

Dzimis 1935. gada 8. februārī Rīgā,
miris 2012. gada 2. augustā Pensilvānijā

Tu aizsteidzies.

Daŗš jociņš palīka nepateikts,

Daŗš darbiņš nepaveikts...

Nu atpūties.

Sirsnībā un pateicībā viņu piemin

VILNIS UN MAIJA BAUMAŅI AR ĢIMENI

Dieva mierā aizgājis mans mīļais vīrs, mūsu tētis, „Ačapū” un radnieks

VIKTORS ZEMESARĀJS

*1924. gada 10. aprīlī Stendē, Latvijā,
+ 2012. gada 16. jūlijā Klīvlendē, Ohio

Mīlestībā viņu piemin

SIEVA VALDA, MEITA LĪGA, DĒLS JĀNIS UN MĀRA,
MAZBĒRNI NIKOLAJS, MARISA. ANDRIEVS UN ANNA, DZIDRA,
RADI UN DRAUGI LATVIJĀ UN AMERIKĀ

Vagā ir apstājies bērīts un skatās uz mājām –
Diezgan nu kopā mēs dzīnuši sulotu vagu,
Abi jau veci, un arklis mums kļuvis par smagu.
Dusiet nu, druvas, un dusiet nu, tīrumi mani.
Dusi nu, zemiņa mana, Lai Dievs tevi svēti.

V. Mora

Dieva mierā aizgājusi mūsu mīļā

LIENE SĪLIS

Dzimumsi 1923. gada 10. decembrī Rīgā, Latvijā,
mirusi 2012. gada 30. jūlijā PaloAlto, CA

Mīļā piemiņā viņu paturēs
MĀSA TAMĀRA AR VĪRU JOHN

SPORTS

Liktenīgais viens centimetrs

Tāllēkšanā dāmām **Ineta Radēviča** kvalifikācijas sacensībās labāko rezultātu sasniedza pēdējā, trešajā, mēģinājumā – 6,68 m un sasniedza sezonas personisko rekordu. Tikai divus centimetrus atpaliekot no kvalifikācijas normatīva, Radēviča finālam kvalificējās ar piekto labāko rezultātu. Finālsacensībās Radēviča pirmajā mēģinājumā sasniedza rezultātu 6,88 m, tas viņai ļāva atstāties vadībā kādu laiku. Ļoti labi bija nākamie divi mēģinājumi – 6,77 un 6,74 m. Teicams bija arī pēdējais mēģinājums, tomēr līdz bronzai ar to nepietika – 6,79 m. No bronzas medaļas viņu šķīra tikai... viens centimetrs. Viņas sasniegtais Latvijas rekords, kas Radēvičai pirms diviem gadiem atnesa Eiropas čempiones titulu, ir 6,92 m. Par olimpisko čempioni kļuva amerikāniete Britnija Rīze – 7,12 m.

Ineta Radēvičai līdz bronzas medaļai pietrūka viena centimetra

Radēviča karjeras laikā divas reizes 2001. un 2003. gadā izcīnīja bronzu Eiropas U-23 meistarsacīkstēs (attiecīgi tāllēkšanā un trīssoli). 2004. gadā viņa debitēja Olimpiskajās spēlēs Atēnās – tāllēkšanā 13. vieta (6,53 metri), trīssoli 20. vieta (14,12 m). 2010. gadā Barselonā viņa sensacionāli kļuva par Eiropas čempioni (6,92), 2011. gadā pasaules meistarsacīkstēs Dienvidkorejā spēja izcīnīt bronzas godalgu (6,76 m).

Ineta Radēviča tika izraudzīta par Latvijas delegācijas karognesēju Londonas Olimpisko spēļu noņemuma ceremonijā 12. augustā.

Finālam nespēja kvalificēties otra Latvijas pārstāve šajā disciplīnā Lauma Grīva, kuŗa ar 6,10 m tālu lēcieni ierindojās pēdējā, 28. vietā no tām sportistēm, kuŗas tika pie ieskaitīta rezultāta.

Iepriecina Madara Palameika, Linai Mūzei pietrūkst... 20 cm

Šķēpa mešanā finālā iekļuva tikai viena no trijām Latvijas pārstāvē. Tas izdevās pašreizējai valsts rekorda īpašniecei **Madarai Palameikai**. Jau pirmajā mēģinā-

jumā, kas izrādījās vislabākais, viņa šķēpu aizmeta 60,62 m. Kvalifikācijas norma (62 m) gan netika izpildīta, tāpēc bija jāgaida otras grupas dalībnieču rezultāti. Beigās izrādījās, ka 42 dalībnieču konkurencē finālsacensībās nav iekļuvas ne Sintija Ozoliņa-Kovala (58,86), ne arī Lina Mūze (59,91). Vissāpīgāk tas bija olimpisko spēļu debitantei Linai, kuŗai līdz finālam pietrūka... 20 centimetru.

Lina Mūze un Madara Palameika pēc startiem Londonā

Finālsacensības Palameika sāka ar 56,47 m tālu metienu, otrā piegājienā uzrādīja savu labāko rezultātu finālā 60,73 m. Tas viņai deva **astoto** vietu. Par olimpisko čempioni ar 69,55 m tālu metienu kļuva čekiete Barбора Špotakova.

Kungu konkurencē Vadims Vasiļevskis un Ainārs Kovals, kuŗi pēdējās divās olimpiskajās spēlēs Latvijai atnesa sudraba medaļas, kā arī Zigismunds Sirmāis kvalifikācijas sacensībās izgāzās un neviens nespēja iekļūt finālā. Visu trīs sportistu rezultāti šajā sezonā bijuši labāki par 82 metriem, kas bija kvalifikācijas norma, taču Londonas olimpiskajā stadionā neviens no viņiem nespēja uzrādīt cienīgu rezultātu. Ainārs Kovals (79,19) ierindojās 15., Vadims Vasiļevskis (72,81) – 36. vietā. Zigismunds Sirmāis neveiksmīgi veica visus trīs mēģinājumus, visos trijos speciāli pārkaņa līniju un viņš savā debijā olimpiskajās spēlēs palika bez rezultāta.

Kārslēkšanā **Mareks Ārents** ierindojās 22. vietā. Kvalifikācijā Ārents ar otro mēģinājumu pārlēca 5,20 un 5,35 m augstumu, bet nespēja pārvarēt 5,50 m, kas dotu iespēju startēt pamatsacensībās.

Desmitcīnīnieks **Edgars Eriņš** bija olimpisko spēļu debitants. Kopējā ieskaitē Eriņš ar 7649 punktiem ieņēma 25. vietu, par čempionu ar 8869 punktiem kļuva pasaules rekordists Eštons Ļtons no ASV, kuŗš līderis bija jau nopirmāsdisciplīnas.Desmitcīņu sāka 31 atlēts, pabeidza 26.

Desmitcīnīnieks **Edgars Eriņš** bija olimpisko spēļu debitants. Kopējā ieskaitē Eriņš ar 7649 punktiem ieņēma 25. vietu, par čempionu ar 8869 punktiem kļuva pasaules rekordists Eštons Ļtons no ASV, kuŗš līderis bija jau nopirmāsdisciplīnas.Desmitcīņu sāka 31 atlēts, pabeidza 26.

Soļošanā **Igors Kazakevičs** 50 km distancē pēc pieciem kilometriem bija 49., pēc 10 km – 45., pēc 30 km – 39., pēc 40 km – 51., finišēja 45. vietā – 4.06.47., uzvarētājam krievam Sergejam Kirdjapkinam zaudējot vairāk nekā 30 minūtes. Startēja 63 dalībnieki. Četriem soļotājiem šis pārbaudījums izrādījās par smagu, astoņi tika diskvalificēti. Pēc sacensībām Igors stāstīja, ka nācies soļot nepiemērotos apavos, jo istie neesot līdz Londonai nonākuši, kaut kur noklīduši. Jau pēc pusdistances sajūtis kājās krampjus.

Kazakevičs šo distanci soļoja arī pirms četriem gadiem Pekinā. Tad viņa rezultāts bija par 14 minūtēm labāks, viņš ierindojās atzīstamā 16. vietā.

Agnese Pastare 20 km soļošanā izcīnīja 24. vietu. Distanci Pastare veica vienā stundā 31 minūtē un 54 sekundēs, sasniedzot savu šīs sezonas labāko rezultātu. Pastares 2010. gadā sasniegtais personiskais rekords ir viena stunda 31 minūte un 25 sekundes. Latvijas rekords, kas kopš 2006.gada pieder Jolantai Dukurei, ir par 23 sekundēm labāks.

Maratona skrējienā (42, 2 km) 105 sportistu konkurencē **Valerijs Žolnerovičs** sāka veiksmīgi, pēc pieciem kilometriem bija 77. vietā. Diemžēl pēc pēdas savainojuma viņš bija spiests izstāties, nesasniedzot 10 km atzīmi.

Zaudējums nepareizas taktikas dēļ

Brīvajā cīņā **Anastasija Grigorjeva** (svara kategorijā līdz 63 kg) aizvadīja tikai divas cīņas. Pirmajā sacensībā viņa uzvarēja, bet otrā zaudēja mazpazīstamai Mongolijas cīkstonei Batsetsegai Soronzonboldai. Speciālistu ieskatā viņa esot izvēlējusies nepareizu taktiku. Grigorjevai pēc šī zaudējuma bija jācer, ka Soronzonbolda iekļūs sacensību finālā, uzvarot titulēto Kaori Ičo no Japānas. Tādā gadījumā viņai būtu iespēja piedalīties gandarījuma turnīrā par bronzas medaļu. Tomēr Soronzonbolda pusfinālā ar rezultātu 0:3 piekāpās Ičo, un Grigorjevai Londonas Olimpiāda bija beigusies.

Armands Zvirbulis olimpisko spēļu brīvās cīņas turnīrā svara kategorijā līdz 84 kilogramiem astotdaļfinālā cīņā pieveica Venecuēlas sportistu Hose Danielu Diazu Roberti – 3:1, otrā cīņā zaudēja baltkrievam Soslanam Gacijevam. Ja Gacijevs pusfinālā

pieveiktu savu pretinieku, tad Zvirbulim pavērtos ceļš uz gandarījuma turnīru, bet diemžēl tā nenotika.

Smaiļošana

Smaiļošanas divnieks **Krists Straume/Aleksejs Rumjancevs** ar grūtībām pārvarēja priekšsacīkstes un iekļuva pusfinālā, bet pēc tam fināla nespēja tikt. Priekšsacīkstēs viņi ierindojās 10., pusfinālā – savā braucienā – piektajā vietā (no piecām laivām). Finālam no katra pusfināla kvalificējās četri labākie divnieki. 200 metru distancē B finālā viņi palika trešajā vietā. Kopvērtējumā olimpiskajās spēlēs tikai 11.vieta.

Modernā piecīņa

Modernās piecīņas pirmo disciplīnu – paukošanu **Jeļena Rubļevska** sāka pārliecinoši, 26 cīņās gūstot 10 uzvaras, kas viņu izvirzīja līderos. Peldēšanā 200 m distancē viņa ierindojās 32. vietā – 2:26,93 un noslidēja uz astoto vietu. Pēc jāšanas sacensībām, kuŗas Rubļevska ierindojās 16. vietā, viņa saglabāja astoto pozīciju ar cerībām parvirzīties uz augšu. Pēdējā disciplīnā – apvienotajā skriešanas un šaušanas distancē – Rubļevska trasē devās 23 sekundes aiz līderes. Pirmo šaušanu viņa veica bez kļūdām, pietuvojoties līderēm, tomēr otrajā šaušanā pēc veiksmīga sākuma pieļāva sešas kļūdas, zaudējot aptuveni 18 sekundes. Arī trešo šaušanu Rubļevska sāka veiksmīgi, tomēr pēdējais šāviens viņai padāvās vien ar trešo mēģinājumu. Distances nobeigumā tas sportistei deva 15. rezultātu. Kopvērtējumā ar 5228 punktiem Jeļena Rubļevska ierindojās astotajā vietā.

33 gadus vecais **Deniss Čerkovskis** piedalījās savās ceturtajās olimpiskajās spēlēs. Paukošanā viņš ierindojās dalītajā trešajā vietā, peldēšanā – 28., jāšanā – 32., apvienotajā skriešanas un šaušanas disciplīnā – 13. vietā. Kopvērtējumā ar 5576 punktiem Čerkovskis izcīnīja 19. vietu. Uz augstu vietu kopvērtējumā neļāva tikt zirgs Rambo, ar kuŗu neizdevās sa-prasties. Tas jātniekam „atnesa” tikai 976, turpretim vācu piecīnīniekam – 1120 punktus.

Plīvoja karogi

Par godu Latvijas olimpiešiem 13. augustā pie Rīgas pašvaldības iestāžu un uzņēmumu ēkām tika izkārti valsts karogi. Karogi plīvoja arī pie 4500 dzīvojamām mājām, kuŗas apsaimnieko pašvaldības uzņēmums “Rīgas namu pārvaldnieks”.

Laureātu sagaidīšana Rīgā

Olimpiskie medaļnieki tika sirsnīgi sagaidīti. Pirmie Rīgā ieradās **Martiņš Pļaviņš ar Jāni Šmēdiņu**. Lidostas sagaidīšanas telpa bija pilna ar līdzjutējiem, kuŗi rokās turēja Latvijas karogus, kā arī plakātus ar uzrakstiem, uz kuŗiem bija rakstīti slavinājumi

abiem plūdmales volejbolistiem. Kad pie līdzjutējiem bija iznākuši Pļaviņš un Šmēdiņš, viņus sagaidīja mūzika, ko spēlēja pūtjorķestris Rīga, kā arī Rīgas domes vadība un Latvijas Volejbola federācijas pārstāvji.

Pēc oficiālām uzrunām un sveikšanas volejbolisti devās pie sanākušajiem līdzjutējiem, lai sniegtu autografus un ar viņiem aprunātos. Autografi tika rakstīti ne tikai uz kreklīņiem, bet arī uz volejbola bumbām. Pie lidostas ēkas Pļaviņu un Šmēdiņu gaidīja balts limuzīns, uz kura bija rakstīts “Olimpieši, medaļnieki.”

Ar skaļām ovācijām, saucieniem, ziediem un kļiņģeri Rīgas lidostā tika sagaidīts divkārtējais olimpiskais čempions BMX braucējs **Māris Štrombergs**. Pirmie sportistu sagaidīja 162 BMX sportisti no visas Latvijas. Gaidot Štrombergu iznākam no lidmašīnas, atnākušie skaļi sauca Štromberga vārdu. Pēc izkāpšanas no lidmašīnas Nacionālo bruņoto spēku orķestris atskaņoja Latvijas himnu.

Pirmais Štrombergu sveica Latvijas Olimpiskās komitejas prezidents Aldons Vrubļevskis. Viņš norādīja, ka ļoti daudziem cilvēkiem ilgu gadu bija rūpīgi jāstrādā un jāpielieto savas zināšanas, lai pienāktu šādi mirkļi. Arī izglītības un zinātnes ministrs Roberts Kīlis sveica sportistu, sakot: “Malači! Izcili! Lai arī turpmāk tā ir!”

Ministru prezidents Valdis Dombrovskis (*Vienotība*) teica, ka Latvijas sportisti ar saviem sasniegumiem ne tikai nes Latvijas vārdu pasaulē, bet arī iedvesmo jauno paaudzi pievērsties sportam un veselīgam dzīvesveidam. Viņš solīja, ka valdība iespēju robežās atbalstīs Latvijas sportu.

Krāšņa sagaidīšana Mārim Štrombergam bija noorganizēta Valmierā.

Būs prēmijas

Ministru prezidents Valdis Dombrovskis ir pārliecināts, ka labākie Latvijas olimpieši saņems pienākošas naudas balvas par veiksmīgiem startiem Londonas Olimpiskajās spēlēs. Sportistu sasniegumi tiks atbilstoši novērtēti, it īpaši, ja labi rezultāti ir sasniegti tik nozīmīgās sacensībās kā olimpiskajās spēlēs.

Par uzvaru olimpiskajās spēlēs Ministru kabineta noteikumi paredz izmaksāt līdz 100 000 latu, bet proporcionāli mazākas naudas balvas pienākas arī par zemākām vietām pirmajā sešniekā.

Zināms, ka par izcīnīto medaļu valsts katram sportistam, iespējams, piešķirs 27 000 latu prēmiju. Pļaviņš un abu sportistu treneris Aigars Birzulis kā rīdzinieki papildus valsts piešķirtajai prēmijai no Rīgas domes saņems 4000 latu lielu naudas balvu katrs, savukārt Šmēdiņam kā kuldīdzniekam 4000 latu prēmiju piešķirs Kuldīgas pašvaldība.

P. Karlsons